DANUBIUS

ACTION

FRANÇOIS BRUCE • MARTINE BRUCE

FILIERA SUEDEZĂ

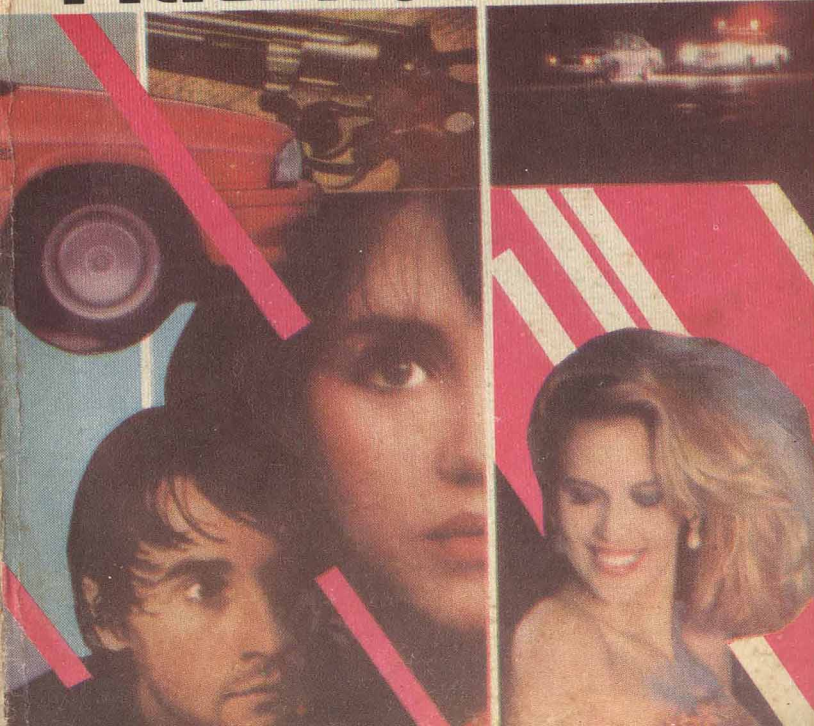

François și Martine Bruce

FILIERA SUEDEZĂ

Coperta : NICOLAE SÎRBU

Traducere : MARIANA VANU

ISBN 973-9067-07-7
©
CASSE-TÊTE SUÉDOIS
PRESSES DE LA CITÉ POCHE, Paris 1990

I

Stockholm, joi 3 septembrie.
Ora 22 și 30 de minute.

Robert Sully își îmbrăcă halatul și o luă grăbit pe coridorul lung, întunecos. În capătul acestuia un bec galben împrăștia o lumină firavă. Sully aruncă o privire peste umăr, dar nu văzu decît culoarul gol. Nu-l urmărise nimeni. Nu era de mirare, avînd în vedere ora tîrzie : nici măcar o pisică nu mai găseai prin clădire.

Robert anunțase „sus" că în seara asta își va încheia misiunea. Degetele sale pianotară cu nervozitate pe cadranul plat, fixat lîngă ușa metalică. Doar el, asistenta lui și alte cîteva persoane, mai presus de orice bănuială, dintre numeroșii funcționari ai Federației, cunoșteau codul care permitea accesul în camera obscură.

Becul verde se aprinse. Sully pătrunse în sas și deschise a doua ușă cu cheia. Nici nu se sinchisi să

debranșeze camera de luat vederi, al cărei ochi se întoarse automat spre el, cu un șuierat. Cei doi gardieni de la sala de control îl cunoșteau foarte bine. Aceștia aveau obiceiul de a privi pe ecranele lor la orice oră, oricît de tîrziu ar fi fost.

Sully intră în încăperea mare, răcoroasă, saturată de mirosul cam grețos al lui D-76, în care se amestecau izurile urîte ale celorlalte produse chimice. În lumina roșie, se aplecă peste cuvă. Un surîs fugar îi lumină pentru o clipă trăsăturile obosite. Revelatorul făcuse să apară pe peliculă un lanț de minuscule imagini. Cu cîteva săptămîni în urmă, realizase acest film în infraroșu, cu un aparat miniatural, nu mai mare decît o cutie de chibrituri.

Sully trase cu o pensetă banda fină, transparentă, din cuvă, pentru a-i verifica conținutul. Zîmbi din nou gîndindu-se la binemeritata vacanță care îl aștepta. De data asta avea s-o ia și pe Katia, îi promisese.

Nu-i mai rămînea decît să cufunde clișeul în fixator, înainte de a-l usca.

— „Dinamită" ! bombăni el.

Era, într-adevăr, „dinamită", dar Sully nu și-ar fi permis să facă vreo apreciere în legătură cu asta. El avea să expedieze totul celui în drept și basta !

Deodată, în ciuda temperaturii din jur, menținută în mod artificial la 11 grade, simți cîteva picături de sudoare pe frunte. Liniștea, întreruptă numai de foșnetul camerei de luat vederi, deveni brusc și mai apăsătoare. Cu gesturi rapide și precise introduse filmul în cea de-a doua cuvă. Acum se grăbea să părăsească acest loc. Făcu un efort, în timp ce

aștepta, să se gîndească din nou la vacanță, la Katia. Încercă să-și imagineze bucuria care-i va lumina trăsăturile fine și ochii mari, albaștri-cenușii, cînd îi va cere să-l urmeze, departe, cît mai departe posibil de Stockholm.

Robert Sully trecu pelicula prin fața uscătorului. Fixă apoi un capăt pe o bobină și începu s-o înfășoare. În sfîrșit, putu să contemple fructul celor cîteva luni de eforturi: un mic obiect cilindric, așezat pe marginea netedă, lucioasă a cuvei. Își șterse gîtul. Sub tuburile luminiscente batista albă părea roz. Iată, se sfîrșise.

Întinse brațul spre bobina cu luciu metalic. În momentul acela luminile se stinseră, într-o succesiune de mici pocnituri. În întunericul de nepătruns, Sully auzi ușa glisînd ușor. Se aruncă mașinal într-o parte, pîndind. Apucă strîns revolverul de care nu se despărțea niciodată. Cu arma în mînă, miji ochii, încercînd să distingă ceva.

— Cine este? întrebă. Este cineva?

Nimic nu mișcă... Era grotesc. Doar știa că nimeni, în afară de el și cei cîțiva membri ai echipei lui, nu dispunea de cheia laboratorului. Elaine Hunter, asistenta lui, i-o trimisese pe-a sa, așa cum prevedea regulamentul, înainte de a-și lua o săptămînă din concediu. Totuși ușa era deschisă.

Din locul în care se afla zări lumina verde a becului din sas. Se gîndi la o posibilă defecțiune a sistemului electronic. Oricum, era în afară de orice discuție să părăsească încăperea fără a lua cu sine filmul. Se ridică încet și, cu mîna stîngă, începu să

pipăie în întuneric, pregătit să apese cu cealaltă pe trăgaci.

Dintr-odată, ceva foarte greu se abătu cu toată puterea peste capul său. Sully căzu înainte, fără să scoată un sunet. Fața lui însîngerată plonjă direct în baia cu substanța fixatoare.

* * *

Honolulu, vineri 4 septembrie.
Ora 21.

Hubert Bonisseur de la Bath aruncă o ultimă privire imaginii sale reflectată de oglinda din baie. Cămașa de mătase albă îi scotea în evidență pielea bronzată. Ochii, de un albastru nespus de limpede, se armonizau perfect cu părul blond-cenușiu, tuns scurt. Foarte înalt, suplu, numai mușchi, avea un mers de felină, rezultatul antrenamentului intensiv pe care-l practica între două misiuni.

Hubert își îmbrăcă vesta de la smoching. În seara asta nu se gîndea la meseria lui. Avea alte preocupări.

Trecuseră deja patruzeci și opt de ore de cînd sosise la *Wakiki*, pentru a se bucura de un mic concediu cîștigat cu sudoarea frunții.

H.B.B. alese o batistă de o nuanță mai intensă decît a papionului. Anul acesta, moda masculină impunea culori puțin mai tari. La o ținută de seară clasică era de mare efect.

Hubert se număra printre puținii clienți ai hotelului luxos care preferau o ținută elegantă strident-elor cămăși havaiene. Zîmbi complice imaginii sale din oglindă. Se simțea într-o dispoziție excelentă... ca de fiecare dată cînd se îndrăgostea.

O zărise imediat după sosirea sa la *Wakiki*. O apariție de vis. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani și adăuga o grație și o noblețe naturală senzualității tipice frumuseților din sud. Înaltă, suplă, avea o figură de înger rătăcit, păr lung, ca abanosul, admirabili ochi de jad, un corp de zeiță. O însoțea un bărbat roșcovan, mic și bucălat, cu ochelari mari, rotunzi. Daniel Murphy! Hubert îl recunoscuse imediat. Era vorba de un actor de comedie ridicat în slăvi de mass media.

Dar cine să fi fost încîntătoarea lui însoțitoare? Lui H.B.B. nu-i trebuise prea mult timp să afle. Informația îl costase o hîrtie nou-nouță de cincizeci de dolari, ce sărise direct în buzunarul surîzătorului barman havaian.

Se numea Sandra Rossi și se învîrtea, ca și însoțitorul ei, în lumea pestriță a cinematografului. În acest moment steaua ei strălucea pe firmamentul studiourilor *Cinecitta*, dar spera ca întîlnirea cu Murphy să-i deschidă noi perspective. Barmanul jură pe capetele copiilor săi că numai o simplă camaraderie o lega pe *signorina* Rossi de actor.

Întărit de această „certitudine", Hubert o luase pe aleea cu palmieri foșnitori, unduiți de vînt, în căutarea frumoasei italience. Prima lor întîlnire se petrecuse pe plaja cu nisip sidefiu, la umbra mișcătoare a unui parasolar. El se prezentase cu numele

de împrumut, pe care îl folosea de fiecare dată cînd trăgea la *Wakiki*: Hubert Randall. Apoi se lăsase călăuzit de steaua lui cea bună...

Hubert se uită la ceas. Îi mai rămînea jumătate de oră pînă la întîlnirea cu Sandra. Destul timp pentru a bea un *bourbon on the rocks*.

Dan Murphy își reprimă o grimasă de plictiseală. Acest Hubert și-nu-mai-știu-cum începea să-l agaseze peste măsură. Ei bine, el, care avea cinci Oscaruri, să se vadă eliminat de un mic și obscur industriaș new-yorkez!

Actorul se epuizase în schimonoseli și calambururi pentru a o convinge pe Sandra să-l însoțească în Honolulu, să-și petreacă împreună vacanța. „Cu gînduri bune, sper", precizase ea.

Dan însă nu se lăsase niciodată impresionat de virtutea feminină. Dar vai, fusese de-ajuns să apară acest închipuit, ca toate speranțele sale să se reducă la zero.

Murphy îl urmări pe rivalul său cu privirea încărcată de ură.

— Cine o fi cretinul care a pretins că femeile dau mai multă importanță spiritului decît pectoralilor? murmură el, cu paharul la gură.

Hubert traversă salonul. Instalația de aer condiționat funcționa perfect. Se apropie de barul cu cizeluri fine, din bronz.

În lumina artificială părea și mai suplu, și mai bronzat.

Dan scoase un suspin.

— Roger Moore în *Sfîntul*! bombăni furios. E ca un vis!

Și unde mai pui că Sandra îi spunea acestui individ detestabil „Hube"! Dan își mușcă buzele. Se simțea umilit în cel mai înalt grad.

Înghiți dintr-o dată ce-i mai rămăsese în paharul cu *Martini extra-dry* și decise să schimbe *lăptăria*. Un tur la *Metropol* unde ar întîlni-o pe Susie, chelnerița sa preferată, l-ar ajuta poate să depășească această teribilă încercare.

Porni spre ieșire, ascunzîndu-se pe după tufele strălucitoare de hibiscus, așezate în vase. Voia să-și evite rivalul.

Ajungînd în holul larg, fu asaltat de un grup de tineri. Acceptă să le dea autografe, deși detesta acest lucru. În seara asta însă simțea nevoia s-o facă.

— Ce proiecte ai, Dan? întrebă o adolescentă, în colanți violeți, asortați cu rujul.

Actorul îi zîmbi.

— Secret de stat, păsărica mea.

Adolescenta chicoti. Murphy se îndreptă spre ieșire. Ceru portarului să-i cheme un taxi.

* * *

— Oh! Hube, este minunat.....

Accentul ei italienesc atît de dulce! Ea pronunța „Houb". Hubert îi surîse. Rezervase o masă retrasă la „Ursul Hawaian", a cărui terasă dădea spre ocean. Mîncaseră marinată de pește, delicioși homari fripți cu sos de ananas, totul stropit cu un vin alb de California, frapat. Sandra, îmbrăcată într-o rochie

neagră, gen furou, cu umerii dezgoliți, atrăgea toate privirile.

— *Caro*, gînguri ea, sînt atît de încîntată că te-am cunoscut. Cu tine mă simt dintr-o dată eu însămi.

Hubert îi luă mîna, depunînd un sărut în căușul palmei.

— Mulțumesc, scumpo. Mă tem că l-am ofensat pe logodnicul tău.

— Cine? Murphy? Este doar un bun prieten, nimic mai mult. Ți-a spus el ceva?

— Nu, i-am remarcat însă expresia tristă. În orice caz, nici un Murphy din lume nu mă poate împiedica să fac ceea ce mi-am pus în cap...

— Într-adevăr? Și ce ți-ai pus în cap?

— Să te seduc, firește.

Ea își ridică bărbia, privindu-l sfidător prin haloul format de lumina luminărilor.

— Găsesc că ești cam prea sigur de tine, *signor* Randall.

— Deloc! Arta de a plăcea presupune o luptă în fiecare moment.

Trebuie să știi să-ți utilizezi propriile arme. Adică tot ce ai mai bun, cum a demonstrat, pe drept, unul dintre iluștrii dumitale compatrioți.

— Cine? Fellini? Visconti?

— Unul ceva mai bătrîn. Ovidiu.

— A, da...

În mod vizibil, puțin îi păsa de autorul „Metamorfozelor".

— Și atunci, Hube, care sînt armele tale?

— Farmecul! i-o întoarse el, șmecherește. Chiar nu te simți în mod irezistibil atrasă de mine, scumpo?

— Hube! Îmi spui toate astea, crezînd că vei obține o mică aventură de vacanță!

Hubert ridică sprînceana stîngă, afișînd un aer trist.

— Adesea punem în seama altora propriile noastre intenții, Sandra.

— Cine a spus asta? Ovidiu?

— Freud.

— Nu cred c-avea dreptate obsedatul ăsta bătrîn. Tocmai mă întrebam dacă n-ar trebui să te invit să bem o cupă de șampanie împreună...

— Draga mea, mă vei face cel mai fericit dintre bărbați.

— Nu te-am invitat încă. Doar mă întrebam.

— Ce copil răsfățat!

Sandra Rossi își termină, fără să se grăbească, băutura din pahar, cu siguranța femeilor foarte frumoase, care știu că ele au întotdeauna ultimul cuvînt. Apoi se ridică. Un surîs enigmatic îi flutură pe buzele senzuale.

— Te las, *carrisimo*. Voi lua un taxi. Ar fi mai bine să nu fim văzuți intrînd împreună în hotel.

Hubert se grăbi să se ridice pentru a-i trage, galant, scaunul.

— Este un „la revedere" sau un „adio"? o întrebă el.

— Vei vedea. Sună la ușă și așteaptă! Dacă nu deschid, înseamnă că mi-am schimbat părerea.

— Îmi place riscul.

O privi cum se îndepărtează. Avea un mers de regină. Apoi se reașeză. Își termină paharul și achită nota de plată. Mingea se afla în terenul lui.

* * *

Bărbatul ieşi dintr-un magazin chinezesc de coloniale în bulevardul pustiu, fluierînd *Dunărea albastră*. Lui Hubert i se păru a fi semn rău. Rămase nemişcat pe trotuar, inspirînd adînc aerul blînd.

— Bună seara, Jerry, spuse el. Veşti proaste?

Legătura sa din Honolulu clătină din cap.

— Depinde pentru cine. Avionul tău spre Washington pleacă peste 25 de minute.

— Las-o pe mîine, bătrîne. Astă-seară sînt ocupat.

— Sînt dezolat, Hubè! rosti ironic Jerry. Ordinul cui ştii. Începînd din acest moment, eşti în misiune.

— Jerry, lasă-mă să trec dacă ţii la pielea ta.

— Nu ţin în mod special. Oricum ar fi, te-ai ars. Ai face mai bine să te urci în maşina mea dacă nu vrei să pierzi avionul.

Şi arătă spre un *Mercedes* de culoarea căpşunei putrede.

— Valizele tale sînt în portbagaj şi nota la *Wakiki* achitată, urmă el imperturbabil.

— Foarte drăguţ din partea ta, Jerry, bombăni Hubert. Nu ştiu ce mă reţine să-ţi sparg mutra.

Pe figura îngustă a interlocutorului său apăru un surîs maliţios în timp ce-i deschidea portiera *Mercedesului*.

— Nu sînt decît un simplu intermediar, remarcă el. Ia-te de patron.

Hubert se instală pe bancheta capitonată, strîngînd pumnii.

— Nu mă interesează. Din cauza ta, o voi dezamăgi pe cea mai adorabilă fată din lume.

— Nu dispera! Cunosc genul ăsta de gazele, obișnuite să aibă la picioarele lor toți bărbații. Calcă-ți cuvîntul, și ea te va iubi și mai mult.

— Minunat... Numai că nu va mai avea niciodată ocazia să mi-o spună.

Jerry demară, înscriindu-se pe una din benzile bulevardului mărginit de palmieri.

— Oprește la prima cabină telefonică, vreau s-o sun, îi ceru Hubert.

Celălalt rămase neclintit.

— Sînt dezolat, Hube, dar nu am nici un minut de pierdut. O vei suna de la Los Angeles. Avionul face escală 45 de minute. Haide, vei sfîrși prin a mă convinge că ți-a zdrobit inima. Crede-mă, nu este totul pirdut. Cînd o femeie își pune ceva în cap...

— Jerry, scutește-mă de teoriile tale în materie de psihologie feminină. Ele datează din secolul trecut. Și, pentru Dumnezeu, încetează să-mi mai spui Hube!

În depărtare, prin ceața umedă și deasă, reclamele luminoase ale Honolului se distingeau din ce în ce mai puțin.

— Te-ai calmat? îl întrebă Jerry după un timp.

Pasagerul său rînji.

— Cum de nu! Mă bucur la ideea că-i voi revedea atît de repede pe iubitul general Stanford, pe excelentul Mike Sarkis și pe simpatica domnișoară Betty. Unde se gîndesc să mă expedieze de data asta? În Uzbekistan?

— Nu, la Stockholm.

— Pentru ce? Sînt probleme cu Nobel-ul?

— Un agent C.I.A. a dispărut acolo în împrejurări misterioase. Se tem c-ar putea fi mort. Altceva nu știu.

— Cum îl cheamă?

— Un oarecare Sully! L-ai cunoscut?

— Mi-a fost prezentat... Avea parcă un nume de cod caraghios:...

— Zorro, încuviință Jerry.

Hubert își scărpină bărbia. Pofta de ceartă începea să se atenueze pe măsură ce în memorie îi revenea figura lui Sully. Trăsături regulate, gropiță în barbă, ochi inteligenți.

— Adică Zorro n-a sosit, și bosul e neliniștit? întrebă H.B.B.

— Cam așa ceva, recunoscu Jerry.

* * *

— Îl urăsc! strigă Sandra.

Daniel Murphy își trase capul între umeri, încercînd să evite cupa de șampanie pe care frumoasa italiancă, într-un acces de furie, o izbi de perete. Actorului îi venea greu să-și ascundă bucuria. Doar îndelungatul său antrenament în arta disimulării îl împiedică să izbucnească într-un rîs răzbunător.

— Haide, porumbița mea... Nici un bărbat normal n-ar fi dat plasă unei fete ca tine. Sau flirtul vostru a fost împiedicat de ceva, dar asta nu este o scuză, sau e doar un bădăran și, în concluzie, nu te merită...

Se aruncă, literalmente, într-o parte. Vasul chinezesc pe care Sandra îl azvîrli în direcția peretelui despărțitor din mahon își greși ținta. Murphy închise ochii, astupîndu-și urechile. Auzi totuși zgomotul înfundat al porțelanului care se făcu țăndări.

— Încearcă să te controlezi, scumpo, altfel vom fi acuzați de vandalism.

— Îl urăsc! repetă ea.

— Ai spus-o deja, dragă. Ia mai bine un sedativ și încearcă să te calmezi.

Ea luă un aer bosumflat, de copil răsfățat contrazis în capriciile sale. Cu ochii mari, verzi, înecați în lacrimi, cu părul lung, ondulat și prețiosul déshabillé de culoarea piersicii, „casa Dior", ar fi putut să-l împingă în păcat chiar și pe un sfînt, și ea știa asta... Cum era posibil ca acest Hubert Randall s-o supună unei astfel de umilințe?

Dan se scărpină în creștetul capului. Spre dimineață, o rază de lumină îl sculase din patul său.

Sandra avea o criză de isterie. În primul moment îi venise să-și ia cîmpii. Îi fusese de-ajuns să treacă pragul somptuoasei camere, cu pereți turcoaz, ca să-și dea seama de situație. Pentru prima oară în scurta sa existență, frumoasa femeie suferise cu eșec usturător. Numitul Hube o lăsase baltă.

Dan își reprimă un surîs triumfător, luînd o mină de înmormîntare.

— Îl urăsc!

— Cred că am înțeles. N-o fi cumva homosexual curtezanul tău?

Sandra își privi interlocutorul cu milă.

— *Ma* ! Ce-ți trece prin cap? Nu știi ce vorbești. Hube...

Ea făcu intenționat o pauză, apoi reluă, cu privirea pierdută :

— Hube este un bărbat adevărat...

— Îți place?

Tînăra femeie umplu două cupe cu șampanie. Îi întinse una lui Murphy.

— Am vrut să-l pun la încercare, explică ea, cu un aer solemn.

— O, da? Te crezi în Marivaux?

— Nu, în Ovidiu. Dacă poți înțelege.

— Încerc.

Sandra ridică din frumoșii ei umeri, înveșmîntați în mătase.

— L-am invitat pe Hubert să bem un pahar, precizîndu-i că nu sînt sigură că-i voi deschide ușa.

Dan miji ochii în spatele lentilelor groase.

— Jos pălăria ! Ți-ai găsit nașul, frumoasa mea.

Italianca își scutură coama întunecată.

— Lumea este mică, suspină ea, cu un aer sumbru. Nu va avea parte de fericire. Va suferi și el, așa cum am suferit eu în seara asta.

„Ar avea motive", își spuse Dan.

— Să sperăm, concluzionă el, cu voce tare.

II

Washington, sîmbătă 5 septembrie.
Ora 12.

Biroul lui Virgil Stanford, șeful N.S.C.*, se afla la CASA ALBĂ. Prin fereastra largă, boltită, se zăreau castanii cu frunzele arămii și, puțin mai departe, pe o fîșie de cer înnorat se detașa impunătoarea clopotniță a catedralei Saint-Patrick.

Hubert Bonisseur de la Bath intrase în încăperea largă și, după saluturile uzuale, se așezase într-un fotoliu *Empire*, încrucișîndu-și picioarele lungi. Purta un pantalon gri-albastru, din lînă ușoară. Bineînțeles, nu reușise s-o găsească la telefon pe Sandra Rossi în timpul escalei la Los Angeles. Oricum, era necesar să-și bage bine în cap că un agent secret n-avea dreptul să se îndrăgostească.

---

* Consiliul Național de Securitate, organism ce cuprinde toate serviciile de securitate de pe teritoriul american, inclusiv F.B.I. și C.I.A. (N.A.)

— ...întrerupt vacanța, îl asigură Stanford cu glasul său ferm, dar n-am avut ce face. Un *bourbon*?

— *On the rocks*, vă rog.

Generalul îi făcu semn lui Mike Sarkis, asistentul său, s-o sune pe miss Betty. Puțin după aceea, bătrîna domnișoară aduse paharele pe o măsuță cu rotile. Dispăru imediat, cu privirea în jos.

— Secretara perfectă, aprecie Hubert. Discretă, eficientă, modestă. Sînteți un om norocos, domnule general.

Stanford își trecu degetele prin părul cărunt, tuns perie, semn că era pe punctul de a ataca chestiunea. Figura îi rămase impasibilă.

— Sarkis, dosarul Sully.

Tînărul flutură mapa cartonată pe care-o ținea în mînă. Stanford se întoase spre Hubert. Acesta își savura liniștit băutura.

— Eşti la curent cu ultimele evenimente?

— Jerry mi-a spus în două vorbe în timp ce mă conducea la aeroport. În treacăt fie zis, din cauza dumneavoastră a trebuit să renunț la planuri mult mai plăcute pentru această seară.

Mărul lui Adam, extrem de proeminent, al lui Sarkis tresări.

— Frumoasă?....

— Nu există nici un atribut capabil să-i descrie perfecțiunea. Să zicem... divină. Dar, să nu ne pierdem în astfel de lucruri. Cînd a dispărut Robert Sully și ce făcea în Suedia?

— Conducea serviciul documentar al Federației Internaționale pentru Drepturile Omului, explică Stanford. Cunoști acest organism?

— Știu că ține de O.N.U. A fost creat cu un an în urmă pentru a face concurență lui *Amnesty International*. Mai știu că Federația intervine peste tot unde drepturile omului sînt încălcate, și asta îmi dă ideea de a face o plîngere fiindcă v-ați amestecat în viața mea personală.

Umbra unui surîs jucă pe buzele subțiri ale lui Stanford.

— Ești furios din cauza asta?

Hubert bău o înghițitură din *bourbonul* său.

— Fără să vreți, mi-ați zdrobit viața. Cred că în acest moment sînt pe punctul de a dezvolta complexul lui Rodrigue.

Generalul schimbă o privire cu Sarkis, în timp ce Hubert zîmbea amar.

— Cunoști bine *Cidul*, dilema tînărului care trebuie să facă o alegere dureroasă între dragoste și onoare...

— Într-adevăr, se pare însă că el avea posibilitatea opțiunii, îl zeflemisi Sarkis.

— În teatru se întîmplă destul de des, admise Hubert. În fine, să revenim la oile noastre...

La un semn al șefului său, Mike Sarkis deschise dosarul. Acesta conținea numeroase fotografii alb-negru și cîteva pagini dactilografiate.

Sarkis o alese pe prima și o puse pe birou, în fața lui Hubert:

— Robert Sully, dispărutul nostru. Numele codificat: Zorro; patruzeci și cinci de ani. De cîtva timp aduna dovezi copleșitoare despre un înalt

funcționar al F.H.R.* în așa — numitul „dosar Z.” Nu știu nimic în plus, decît că misiunea lui s-a încheiat. Numai că nici urmă de Sully și, firește, nici cea mai mică urmă din „dosarul Z.”

— Deci așa...

A doua fotografie înfățișa un blond înalt, cu maxilare pătrate și ochi luminoși. Genul sportiv. Surîs atrăgător.

— Harald Henderson, șeful Departamentului de ajutorare a țărilor lumii a treia, din cadrul F.H.R. Legătura ta la Stockholm. Era foarte apropiat de Sully și, de altfel, ne-a adus servicii remarcabile, de comun acord cu autoritățile țării sale.

— Înțeleg.

A treia fotografie. O brunetă furmoasă. Ochi mari, strălucitori. În colțul gurii, o mică aluniță.

— Katia Canas. Treizeci și doi de ani. Funcționară la F.H.R. A fost amanta lui Sully, fără să cunoască, desigur, natura activității sale. S-ar putea să știe ceva despre motivele dispariției lui.

— Văd că vorbești despre Robert Sully la trecut, remarcă Hubert.

Generalul intervenì:

— Avem aproape certitudinea că a fost lichidat. Ne lipsește doar dovada.

— Cadavrul lui?

— Da, sau cel puțin o mărturie.

A patra fotografie reprezenta o tînără de o frumusețe tulburătoare, în ginși albi și bluzon din piele argintie.

---

* Federation for Human Rigts — Federația Internațională pentru Drepturile Omului.

— Elaine Hunter, comentă Sarkis.

— Fiica senatorului de Louisiana? întrebă H.B.B.

— Ea însăși. Cum o găsești?

Hubert privi cu atenție fotografia, ridicînd sprînceana stîngă. Figura de păpușă a fetei era nespus de seducătoare.

— Am citit unul sau două articole despre ea în *Herald American*, dar nu prea îmi mai amintesc despre ce era vorba... Mi se pare că a fost implicată într-o afacere cam murdară, repede înăbușită de tăticul ei...

— În orice caz, papa Hunter a căpătuit-o, angajînd-o la Federație, observă Sarkis. Miss Hunter ocupa postul de asistentă a lui Sully, la laboratorul foto. În plus, are acces în camera obscură, unde amicul nostru a fost văzut pentru ultima oară.

— De cine?

— De către cei doi gardieni de noapte. Elaine nu cunoștea adevărata identitate a șefului său, dar ai putea s-o chestionezi, cu abilitatea ta înăscută...

Sarkis făcu o pauză, surîzînd maliții.

— Este roșcată, preciză el.

— Ei și?

— Credeam că ai o slăbiciune pentru roșcate...

— Bîrfe...

Asistentul generalului Stanford se înroși ușor. Continuă să-i expună fotografiile, comentîndu-le scurt.

Hubert memoră figurile, numele și funcțiile tuturor celor pe care Sully îi adunase în jurul lui la Stockholm.

— Pentru a rezuma situația, concluzionă Stanford, misiunea ta constă în a ne informa despre soarta

lui Sully, a-l demasca pe vinovatul sau pe vinovații de moartea sa, și a recupera „dosarul Z." Vei avea nevoie de mult tact: dacă reputația acestui templu al păcii și dreptății va fi pătată, presa își va băga nasul, iar cei din sferele înalte nu ne vor ierta asta. Sau, dacă, din nenorocire, faimosul dosar ar cădea în mîini nedemne, ar putea deveni un redutabil instrument de șantaj. E clar?

Hubert dădu din cap.

— Limpede. Încrederea dumneavoastră mă onorează, domnule general, mormăi el. Vă mulțumesc că-mi dați ocazia să-mi servesc patria în loc să mă lăsați să mă moleșesc într-o *dolce vita* care, în mod fatal, m-ar duce la decădere fizică și morală.

Stanford își stăpîni un surîs ironic.

— Inițial nu m-am gîndit la tine, dar apoi mi-a fost teamă să nu te simți vexat, replică el cu umor.

Hubert puse pe masă paharul gol și se ridică.

— Niciodată nu-mi voi mai aminti. Ia spune, Sarkis, presupun că nu mai am timp să mă ocup de problemele personale...

— Ah... nu. Avionul decolează peste cincizeci de minute. O mașină te așteaptă pentru a te conduce la aeroport. Iată pașaportul, diverse acte, cărți de credit, biletul de avion — clasa întîi...

— De data asta voi schimba „coșciugul" în care mă obligi de obicei să călătoresc, îl persiflă Hubert. Mustrările de cuget te-au făcut să-mi oferi posibilitatea de a traversa Atlanticul în condiții de lux?

— Nu. Grija pentru verosimil. Ești Hubert Lindon, originar din Pitsburgh, un industriaș extrem

de bogat. Dorești să faci o donație unei țări sărace, de exemplu Etiopia...

— Și îl contactez pe Harald Henderson pentru ca el să se ocupe de formalități.

Sarkis aprobă din cap.

— Dragostea nu te-a făcut idiot! Te vei întîlni cu Henderson imediat ce ajungi. Îl vei însoți la o recepție organizată de Federație, unde îi vei putea vedea pe toți martorii, și, se înțelege, pe minunata roșcată, care-ți va sări în ochi.

Hubert îl privi pe Sarkis fără să clipească.

— Păstrează-ți himerele pentru tine, țap obscen ce ești. Domnule general, respectele mele.

Deschise ușa metalică, dublă, îndepărtîndu-se cu mersul lui suplu, de felină.

* * *

Uriașul *Jumbo Jet* de la *Pan American* despica cerul înstelat cu un imperceptibil bîzîit. O stewardesă blondă, înaltă, excesiv parfumată, în uniformă albastru închis înaintă pe culoarul de la clasa întîi, purtînd o tavă.

— Domnule Lindon, *bourbonul* dumneavoastră.

Instalat confortabil în fotoliul din piele arămie, Hubert întinse mîna după pahar.

— Mulțumesc, domnișoară. La ce oră ajungem?

— La ora zero treizeci, ora locală. Oricum, aveți timp suficient să vizionați filmul.

El refuză cu un gest căștile.

— Mai vreți și altceva? se interesă tînăra. Ficat, somon, caviar?

— Caviar. Cu condiția să fie din *béluga* iraniană, răspunse Hubert, blazat.

Blonda încuviință din cap. În ochii ei albaștri citi însă o umbră de dezaprobare.

— Domnul rămîne la *bourbon*?

H.B.B. luă aerul condescendent al unui snob.

— Exact, conform celor trei B. O nouă modă care face furori la Paris. *Bourbon, béluga*, și *buna dispoziție*.

Stewardesa se îndepărtă, roșie ca focul.

— Bravo! îl felicită o voce de bas. A nu te sacrifica exigențelor gastronomiei este un mod de a te ridica împotriva tuturor formelor de tiranie.

Bărbatul care vorbise ocupa loc pe rîndul din mijloc. Era un colos negru, cu păr grizonat, îmbrăcat foarte sobru, exceptînd geanta de un roșu aprins.

— Profesor Cadéus, de la Universitatea Yale, se prezentă el. Zîmbi cu toată gura, descoperind o dantură minunată. Conduc Institutul de Parapsihologie.

— Încîntat. Hubert Lindon, industriaș din Pittsburgh.

— Oh, oamenii de afaceri sînt raționaliști înveterați.

— Nu toți. Cîțiva dintre colegii mei nu iau nici o decizie fără a consulta mai întîi un prezicător.

— Este un subiect spinos, pentru că majoritatea celor „extra-lucizi" sînt escroci care apelează exclusiv la bunul simț. Am tratat această problemă în ultima mea lucrare. De exemplu, dacă vă spun: o veți revedea în curînd, asta nu mă angajează cu nimic și, adesea, se dovedește și adevărat. Cine nu are o dragoste ascunsă?

Hubert izbucni în rîs.

— Într-adevăr. Dar m-aș mira s-o mai revăd.

— Dumnezeule, chiar niciodată? Mergeți la Stockholm pentru afaceri?

— Doresc să trimit fonduri pentru una din țările lumii a treia. Un vechi proiect la care țin...

Negrul se aplecă spre vecinul său, interesat.

— Să nu-mi spuneți că vă duceți la Federația Internațională pentru Drepturile Omului. Și eu tot acolo merg.

— Adevărat? Probabil pentru o serie de conferințe despre fenomenele paranormale.

— Nu, în interes personal. Mă duc în ajutorul uneia dintre fostele mele studente. Se crede urmărită de nu știu ce diavol.

— O funcționară de la Federație?

— Da. Omul pe care-l iubea a dispărut în condiții inexplicabile, și Katia a suferit un șoc emoțional care ar putea fi la originea acestei manii a persecuției.

— Probabil.

Blonda reapăru cu comanda lui Hubert. Lumina scăzu în intensitate și primele imagini ale filmului începură să se succeadă pe ecran. Era o comedie cu Michael Douglas, turnată la Roma. În ciuda imaginii panoramice a orașului etern, Hubert nu se mai gîndea deloc la Sandra.

Întinse distrat o linguriță de caviar pe o felie de pîine prăjită cu unt, apoi se întoarse spre Cadéus:

— Protejata dumneavoastră este deci Katia Canas?

Profesorul își scoase ochelarii.

— Poftim?

— Eh... nimic.

La ce bun să mai verifice ceea ce știa deja?

* * *

Stockholm, duminică 6 septembrie.
Ora 1 dimineața.

Hubert traversă holul puternic luminat al aeroportului Arlanda, făcîndu-și loc prin mulțimea călătorilor din pasaj. Se apropie de recepție.

Văzîndu-i pașaportul, o amabilă funcționară de la *Scanditours*, o veritabilă femeie-viking, în uniformă galben-citron, îi întinse cheile unei mașini închiriate.

— Este un *BMW* gri metalizat, preciză ea. Aici aveți tichetul de parcare. Domnul Mill m-a rugat să vă transmit că aveți rezervată o cameră la *Grand-Hôtel*, pe Blasieholmshamen. Bine ați venit la Stockholm, domnule Lindon.

— *Tack*, spuse el, strecurînd cheile în buzunar.

— Hube... *ma*! Tu ești?

Vocea asta suavă, puțin voalată, ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Se întoarse. Ochii lui se întîlniră cu ai Sandrei Rossi. Foarte șic în taiorul ei sobru, frumoasa italiancă îi întinse mîna înmănușată.

— Ce coincidență, nu-i așa? gînguri ea. Hube, probabil că-mi porți pică pentru aseară, dar niște prieteni m-au luat la un spectacol de dansuri *hula*. Nu m-ai așteptat prea mult timp, sper?

Hubert își înghiți saliva.

— Nu, scumpo.

Își promise să citească cît mai curînd tratatul lui Cadéus despre „extra-lucizi". În mijlocul unui grup de turiști, zări silueta scundă a lui Daniel Murphy, așteptînd lîngă bagaje. Decise să joace pe cartea sincerității, menajînd cît se putea susceptibilitatea actriței :

— Sandra, ești și mai frumoasă decît în amintirea mea. Trebuie să-ți cer scuze că n-am putut veni la întîlnire. Voi regreta toată viața, crede-mă. Și din moment ce mi-ai mărturisit că nu ești...

— Oh, Hube, e prea prost. În sfîrșit, destinul a făcut să ne reîntîlnim. Am venit să fac un film cu Dan, dar de data asta nu-ți voi mai da drumul.

— Domnule Lindon, am uitat să vă dau ceva, interveni tînăra suedeză, întinzîndu-i surîzătoare un plic.

Sandra căscă ochii.

— Lindon? *Ma*, nu te cheamă Randall?

H.B.B. îl zări pe Murphy venind spre ei. Avea un aer posomorît. Strecură scrisoarea în buzunar și se întoarse surîzînd spre Sandra.

— Lindon este numele meu adevărat, declară el calm. Cînd sînt în vacanță, folosesc numele de fată al mamei mele, ca să nu fiu deranjat.

— Am remarcat. Unde ai tras?

— La *Grand-Hôtel*.

— Grozav! Și noi la fel. Dan adoră acest vechi și luxos hotel. Ai vreo mașină? Am putea merge împreună.

— Imposibil, comoara mea. Trebuie să trec mai întîi pe la niște prieteni.

— La ora asta?!

— Pentru afaceri nu există oră fixă.

— Ia te uită, bunul nostru amic... cum ai spus că te numești? exclamă pe un ton jovial Murphy.

— Lindon! replică sec Hubert. Salut, Dany! Domnișoară Rossi, omagiile mele...

Se aplecă deasupra delicatei mîini înmănușate, care tremura ușor. Apoi se întoarse, îndreptîndu-se spre ieșire.

Trecînd de ușile glisante ale aerogării, simți o vie dorință de a lăsa totul baltă... În alte împrejurări revederea Sandrei l-ar fi umplut de fericire.

Acum însă era periculos, atît pentru el cît și pentru ea. Interesul pe care femeia i-l purta, ostilitatea manifestată de cavalerul ei, falsa lui identitate, cunoscută de cei doi, toate acestea riscau să-l încurce în misiunea lui. Deși cu inima strînsă, trebui totuși să recunoască: cedînd acestei tentații ar fi compromis acțiunea.

N-ar fi fost mai bine s-o dezamăgească pe frumoasa actriță, arătîndu-se cinic? Poate, dar risca s-o piardă definitiv. Pentru moment, părea că ține la el. Jerry, acest vulpoi bătrîn, nu se înșelase afirmînd că, nerespectîndu-și cuvîntul, bărbatul reînvie ardoarea femeii.

Hubert se urcă în *BMW* și ieși încet din parcare. Frînă ușor cînd îi zări pe Sandra și Murphy într-un taxi, care se angaja pe drumul indicat de panoul rutier: Stockholm — 48 kilometri.

H.B.B. își propuse să aștepte vreo douăzeci de minute pentru a da cuplului avans. Dintr-o dată, începea să resimtă oboseala călătoriei. Cu un gest mașinal, scoase plicul din buzunar și îl deschise. Conținea un pătrat de carton alb, lucios : o invitație la cocteilul oferit de Fundația Internațională pentru Drepturile Omului, în onoarea lui Youri Ivanoff, un scriitor rus care militase multă vreme pentru libertate în țara sa. Recepția era prevăzută pentru această duminică, începînd de la orele 18,00.

Pe verso, cîteva cuvinte scrise în grabă : *Te aștept în această dimineață la mine.* Urma o adresă în cartierul Gardet și semnătura lui Harald Henderson.

III

Stockholm, duminică 6 septembrie.
Ora 9 dimineața.

În clipa în care micuța Irina pătrunse în grădina familiei Henderson, cartierul rezidențial Gardet era absolut liniștit, sub ploaia fină care înviora frunzele de mesteacăn.

De fiecare dată cînd cuplul pleca în *week-end*, Irina venea să hrănească pisica. Fetița se achita de această îndatorire cu o regularitate exemplară. Nu numai pentru cele douăzeci de coroane pe care i le dădea doamna Henderson. Iubea tare mult pisica și, dacă mamei nu i-ar fi fost teamă pentru canarii săi, ar fi luat-o la ea.

Un vînt cam rece răscolea frunzișul. Irina își ridică gulerul impermeabilului și grăbi pasul. Ajungînd în marchiză, își scutură pletele blonde, ude de ploaia măruntă, și scoase cheia din buzunar. O *Granada* neagră trecu pe stradă, făcînd să vibreze geamurile

locuinței. Fetița văzu că ușa nu era încuiată; fără îndoială familia Henderson se întorsese.

— Anita! strigă ea.

Era foarte mîndră că doamna Henderson îi permisese să-i spună pe numele mic. Nu răspunse nimeni. Fetița împinse ușa.

În vestibul era întuneric.

— Caligula?

De obicei, motanul răspundea printr-un mieunat. De data asta nici măcar nu se arătă.

Intrigată, Irina încruntă sprîncenele. Era evident că familia Henderson nu se întorsese. Or, ea își amintea foarte bine că aseară încuiase ușa. Făcu cîțiva pași, dar în pragul salonului încremeni, cu gura deschisă și ochii holbați. Ai fi putut crede că un uragan trecuse prin cameră; nimic nu mai era la locul său. Pînă și lustra zăcea pe parchet, într-o grămadă de cioburi. Și acolo, lîngă masa răsturnată...

— Oh, Caligula...

Blana strălucitoare și atît de frumoasă a motanului avea pete întunecate de sînge.

Irina se întoarse și se năpusti afară, hohotind.

Hubert Bonisseur de la Bath opri mașina în fața porții impozante, din fier forjat. În acel moment fetița ieși în stradă, alergînd. Zărind *BMW*-ul, începu să gesticuleze, strigînd ceva în suedeză. H.B.B. știa foarte puține cuvinte din această limbă. Înțelese totuși că se petrecuse o mare catastrofă și că un motan era mort, ucis de o lustră. Era prea tîrziu pentru a se eschiva. Deschise portiera și coborî din mașină, în ploaia mărunță.

— Scuză-mă, zise el, dar nu vorbesc suedeza. Știi ceva engleză?

Fetița îl privi cu o gravitate nefirească pentru cei opt anișori ai săi.

— Da. Mă cheamă Irina Krop. Am grijă de motanul familiei Henderson cînd nu sînt aici... Vreau să spun că mă ocupam. Sînteți prieten cu ei?

— Nu, un client. Aveam întîlnire cu domnul Henderson.

— Nu e nimeni acasă. Au plecat amîndoi de vineri seara și încă nu s-au întors. Și cineva a făcut un talmeș-balmeș în salonul lor și l-a omorît pe Caligula.

Hubert o mîngîie pe păr.

— Poliția va ști să dezlege misterul. Acum trebuie să te întorci acasă, domnișoară Krop. Altfel riști să faci un guturai.

Fetița se îndreptă smiorcăind spre un imobil impozant, ce arăta bunăstarea locatarilor săi.

După ce o văzu dispărînd în spatele gardului viu de tisă, Hubert se decise să facă o inspecție rapidă.

Ieși din casă aproape imediat. Se urcă în mașină cu un aer îngrijorat și demară în viteză.

* * *

Cartierul în care se aflau ambasadele oferea un adevărat spectacol prin aliniamentul somptuoaselor vile, înconjurate de superbe grădini. *BMW*-ul depăși ambasada Statelor Unite. Apoi intră pe Standvagen, un mare bulevard de-a lungul rîului Sollsjon, ale cărui ape reflectau albastrul-cenușiu al cerului.

O *Granada* neagră apăru curînd în oglinda retrovizoare. În spatele celui de la volan se zărea silueta unui bărbat.

Hubert se lăsă depășit, apoi frînă. Coborî din mașină, pierzîndu-se în mulțimea de trecători. Se resemnase, restul drumului avea să-l facă pe jos. Adăpostit sub umbrelă, într-un impermeabil obișnuit, purtat de majoritatea oamenilor, putea trece cu ușurință, datorită staturii și părului blond, drept un suedez oarecare.

Înaintă liniștit, cu pas agale, pe o stradă laterală. În fața lui, *Granada* neagră, oprită, cu stopurile aprinse. Așadar, era urmărit, dar de cine? Geamurile fumurii ale mașinii îl împiedicau să distingă figurile ocupanților. În mod vădit, așteptau apariția *BMW*-ului. După cîteva minute *Granada* întoarse și dispăru după o clădire situată în colțul bulevardului.

Hubert grăbi pasul. Mill, agentul permanent al C.I.A. la Stockholm, locuia la doi pași de parcul Humlegarden ascunzîndu-se sub masca unui anticar specializat în obiecte și bijuterii de argint.

Într-un halat de casă din mătase, de culoarea mărului verde cu stropi aurii, Ray Mill, în fața ferestrei, contempla fagii semeți din parc.

Își așeză o meșă rebelă din părul șaten, ondulat. Pe mîna fină, cu degete lungi, strălucea un diamant enorm.

— Ciudată poveste, recunoscu el. Bineînțeles, aș putea să te pun în legătură cu generalul Stanford,

dar, nefiind încă lămuriți despre soarta lui Harold Henderson...

— Mărturisesc că nu sînt prea optimist, oftă Hubert. Henderson trece drept punctualitatea personificată și absența lui este cu atît mai suspectă, cu cît reședința i-a fost *vizitată*.

Mill, într-un gest mașinal, își bătu ușor cu palma ridurile fine din jurul ochilor cam spălăciți. Apoi se îndreptă spre musafirul său, instalat pe canapeaua confortabilă, din piele antracit.

— Ceai? Cafea? întrebă el, aplecîndu-se spre tava de argint, așezată pe măsuța joasă, din abanos.

— Cafea.

Mill turnă precaut lichidul aburind într-o mică ceașcă de porțelan. I-o întinse musafirului său. El își turnă ceai și adăugă puțin lapte. Apoi reluă:

— Dacă familia Henderson nu revine din *week-end*, este posibil să fii anchetat de poliția suedeză, în calitate de martor.

— Într-adevăr, micuța Krop nu pare genul care-și ține gura.

— În orice caz, s-ar părea că au dispărut. Și, dacă mă gîndesc bine, într-un mod care mi-amintește de dispariția lui Sully.

— Cum asta?

Ray Mill introduse cu delicatețe linguriță din argint aurit în ceașca de ceai, amestecînd ușor lichidul.

— Lustra. Și pisica ucisă. Am reușit să-mi procur o copie după procesul-verbal, în ce-l privește pe Robert Sully. Cred că ai aflat că în noaptea dispă-

riției lui, a fost văzut de cei doi gardieni de serviciu pe ecranele din sala de control. Se afla în laboratorul foto.

— Și ce s-a întîmplat?

— La un moment dat unul dintre gardieni a observat că imaginea de pe ecranul care corespundea în camera obscură s-a întrerupt. S-a îndreptat repede spre laborator, trei etaje mai jos, urmat de colegul său. Dar Sully nu mai era acolo.

Mill luă o gură de ceai, fixîndu-l pe H.B.B. printre pleoape.

— Ușa rămăsese deschisă, ceea ce nu se mai întîmplase niciodată. Nu era vorba de o pană a sistemului electronic de securitate. Totul era în ordine, mai puțin camera de luat vederi, care părea să fi fost smulsă de la locul ei. Nu mai rămăsese din ea decît un ghemotoc de fire electrice. Mă urmărești?

— Absolut. Ce s-a întîmplat cu camera de luat vederi?

— Spre deosebire de lustra ta, este de negăsit. Nimeni nu-mi poate scoate din cap că...

— Sully ar fi fost ucis de această cameră?

— Cam așa ceva. Să zicem că s-ar fi aflat sub ea chiar în clipa fatală, cînd aceasta s-a desprins de plafon...

— Dar cine ar fi putut să prevadă că el se va așeza acolo în acel moment?

— Nu știu ce să spun. Găsesc că-i cam bizar, atîta tot.

— Din păcate, asta nu rezolvă problemele mele, constată Hubert, savurîndu-și cafeaua. Fără legătura mea, adică Henderson, va fi dificil să pătrund

la Federație. Dacă întra-devăr i s-a-ntîmplat o nenorocire, trebuie să găsesc pe altcineva.

Mill aprobă din cap, ducîndu-și mîna la frunte.

— Locuiesc la *Grand Hôtel* camera 205, sub numele de Hubert Lindon. Dacă afli noutăți, caută-mă. În seara asta voi fi prezent la cocteil. Trebuia să-l însoțesc pe Henderson. Voi încerca să mă apropii de domnișoara Hunter, asistenta lui Sully. Poate mă va ajuta să limpezesc lucrurile.

— Poate, admise Mill, din vîrful buzelor.

Era evident că n-o prea avea la inimă pe roșcovana Elaine. Hubert se abținu să-l întrebe motivul.

* * *

Stockholm, duminică 6 septembrie.
Ora 20.

Imensa sală de recepție a Federației semăna, prin luxul neobișnuit, cu multe dintre saloanele Palatului Regal, situat la doi pași. Nenumărate lustre de cristal răspîndeau torente de lumină aurie, reflectată de oglinzile uriașe. Pe un podium acoperit de un baldachin din mătase albastră și aurie, culorile Federației, un pian, o vioară și un violoncel interpretau în surdină prelucrări de dansuri rusești.

O lume cam sofisticată, femei în rochii lungi, bărbați în ținută de seară, toți se îmbulzeau în fața unui bufet somptuos, cu mîncăruri rafinate și băuturi de toate felurile. Nenumărați chelneri stilați asigurau o servire impecabilă, supravegheați de un

maitre d'hotel care ar fi putut să concureze chiar și pe cel mai bun dirijor de la operă.

Un majordom în livrea anunța, ceremonios, nousosiții:

— Domnișoara Sandra Rossi! Domnul Daniel Murphy!

Sandra intră ținîndu-l de braț pe însoțitorul ei. Purta o rochie „Yves Saint-Laurent", din lamé argintiu, decorată cu minuscule perle. Tivul neregulat cădea pînă la jumătatea coapsei în față și pînă la jumătatea pulpei în spate. Starleta era conștientă că atrăgea toate privirile, cu pletele sale intens brune, constrastînd cu părul blond al suedezelor, ce părea lipsit de culoare în comparație cu el ei.

În timp ce păși încet, la brațul lui Daniel, privirea Sandrei fu atrasă de un bărbat de vreo șaizeci de ani, care, văzînd-o, se desprinse dintr-un grup și îi ieși în întîmpinare. Avea tenul mat, și ochii albaștri, neobișnuit de strălucitori. Era îmbrăcat extrem de elegant. În ciuda vîrstei, avea un aer de-a dreptul seducător.

— Domnișoară Rossi, este o plăcere și, în același timp, o onoare de-a vă afla printre noi. Îi sînt recunoscător prietenului meu Daniel că v-a adus la această serată.

Surîzînd, Murphy făcu prezentările:

— Sandra, domnul este Luis Mémo, președintele Federației Internaționale pentru Drepturile Omului.

Acest cumsecade Murphy dorește să mă scoată în față, își spuse tînăra femeie. Era contrariată. Cum

reușise un simplu actor de cinema să-l cunoască pe acest aristocrat în pragul bătrîneții ? !

— Încîntată, răspunse ea, cu cel mai frumos surîs de care era capabilă. Onoarea este pentru mine, domnule Mémo.

Bărbatul se aplecă deasupra delicatei mîini, depunînd un sărut după toate regulile bunelor maniere.

— Veniți, spuse el. Vreau să vă prezint colaboratorilor mei și lui Youri Ivanoff, celebrul scriitor rus în onoarea căruia am dat această recepție.

Dar foarte repede, cu o cupă de *aquavit* în mînă, Sandra începu să se plictisească. Nici măcar nu-și dăduse osteneala să rețină numele persoanelor pe care Luis Mémo i le prezentase. Un oarecare Curtis, sau Kortis, nu prea știa bine, îi vorbi admirativ despre unul din primele ei filme. Era un bărbat cam de aceeași vîrstă cu Mémo, cu o privire ageră, cu maxilare puternice. Lipsit de distincție, dar eficient. În mai puțin de cinci minute, o informă că a fost profesor la Princeton, că tocmai a divorțat și că, fără această canalie de Mémo, ar fi ocupat postul de președinte.

— Ah, într-adevăr ? zise ea indiferentă. Dar domnul Mémo n-a fost ales ?

— Doar cu cinci voturi în plus. A reușit să-i mituiască pe cîțiva dintre membrii consiliului.

Sandra se bosumflă.

— Domnule Curtis...

— Korty. Îmi puteți spune Charles. Încă un pahar ?

— Nu, mulțumesc, mi-ajunge...

Korty luă totuși o cupă de *aquavit* de pe platoul purtat de un chelner și îl întinse tinerei femei. Aceasta aruncă o privire rugătoare în direcția lui Daniel Murphy. Actorul părea prins într-o discuție aprinsă cu președintele Mémo.

— Scuzați-mă, murmură ea. Am impresia că mă cheamă Dan...

Sandra se îndepărtă cu pași grațioși, înainte ca vicepreședintele Korty să fi putut reacționa. În momentul în care se apropie de cei doi bărbați, Murphy tocmai spunea :

— Totuși, ea m-a asigurat că va fi aici în seara asta, Luis.

— Nu sînt la curent cu tot ce fac funcționarii mei, dragul meu. S-ar putea să vină mai tîrziu... Mai bine hai să gustăm din specialitățile noastre suedeze. Îți recomand *smorbrod*, sînt delicioși. Ah, domnișoară Rossi, în mod vădit, ești cea mai frumoasă femeie în seara asta.

Ea surîse. În aceeași clipă majordomul anunță :

— Domnul Hubert Lindon !

Vocea lui abia reușea să acopere muzica și zarva celor prezenți.

Sandra tresări. Hotărît, destinul îi juca iar o festă urîtă. De cîte ori îi ieșea în cale, acest bărbat nu pierdea prilejul de-a o supune unei noi umilințe. Ca în această noapte, la aeroport, cînd dispăruse fără nici o explicație. Sau dimineață, la hotel, cînd ea îi propusese să viziteze muzeul în aer liber de la Skansen, iar el pretextase o întîlnire de afaceri. Duminica !

Îl văzu intrînd, superb în smochingul albastru închis, cu o cămașă de mătase asortată. Fu cuprinsă de o ciudată emoție, dar întoarse capul, ca și cum nu l-ar fi observat.

— Pe cine cauți? îl întrebă pe Murphy.

— O prietenă care lucrează la Federație, Elaine Hunter. Dar n-o văd...

— Frumoasă? făcu ea, înăbușindu-și un căscat.

— Strălucitoare..., spuse Dan, ușor ironic. Dacă Elaine era aici probabil n-ai mai fi fost regina frumuseții.

— Atunci, nu pot decît să mă bucur că n-a venit. Am oroare de rolurile secundare.

— Ce surpriză! Nu pot face nici măcar un pas fără să te întîlnesc, auzi, în spate, vocea ironică a lui Hubert.

Sandra se întoarse, țintindu-l provocatoare, cu privirea. Ochii albaștri, luminoși o întîmpinară surîzători.

— Domnule Lindon, dumneata aici? îl zeflemisi ea. Și singur?

H.B.B. îi luă mîna, sărutîndu-i ușor degetele parfumate.

— Bună seara, scumpo. Chiar nu te plictisești în această adunare de snobi?

— Deloc, din momentul în care ai apărut, interveni Murphy pe un ton amar. Cum ai intrat, totul a prins viață, dragă Hube! Cărui fapt îi datorăm apariția ta ca *guest star*?

— Afacerile, băiete, afacerile.

— Și eu care credeam că Federația n-are scop lucrativ.

— Nimc mai exact. Vreau doar să fac o donație pentru o țară săracă. Trebuia să mă întîlnesc cu o anumită persoană, o doamnă, pe care n-o văd...

— Și tu?!... se miră actrița.

Privirea dezaprobatoare a lui Murphy o făcu să tacă.

— Dragă domnișoară Rossi!

Sandra se lăsă răpită de președintele Luis Mémo, nu înainte de a-i arunca o privire piezișă lui Hubert. La urma urmei, nu-i strica să-și dea seama de succesul ei!

— *Aquavit*? îl întrebă Murphy, servindu-se.

— *Bourbon*, replică Hubert.

— Hotărît, reprezinți categoria americanului de rînd. Pariez că într-un restaurant comanzi...

— Un *hamburger*, bineînțeles. Și cartofi prăjiți, u rîse Hubert.

Dan privi în sus, admirînd stucaturile care împodobeau plafonul.

— Cînd mă gîndesc că ai reușit s-o seduci pe sărmana Sandra... Pot să-ți vorbesc de la bărbat la bărbat?...

În acel moment, un grup numeros trecu printre ei despărțindu-i.

— Domnule Lindon! Știam că ne vom revedea.

Hubert surîse. În fața lui se afla profesorul Cadéus.

— Și eu la fel. Și nu m-am înșelat. Ați reușit să rezolvați problema fostei dumneavoastre studente?

— Din păcate nu. Nici măcar nu ne-am văzut. Katia nu era acasă și n-am găsit-o nici la birou. Speram s-o văd în seara asta, dar n-a venit. Nu mai înțeleg nimic...

Privirea lui Hubert se întunecă.

— Într-adevăr. Ați anunțat poliția?

— Credeți că i s-a întîmplat ceva grav?

H.B.B. sorbi o gură de *bourbon*.

— Nu spuneați că se simțea amenințată?!...

Cadéus își frecă gînditor fruntea.

— Da... Scria că s-au petrecut lucruri stranii în apartamentul ei, ca și în locuința de la țară... Lucruri sparte, altele mutate din loc... Nu cred că înțelegeți...

— Mai bine decît vă închipuiți, domnule profesor.

— Ascultați, nu știu foarte bine ce se întîmplă, dar cunoscînd-o pe Katia, nu pot fi decît neliniștit. Ea nu este o persoană impresionabilă. Dacă pînă mîine n-o găsesc, voi semnala autorităților dispariția ei. Și chiar în seara aceasta voi intra în apartamentul său. Vecina ei are cheile. Mă puteți însoți?

— Contați pe mine, îl asigură Hubert, urmărind cu privirea o frumoasă blondă cu păr ondulat, care dispăru în mulțime.

Apoi ochiul său experimentat reperă, rînd pe rînd, figurile celor din fotografiile văzute în biroul lui Stanford. Luis Mémo, președintele, Charles Korty, vicepreședintele și dușmanul dintotdeauna al lui Mémo, Guy Forsyth, nepotul și asistentul lui Korty. Lipseau cîțiva: Sully, Harald și Anita Henderson, Katia Canas... Toți dispăruți.

— Vino cu mine îl invită Cadéus. Aș vrea să ți-l prezint pe Youri Ivanoff, a cărui operă o admir. L-am întîlnit la un simpozion în Grecia. I-ai citit ultimul roman?

— *Căderea regatului lui Olaf*? O foarte frumoasă parabolă despre iluziile pierdute, zise Hubert. Aș zice, chiar un text premonitoriu.

Cadéus îl privi admirativ.

— Totuși, Lindon, pentru un simplu om de afaceri îmi pari deosebit de cultivat.

— Mulțumesc, profesore.

Youri Ivanoff, cincizeci de ani, genul sportiv, amabil, avea mai degrabă aerul de-a fi ieșit din *Wall Streat* decît din gulag. Vorbea o excelentă engleză, cu un ușor accent slav.

— Încîntat de cunoștință, domnule Lindon. Ți-l prezint pe secretarul meu, Vladimir Tchekov.

— Bună seara, îl salută Hubert.

Ochii turcoaz ai secretarului sclipiră în spatele ochelarilor rotunzi, cu rame de baga. Avea vreo treizeci de ani.

— Domnule Lindon, i se adresă acesta cu voce calmă, am înțeles că aveți dificultăți în obținerea numărului corespondentului dumneavoastră în Elveția...

H.B.B. îl privi fără să clipească.

— Chiar așa, aprobă el, de la telefonul meu nu pot obține direct străinătatea...

— Faceți zero de două ori, replică Tchekov, fără nici o ezitare. În caz că operatoarea răspunde, Zorro va sosi.

Hubert luă cartea de vizită pe care celălalt i-o întinse și o strecură în buzunar. Nu-i venea să creadă că înlocuitorul lui Harald Henderson, legătura lui, era un rus.

După vizita matinală făcută lui Ray Mill, H.B.B. se întorsese la hotel. Puțină odihnă îl ajutase să se refacă. Resimțea oboseala pricinuită de decalajul fusului orar. Înainte de amiază primise un mesaj de la agentul C.I.A. pe care îl decodificase rapid, apoi îl distrusese. Mill, după ce consultase Washington-ul, îl avertiza că noua sa legătură se va afla la recepția organizată de Federație. De asemenea, îi comunicase parola de recunoaștere, pe care Hubert o memorase : erau cuvintele debitate de Vladimir Tchekov pe tonul unei banale conversații mondene.

— Ei bine, murmură H.B.B., s-ar zice că am ajuns la sfîrșitul războiului rece. Vino, Tchekov, îți ofer o vodcă.

— Hubert, ținînd cont că mi-am făcut studiile la Oxford, te avertizez că nu disprețuiesc *bourbonul*, și poți să-mi spui Vlad.

Se îndreptară, făcîndu-și loc, spre bufet.

— Domnișoara Martin ! Domnul Guezzo ! se auzi din nou glasul majordomului.

Hubert îl privi pe bărbatul înalt, slab, cu pielea ca abanosul și părul lins, care tocmai fusese anunțat. Mobilitatea ochilor căprui, atît de strălucitori încît păreau aproape galbeni, era de-a dreptul frapantă

Negrul purta un costum de un alb imaculat, care-i dădea aerul unui *guru* de serie B. Ochelarii opaci, speciali, purtați de tînăra lui însoțitoare, ca și bastonul alb pe care îl ținea, dovedeau că este oarbă.

— Cine sînt ? întrebă Hubert cu glas scăzut.

— El este Papa Guezzo, un *bôko** haitian, un fel de preot, care trece în ochii celor din înalta societate suedeză drept un astrolog renumit. Nu știu dacă acest individ este atît de dotat cum pretinde, dar președintele Luis Mémo nu se poate lipsi de prezicerile lui. Nu ia nici o decizie fără să-l consulte în prealabil.

— De cînd?

— De multă vreme, presupun. Deși american, Luis Mémo se trage dintr-o familie spaniolă, originară din Haiti. Nu cunosc unde și cînd l-a întîlnit pe acest Guezzo, știu doar că au venit împreună în Suedia.

— Am înțeles. Și ea?

— Abia am cunoscut-o. Se numește Sharon, și a sosit acum cîteva zile... Fără îndoială una din nenumăratele „sclave" devotate acestui *bôko*... Mi se pare că tipul a creat o sectă în Louisiana.

Hubert miji ochii. Haitianul nu figura în dosarul lui Sarkis.

— Vlad, o ultimă întrebare. Unde o pot găsi pe Elaine Hunter?

Rusul ridică din umeri. Înainte de a-i răspunde luă o mică înghițitură de *bourbon*.

— Mi-e teamă că asta va fi foarte greu, rosti el, cu aceeași voce calmă, dar fermă.

---

* Preot de rit *vaudou*. Acest rit, întîlnit la negrii din Antile și Haiti, are la bază un cult animist-amestec de practici magice, vrăjitorie și elemente din ritualul creștin.

IV

— Domnul Hubert Lindon este chemat la telefon.

Hubert își stăpîni o tresărire.

Văzîndu-l venind spre ea, fermecătoarea funcționară clipi din gene, plăcut suprinsă.

— Dumneavoastră sînteți domnul Lindon?

— Chiar eu.

— Pe aici, vă rog.

— Scuză-mă, Vlad. Mă întorc imediat.

H.B.B. o urmă pe frumoasa femeie. Ieșiră din sala de recepție și pătrunseră într-un culoar cu tavanul încărcat de profile ornamentale. De-a lungul său, numeroase uși din sticlă. Tînăra se opri în fața ultimei dintre ele, în capătul culoarului.

— Aici, rosti ea, apoi se îndepărtă.

Întrigat. Hubert pătrunse în încăpere. Un birou plin de rafturi cu dosare. Cîteva se aflau și pe masa de lucru, luminată de o lampă în formă de fîntînă arteziană. Înregistră o ușoară șuierătură.

Într-un colț, o cameră de luat vederi îl filma. Telefonul era deschis. Hubert luă receptorul.

— Alo?

— Domnul Lindon? se auzi o voce îndepărtată de bărbat. Așteptați!

După o mică pauză vocea repetă:

— Nu închideți, vă rog!

Îl auzi pe celălalt strigînd ceva în suedeză și terminînd cu „Henderson". Mîna puternică a americanului se crispă imperceptibil pe receptor.

— Alo, alo!...

— Scuzați-mă, reluă interlocutorul său de mai înainte, dar persoana care v-a chemat nu mai răspunde.

— Era cumva domnul Henderson? Dacă nu mă înșel, parcă v-am auzit numindu-l așa...

— Da, i-am spus să intre în cabina numărul trei, dar văd că nu s-a mai prezentat. Îmi pare rău.

— O clipă, vă rog. Aveam o întîlnire importantă cu acest domn, o problemă de afaceri. Probabil a intervenit ceva și voia să mă prevină. De unde m-ați sunat?

— Din Visby... Gotland...

Se auzi un declic și legătura se întrerupse.

— La naiba!

Hubert închise telefonul, furios. Lui Henderson îi ardea de joacă?

Tocmai se întreba dacă e cazul să-i vorbească lui Tchekov despre telefon, cînd zări prin ușa din sticlă silueta unei femei. Pășea de-a lungul culoarului. Rochia de seară, extrem de mulată, îi scotea în evidență liniile perfecte ale corpului. Lumina fil-

tratã de sticla givratã nu-i permitea sã-i distingã trãsãturile, dar pãrul minunat, de un roşu aprins, strîns în coc, nu putea aparţine decît unei singure femei.

H.B.B. ţîşni din birou în clipa în care silueta feminină ajunse în dreptul toaletei.

— Domnişoară Hunter?...

Ignorîndu-l, femeia împinse uşa lăcuită, care se închise în urma ei fără zgomot.

Hubert traversă coridorul. Se opri ezitînd. Manierele cele mai elementare îi interziceau să pătrundă în toaleta rezervată doamnelor. Se hotărî să aştepte.

Secundele se transformau în minute cu o încetineală exasperantă. Se uită la ceas. Aştepta ca un caraghios de un sfert de oră. În definitiv... O privire de-a lungul culoarului îl asigură că nu e nimeni. Desigur, afurisitele astea de camere de luat vederi erau aproape peste tot, dar ar fi putut pretinde că, fiind uşor ameţit, se înşelase asupra uşii.

Împinse decis uşa din lemn. Se trezi într-o încăpere destul de mare, cu pereţii în faianţă de culoarea piersicii. În partea stîngă, un şir de cabine. În dreapta chiuvetele, cu oglinzi.

— Domnişoară Hunter?...

Nici un răspuns. Uşa uneia dintre cabine se deschise, lăsînd să treacă o doamnă în vîrstă, cu părul argintiu. Îi aruncă o privire indignată intrusului. El surîse, cu un aer încurcat.

— Cred că m-am înşelat, îngăimă. Prea mult *aquavit*...

Doamna părăsi toaleta, cu un aer demn.

Celelalte cabine erau goale, dar Hubert își continuă *jocul*, în fața camerelor de luat vederi, spălîndu-și îndelung fața. În sfîrșit, se decise să se întoarcă în sala de recepție.

— Oh, Hube!

În pragul ușii, Sandra îl fixa cu ochii ei mari, umezi.

— De ce fugi de mine? gemu ea.

— Ascultă, Sandra, într-o zi îți voi explica totul... Dacă vei avea răbdare să mă aștepți...

Se apropie de el, afișînd un aer de femeie fatală.

— Răbdarea mea are limite, *mi amore*. Ce cauți aici? Sau îți place să te uiți...

— Am greșit ușa.

Surîzînd, ea se apropie și mai mult, cuprinzîndu-i gîtul cu brațele.

— Mă cam plictisesc aici, murmură. Dacă am pleca, ce zici? „Orașul dintre cele două poduri" este plin de restaurante grozave...

Buzele lor se uniră și, aproape fără voie, Hubert o lipi pe frumoasa italiancă de el. Sărutul lui pasionat o emoționă teribil.

— Hube, șopti ea cu voce răgușită, ești minunat.

El o îmbrățișă încă o dată. Apoi, amintindu-și de Sully, de Elaine și de Henderson o îndepărtă cu blîndețe.

— La revedere iubito. Un *gentleman* nu trebuie să stea prea mult cu o doamnă într-un astfel de loc.

— Hube, te rog! Nu fi ridicol, hai să cinăm împreună.

Numele lui Cadéus figura și el pe lista de probleme a lui Hubert. Îi promisese să-l însoțească la Katia Canas. Profesorul probabil îl căuta.

— Nu pot, oftă el.

— Atunci, mai tîrziu, pentru un ultim pahar, la *Grand-Hôtel*, la bar.

— Nu în seara asta, draga mea.

Sandra, cu un gest scurt, își aruncă spre spate pletele întunecate.

— Foarte bine, rosti ea, accentuînd cuvintele. De ce nu ai curajul să recunoști, o dată pentru totdeauna, că există o altă femeie în viața ta?

— Scumpo, abia ne-am cunoscut și...

Tînăra femeie bătu din picior.

— Ei și? De cît timp crezi că e nevoie pentru a-ți da seama dacă iubești pe cineva? Un minut? Trei zile? O sută de ani?!

— Comoara mea, tu nu mă iubești. Mai degrabă, cred că suferi teribil de narcisism.

— *Ma*! Încă unul din sloganurile tale tîmpite! Pleacă! Te detest!

El o șterse rapid, evitîndu-i privirea furibundă. Scoțîndu-și un pantof, Sandra îl aruncă cu toată puterea în ușa care se închidea în urma lui.

— *Bruta bestia!* strigă ea.

* * *

Amuzat, Papa Guezzo își întoarse fața de la ecran.

— Un adevărat don Juan, clientul tău.

— Vreau să știu ce urmărește. Sînt prea multe coincidențe stranii: avea întîlnire cu Henderson, o cunoaște pe Elaine Hunter, pe acest Cadéus, apărut ca din senin s-o scape pe Katia Canas de demoni. Ar trebui să-ți consulți globul de cristal...

O umbră de mînie apăru în ochii aproape galbeni ai haitianului.

— Știu ce am de făcut, dar nu uita că nu sînt la ordinul tău, ai înțeles?

Se auzi o pocnitură și becul se stinse. Celălalt îl privi pe haitian împăciuitor.

— Nu fac decît să-ți transmit dorințele lui...

— Începi să mă obosești. Cheam-o pe Șharon.

— *Okay*, Guezzo.

Vrăjitorul se întoarse spre ecranul ce transmitea imagini din toaleta doamnelor, aflată la parter.

Aplecată peste o oglindă micuță pe care presărase puțin praf alb, Sandra inspira repede, cu ajutorul unui pai argintiu.

— Bine faci, curvulițo! rînji haitianul. Puțină cocaină îți va reda tonusul și te va consola de toate suferințele...

* * *

H.B.B. îl căută cu privirea pe Tchekov. Îl zări puțin mai departe de bufetul asaltat de o mulțime din ce în ce mai numeroasă.

— Necazuri? se interesă rusul cînd Hubert se apropie.

— Așa se pare. Îl cunoști pe Harald Henderson?

Vlad își scoase ochelarii. Începu să-i șteargă asiduu cu o batistă imaculată.

— Prietenul anticarului? Ce-a pățit?

Deci rusul era la curent.

— Se pare că este pe undeva prin insula Gotland.

— El ți-a telefonat?

— Voia să-mi vorbească, dar n-a așteptat legătura...

Tchekov își puse ochelarii. Ochii de peruzea scînteiară.

— Să nu te amesteci, șopti el. Asta e de competența poliției suedeze.

— Crezi că...

— În mod sigur. Cineva ți-a întins o cursă. A vrut să verifice în ce măsură ești interesat de persoana lui Henderson.

— Și eu cred la fel... Dar nu-i totul. Pe culoar am zărit-o pe Elaine Hunter.

— Imposibil. Nu se află în Stockholm în acest moment.

— Nu cumva s-a reîntors fără să știi tu?

— M-ar mira. Doar dacă nu este o mare înotătoare. Miss Hunter se află pe o navă de croazieră în Marea Baltică. Și este însoțită. Următoarea escală o va face la Sundsvall, peste cîteva ore...

— Deci așa. Oricum, Vlad, pentru un secretar ești strașnic de bine informat!

Un surîs larg lumină fața simpatică a lui Tchekov.

— Într-adevăr, am un oarecare dar al observației, admise el cu modestie. Dar am impresia că unul dintre prietenii tăi te caută. Știi unde mă găsești, nu-i așa?

Îi făcu loc profesorului Cadéus să treacă.

* * *

Visby, duminică 6 septembrie.
Ora 21 și 30 de minute.

— Aici este, anunță Thomas.

La semnul tînărului producător, echipa se opri. Acesta arătă, printr-un gest larg, plaja lungă și îngustă dintre mare și faleza abruptă, situată la o înălțime amețitoare. La vreo doi kilometri, prin ceață albăstrie, se zăreau licărind luminile orașului Visby.

Asistentul lui Thomas îndreptă torța spre imensitatea apei. Secretara de platou se pregăti să noteze.

— Da, nu-i rău deloc, comentă asistentul. Doar să nu se vadă portul. Nu se potrivește în decorul unei insule pustii.

— Vom filma din acest loc, încuviință Thomas, îndreptînd lampa spre o piatră roasă de apa sărată. Am putea face un *travelling* de sus, de pe faleză, să redăm suspansul secvenței. Murphy interpretează pentru prima oară un rol dramatic și, nu trebuie să uităm, criticii ne așteaptă la cotitură. În ceea ce-o privește pe micuța lui prietenă... Cum o cheamă?...

— Sandra Rossi, interveni secretara de platou. Vă sfătuiesc să-i memorați numele. Dacă-i sare mustarul, Murphy e în stare să ne lase baltă.

Thomas ridică privirea, scărpinîndu-și nasul lung, coroiat.

— Da, știu. Ne-a repetat-o destul. *Cu miss Rossi, sau deloc.* A devenit aproape un slogan publicitar. Și cînd te gîndești că starleta asta, care se crede Ava Gardner, abia dacă reușește să facă pe hangița. Bun, ați notat tot? În două zile începem filmarea. Buletinul meteo arată că va fi senin; trebuie să profităm.

Se întoarse spre colaboratorul său.

— Pentru orice eventualitate vom lua „setul" de proiectoare cu lumină portocalie, zise el. Nu se știe dacă...

Nu reuși să-și termine fraza. Urmărindu-i privirea încremenită, ceilalți descoperiră, la rîndul lor, fețele cu ochi sticloși, lucind în lumina torței.

— Ce...

Secretara de platou scoase un strigăt.

— Dumnezeule! Credeți că sînt... sînt...

Thomas plimbă fasciculul de lumină peste cele două corpuri inerte. Un cuplu.

— Nu e nevoie să fii doctor să-ți dai seama că sînt morți, murmură el. Probabil au căzut de pe faleză. Ce porcărie! Nu-mi place deloc, e semn rău!

Asistentul se lăsă pe vine, lîngă cadavre. Îndreptă torța spre un act de identitate, căzut cu alte cîteva lucruri din geanta desfăcută a femeii.

— Anita Henderson, silabisi el. Bun, acum ce facem? Căutăm alt loc pentru filmare?

— Ne întoarcem imediat la Visby și anunțăm poliția, hotărî Thomas.

* * *

Farsta (suburbie a Stockholmului), duminică 6 septembrie.
Ora 22.

Hubert își stăpîni un surîs. Se afla în drum spre o suburbie din sudul Stockholmului, în *Thunderbird*-ul condus de profesorul Cadéus. De un roșu aprins, strălucitor, mașina nu putea trece neobservată. Mai ales dacă circulația nu era prea intensă.

— De cînd se simte amenințată prietena dumneavoastră? întrebă el, în timp ce mașina se angaja pe una din cele patru benzi ale autostrăzii.

— De la dispariția logodnicului ei, poate puțin mai înainte. N-a fost prea explicită în ultima scrisoare.

— O aveți? Scrisoarea, vreau să zic.

— Nu, dar pot să-ți redau, în mare, conținutul ei: „De la dispariția lui Robert, viața mea a devenit un adevărat calvar. Sînt persecutată, și indiciile sînt din ce în ce mai clare. Dragă Luther... La ce bun să-ți ascund? Am certitudinea că Robert este mort și mă tem pentru propria mea viață". Luther este prenumele meu. E destul de greu de purtat, adăugă profesorul cu o sinceritate dezarmantă.

Depășiră un camion.

— Ce credeți acum despre toate astea?

— Că a avut dreptate să se teamă. Katia este o fată rezonabilă și corectă. Niciodată n-ar lipsi de la o întîlnire.

Ca și Henderson ! Hotărît lucru, toți martorii potențiali care ar fi putut oferi indicii despre dispariția lui Sully, păreau că, la rîndul lor, se volatilizaseră în neant... În acest punct al reflecțiilor sale, Hubert zări, venind din sens invers o *Granada* neagră. Se întoarse rapid, dar farurile din spate ale mașinii se îndepărtaseră. Cu un gest mașinal, își pipăi, prin țesătura mătăsoasă a smochingului, arma liniștitoare, un *Walther* dăruit de Mill, pentru orice eventualitate. Prevăzut cu amortizor, revolverul stătea cuminte în tocul din piele fină, la subsuoara stîngă a noului proprietar.

Thunderbird-ul trecu pe sub un pod puternic iluminat, angajîndu-se pe autostradă. În față, nu departe, se zărea un oraș-satelit ale cărui clădiri se detașau pe cerul înnorat.

Cadéus părăsi autostrada și, puțin după aceea, pătrunse pe o alee mărginită de mesteceni. În sfîrșit, opri lîngă o clădire impozantă.

— Am ajuns, spuse el. Katia locuiește la etajul. patru.

— În cazul ăsta n-am venit degeaba, remarcă el.

Cîteva persoane, care ieșiseră să-și plimbe ciinii, se strînseseră în fața imobilului. Curioși, priveau în sus. O tînără femeie se afla pe parapetul îngust, din beton, al etajului patru.

Silueta fragilă se decupa cu precizie pe zidul alb.

— Dumnezeule, rosti Cadéus și, grăbindu-se să deschidă portiera, țîșni din mașină. Katia ! Eu sînt !

Tînăra nu reacționă în nici un fel.

Ca și însoțitorul său, Hubert coborîse rapid din mașină. Fără să piardă un minut, se repeziră în holul clădirii.

Puțin după aceea, cei doi bărbați țîșneau din ascensor, năvălind în coridorul mochetat.

O ușă se întredeschise. O tînără înaltă, suplă, cu părul de culoarea grîului copt, apăru în deschizătură. Ținea în brațe un caniș micuț.

— Vecina, explică profesorul. Ursula, avem nevoie de cheile de la apartamentul Katiei. Repede!

— Dumnezeule, ce s-a întîmplat?

— Dă-mi repede cheile, Katia este în pericol!

Blonda dispăru. Reapăru după o clipă, de data asta fără micuțul caniș, întinzîndu-i cheile.

— Poftim. Asta e de la zăvorul de deasupra.

— Mulțumesc.

Cadéus înșfăcă cheile și alergă spre capătul culoarului. Suedeza îl măsură pe Hubert din priviri.

— Sînteți un prieten de-al Katiei?

— Nu. L-am însoțit pe profesor.

Ursula făcu o strîmbătură.

— Este o fată tare nostimă. Păcat că e cam sărită...

— Într-adevăr? A primit vizite astăzi?

— Numai una. Un tip în impermeabil kaki.

— Hubert, vii? strigă Cadéus nerăbdător.

Reușise să descuie ușa. Ursula își ciufuli părul auriu.

— Îți plac ceaiurile de plante? întrebă pe un ton provocator.

— Prefer *bourbonul*!

— Atunci rămîne pe altădată! Salut!

Fata închise ușa. Hubert se grăbi să-și urmeze însoțitorul în apartamentul Katiei.

— Ia te uită! exclamă Cadéus. Ce nebunie!

H.B.B. se abținu de la orice comentariu. Dezordinea de nedescris i-o aminti pe cea din casa lui Henderson. Instinctiv, ridică privirea. Plafoniera nu mai era la locul ei, rămăsese doar un bec ars, știngher.

Negrul se aplecase deja pe fereastră.

— Katia, micuța mea, sînt aici! Nu te mișca.

— Lasă-mă pe mine, profesore, se oferi H.B.B.

Spunînd acestea, se urcă pe pervazul ferestrei și sări cu ușurință pe parapet.

Tînăra femeie nu părea conștientă de ce se întîmplă în jurul ei. Cu ochii larg deschiși, privea golul ce se căsca sub ea, cu un soi de fascinație.

Lipit de perete, Hubert începu să înainteze ușor spre ea. În sfîrșit, reuși s-o prindă de braț.

— Liniștește-te, murmură el cu voce înăbușită. Sînt un prieten de-al lui Robert...

Se întoarse încet spre el.

O recunoscu pe fata din fotografia lui Sarkis: păr închis, ochi luminoși. Nu lipsea nimic, nici măcar alunița din colțul gurii.

— Robert? L-ai cunoscut? Oh, Dumnezeule!

— Liniștește-te... Nu e nevoie să spui nimic, vorbim mai tîrziu. Acum urmează-mă.

În mod vădit, părea terorizată. Ceva sau cineva o înspăimîntase teribil. Tremura din tot corpul, ca o frunză bătută de vînt. Se lăsă totuși condusă spre fereastră, unde îi aștepta Cadéus.

Îndată ce fu în siguranță, fata izbucni în lacrimi. Uriașul negru o cuprinse cu brațele, într-un gest protector.

— Katia, ce-i cu tine? Ce s-a-ntîmplat?

— Oh, Luther, tu ești... tu...

— Bineînțeles că eu sînt. Doar aveam întîlnire, ai uitat?

— Nu, dar n-am putut veni. A trebuit să mă ascund. Dacă ai ști...

Profesorul o așează pe canapea, apoi începu să răscolească în talmeș-balmeșul acela de nedescris, căutînd ceva de băut. În sfîrșit, găsi o sticlă de *aquavit* în frigider. Turnă două degete într-un pahar, întinzîndu-i-l tinerei femei.

— Bea, Katia, unde ai fost? Te-am căutat după-amiază. De ce nu mi-ai deschis?

— Nu... nu eram. Plecasem la țară. Dar acolo la fel...

— Adică ce? întrebă Hubert.

Fata îi aruncă o privire înspăimîntată.

— Dintr-o dată totul a început să se miște, rosti ea, cu glas tremurat. Obiectele se deplasau de colo-colo. Ai fi zis că vor să mă strivească. N-aveți decît să priviți în jur...

Izbucni din nou în lacrimi.

Autoritar, Cadéus o forță să bea al doilea pahar de *aquavit*.

Camera de luat vederi, lustra, plafoniera... reflectă Hubert. Toate se legau, într-adevăr. Katia scăpase ca prin urechile acului...

— Vecina ta mi-a spus că astăzi ai primit o vizită, reluă el. Un bărbat în impermeabil kaki.

— Nu, n-a fost nimeni.

— Ești sigură?...

Ea nu răspunse, continuînd să plîngă încetișor. Cadéus îl trase pe Hubert într-un colț.

— Nu-ți va spune nimic. E încă șocată...

— După dumneavoastră, cînd credeți c-aș putea să-i pun cîteva întrebări?

— Nu știu ce să zic. Probabil peste cîteva zile. Dar ce vrei să știi exact?

Hubert afișă un aer nepăsător.

— Oh, cîteva amănunte. Sînt destul de curios din fire și, atunci cînd mă lansez într-o afacere, îmi place să știu tot ce e legat de ea și consecințele ei...

Cadéus dădu din cap, înțelegător.

— Te voi ține la curent. Acum mi se pare inutil să încerci: este incapabilă să vorbească. E posibil ca nici măcar să nu-și amintească ce s-a-ntîmplat.

— În cazul acesta, voi păstra legătura cu dumneavoastră.

— Desigur... Domnule Lindon, ce vă frămîntă de fapt?

— Plafoniera, i-o trînti Hubert.

Se îndreptă spre ieșire, sub privirea hipnotizată a interlocutorului său.

Un minut mai tîrziu, Hubert apăsa pe butonul soneriei de la apartamentul Ursulei.

Fata deschise și se sprijini de canatul ușii.

— Știam că ai să revii, spuse ea.

— Ai fler, scumpo. Dacă ești de acord, aș gusta data viitoare din ceaiul tău.

— Atunci, data viitoare.

— Stai puțin, nu fi nerăbdătoare! Numai o întrebare: cum arăta tipul în impermeabil?

— Ești de la poliție?

— Nu, nici vorbă.

— Ei bine, curiozitatea este o meteahnă urîtă, dragă domnule. Și, oricum, n-am băgat de seamă. Aveam de făcut o mulțime de cumpărături, și Rocky e neliniștit cînd lipsesc prea mult...

Rocky era probabil micuțul caniș, sau poate prietenul ei. Hubert preferă să nu insiste asupra acestui lucru.

— Nu l-am văzut decît din spate, adăugă totuși suedeza. Suna la apartamentul Katiei.

— Blond? Brunet? Înalt? Scund?

Fata își trecu degetele prin părul mătăsos.

— Purta pălărie... Nu era prea înalt, încheie ea, parcă în silă. Nici foarte solid. Altceva n-am mai văzut...

Se auziră lătrăturile furioase ale canișului.

— Bine, scumpo, voi reveni. Salut!

Hubert se trezi cu ușa trîntită în nas.

— Nici prea înalt, nici prea solid, monologă el.

N-avea deloc sentimentul că progresează cu pași de uriaș.

* * *

Stockholm, duminică 6 septembrie.
Ora 23.

Granada neagră făcu un ocol prin piața Blasieholmshamen, mergînd încet.

În ciuda orei tîrzii, grupuri de turiști staționau încă în fața Palatului Regal, o construcție falnică,

îmbinînd barocul roman cu clasicul francez; luminația subtilă îi scotea și mai mult în evidență splendoarea.

Mașina opri lîngă una din intrări, într-un con de umbră. Șoferul se întoarse spre pasagerul aflat pe bancheta din spate, arătînd în direcția *Grand-Hotel*-ului. Hotelul luxos, impozant domina portul.

Un taxi opri în fața intrării principale. Din el țîșni un bărbat în smoching albastru închis.

— El este! spuse șoferul.

— Ești sigur?

— Totul corespunde. Henderson, Elaine Hunter, Katia Canas... El l-a însoțit în seara asta pe profesorul căruia fata i-a cerut ajutorul.

Celălalt rămase tăcut cîteva clipe.

Doar capătul aprins al țigării îi trăda prezența.

— Dacă îl caută pe Sully, riscă să nu-l găsească prea repede, rînji el. Pe de altă parte, dacă ar fi descoperit micuța comoară pe care o căutăm, n-ar mai fi aici... Cu toate astea, acum trebuie să ne ocupăm de Katia. Fata asta a devenit periculoasă...

— De acord, zise șoferul. Dar ce facem cu negrul?

— Cu atît mai rău pentru el!

Se așternu din nou tăcerea.

Pasagerul trase din țigară, dînd drumul unui nor gros de fum.

— La ce te gîndești? îl întrebă, după un timp, pe interlocutorul său.

— Sînt împotriva eliminării sistematice a martorilor. Nu toți sînt incomozi. În plus, nici nu știm cine are filmul lui Sully.

— Cu atît mai mult! Îi vom lichida pe toți, și astfel vom fi siguri că filmul nu va mai putea servi nimănui, înțelegi?

— Înțeleg, mai ales că repeți spusele marelui boss, cuvînt cu cuvînt.

— Eu sînt plătit pentru a duce acțiunea pînă la capăt, scrîșni fumătorul. Crezi că a reușit să instaleze „sistemul" în camera 205?

— Nu încă. Italianca a mituit-o pe cameristă și a intrat în camera amicului nostru cu o cheie potrivită. Nu trebuie deranjat... rînji el.

— Bine. Spune-le celorlalți să-l supravegheze în continuare, hotărî pasagerul. Stinse țigara în scrumieră, nemulțumit. După aceea, retragerea.

Șoferul deschise aparatul de emisie-recepție.

* * *

Hubert traversă holul hotelului, îndreptîndu-se spre recepție. O dată cu cheia, recepționerul îi înmînă trei mesaje.

Preocupat, H.B.B. se instală la bar și comandă un *bourbon on the rocks*. N-avea chef să urce în cameră. Toată povestea asta îi dădea bătaie de cap, împiedicîndu-l să-și găsească somnul.

Desfăcu primul plic. *Părăsește Stockholmul dacă ții la pielea ta*. Nici o semnătură. Băgă în buzunar epistola anonimă, apoi sorbi o înghițitură din băutura lui preferată.

Cel de-al doilea bilet, scris de Mill, codificat, îl înștiința despre moartea lui Henderson. În sfîrșit, al

treilea plic conținea un pliant oferit de *Scanditours*, cu imagini dintr-o frumoasă călătorie cu *Regina Cristina*, un pachebot de lux care străbătea Baltica în lung și-n lat. Portul Sundsvall fusese încercuit cu un creion roșu. Hotărît lucru, Tchekov se achita conștiincios de misiunea lui...

Hubert își termină băutura. Deși se simțea obosit, se hotărî s-o întîmpine pe domnișoara Hunter. Avea destul de puțin timp pentru a ajunge la debarcader. Năvăli în ascensorul capitonat și apăsă pe butonul pentru etajul doi.

Puțin după aceea, pătrundea în camera lui, prin a cărui fereastră largă putea admira în voie minunatele case medievale din zona veche a orașului.

Închise ușa și încremeni : în lumina discretă a veiozei o văzu pe Sandra întinsă pe cuvertura de satin. Tînăra femeie, în rochie de seară, părea că doarme buștean.

— Sandra !

Frumoasa italiancă deschise ochii, oftînd ușor.

— Ah, *caro* ! Iată-te în sfîrșit.

El făcu un efort să adopte un aer sever.

— Cum ai intrat ?

— Nimic nu-i stă în cale unei femei îndrăgostite...

— Cred mai degrabă că-ți place grozav să cochetezi. Fii înțeleaptă și du-te în camera ta.

Ea se ridică într-un cot, privindu-l intrigată cum se apropie de telefon. Hubert ridică receptorul și formă numărul recepției.

— Un dus-întors pentru Sundsvall, vă rog. Da, este presant. Aștept... Aeroportul din Bromma... Nu există altă cursă?... Mulțumesc!

Închise telefonul și se întoarse spre ea zîmbind trist.

— Sînt dezolat, îngerașule. Abia am timp să mă schimb.

Ea sări din pat și își încălță pantofii. Își scutură furioasă pletele brune.

— Hubert, am înțeles foarte bine. Încetează să mai joci această comedie. De fapt, nu mă vrei. Am dovada!

— Comoara mea, ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o. Regret mai mult decît îți poți imagina că sîntem mereu în contratimp...

Ea îi aruncă în față, mînioasă:

— Mincinosule! Nimeni nu pleacă la ora asta în nu știu ce nenorocit orășel de provincie fără un astfel de motiv. Te detest!

Bărbatul reținu palma mică a femeii, împiedicînd-o să-l lovească. Îi strînse pumnul cu blîndețe.

— Trebuie să mă crezi, iubito, mă atragi foarte mult. Îți voi dovedi, dar ai răbdare...

Hubert nu putu rezista tentației de a-i mîngîia obrazul ud de lacrimi.

— Pînă la tine, credeam că pot seduce pe oricine, rosti ea pe un ton plin de amărăciune. Acum s-a sfîrșit. În curînd vor începe filmările. Ne vom vedea mult mai puțin. Poate chiar deloc...

— Sandra, scumpo...

— Îți mai dau o singură șansă să-mi dovedești sentimentele tale. Va fi pentru ultima oară!

Se ridică pe vîrfurile pantofilor. Îl sărută posesiv pe gură, apoi ieși, cu fruntea sus, adînc rănită în orgoliul ei.

H.B.B. oftă.

— Jerry, blestematul ăla bătrîn... Nu e chiar atît de ignorant în materie de psihologie feminină pe cît am crezut, mormăi el.

V

Sundsvall, luni 7 septembrie.
Zorii zilei.

Vîntul bătea dinspre nord, împrăștiind norii. Sub primele raze ale soarelui, vechiul port Sundsvall începea să se anime.

— Deci ești de acord? întrebă Thomas.

Daniel Murphy își ridică gulerul canadienei. Frigul pătrunzător îi pișca fața. Își plimbă privirea peste apa cenușie a golfului. În sfîrșit se întoarse spre producător, cu un aer distrat.

— Da, dacă domnișoara Rossi...

— *Gros plan* cu ea, ne-am înțeles, oftă Thomas, în timp ce secretara de platou deschidea magnetofonul. Dumneata vei rosti primele trei replici din *off*.

— O cafea bună și ceva tare ne vor încălzi, propuse asistentul. Doar dacă nu-ți place alcoolul...

— E prea devreme pentru mine, refuză Murphy.

Își urmă totuși colegii la *Igloo*, o cafenea destul de mare, ale cărei ferestre, cu geamuri aburite, dădeau spre debarcader.

Puțin mai devreme, Dan se interesase de sosirea navelor și aflase că *Regina Cristina* va avea întîrziere o oră. Se întrebă cum să procedeze pentru a se debarasa de cei trei cînd va sosi momentul... Da, ar putea foarte bine să facă un tur cînd pachebotul va acosta, s-o caute pe Elaine printre pasageri. Cine-l va împiedica să-i vorbească? Actorul rîse în sinea lui, amintindu-și figura năucită a lui Thomas cînd îi pretinsese ca scena „reîntîlnirii" să fie filmată la Sundsvall. Firește, tînărul producător încercase să se opună, aducîndu-i numeroase argumente perfect valabile, dar sfîrșise prin a ceda.

După ce o va vedea pe Elaine, Murphy va pretexta că și-a schimbat din nou părerea.

— Îți place dulceața de *multer*? îl întrebă secretara. Este o varietate de zmeură care se găsește doar în regiunile polare.

Dan clătină din cap.

— Mai degrabă simt nevoia unei cafele duble, mormăi.

O urmări îndreptîndu-se spre bar. În mod vădit, fata era copleșită de aureola lui de vedetă. Pur și simplu îl sorbea din priviri. Era o blondă vopsită, durdulie și cam fadă. Încerca să pară inteligentă făcînd tot felul de remarci despre filmul lui Thomas. Dan o plasase în categoria „păpușilor fără minte" în care el nu avea încredere deloc.

Sorbi din cafeaua dublă, în timp ce Thomas discuta cu asistentul său scena „reîntîlnirii", secvență cu secvență.

În ciuda orei matinale, cafeneaua era aproape plină.

Atmosfera, zarva ușoară a glasurilor îl făceau să se simtă totuși bine.

Deodată se încordă văzîndu-l pe bărbatul cu obrajii înroșiți de frig, care tocmai intrase.

Era ultima persoană pe care s-ar fi așteptat s-o vadă în acest loc îndepărtat.

— Visez, murmură el. Roger Moore revine!

— Îți place? se fandosi secretara.

— Nu mă lua în seamă, vorbesc singur...

Hubert se instală aproape de fereastră și comandă un mic dejun complet. Purta un mantou de cașmir bleumarin, asortat cu fularul din lînă ecru.

Actorul se încruntă. Tipul îi displăcuse de la început. Și, după cum constatase, nu nejustificat. Se ridică, apropiindu-se de bar cu un aer nonșalant.

— Aș vrea să dau un telefon, spuse el.

Chelnerul, amabil, îi arătă o scară de lemn ce urca în spirală.

— La primul etaj, domnule.

Murphy nu mai ceru alte lămuriri.

Ajuns în cabină, făcu un calcul al decalajului de fus orar, care-l descurajă. La ora asta, persoana din Statele Unite, probabil, dormea profund. N-ar fi mai bine să telefoneze după întrevederea cu Elaine?

Nu mai avu timp să ia o decizie. În spatele său, ușa cabinei se deschise. Simți în ceafă o durere ascuțită și alunecă ușor pe podea.

* * *

H.B.B. luă din somonul fript, stropit cu un sos gros de smîntînă.

Îl zărise pe Murphy de cum intrase la *Igloo*, dar nu arătase în nici un fel. Actorul părea că se plictisește de moarte în compania celor doi tineri pletoși și a unei blonde grase. Dispăruse apoi foarte repede, urcînd la primul etaj.

Trecuse un sfert de oră și Murphy nu coborîse încă. Hubert auzi în spatele său vocea neliniștită a secretarei, atrăgîndu-le atenția celor doi însoțitori. Unul dintre ei răspunse, pe un ton nu prea respectuos, că era sătul pînă-n gît de capriciile actorului.

— Probabil ne pregătește o nouă modificare a scenariului, rînji celălalt. Nu trebuia cu nici un preț să accepți ca scena finală să fie filmată în acest colț pierdut. Ar fi fost mult mai spectaculos în fața pavilionului chinezesc de la Drottningholm !

— I-a fost teamă, probabil că splendorile parcului vor pune în umbră frumusețea micuței sale prietene, bombăni producătorul. Copii, de fapt noi nu facem un film cu Dan Murphy, cum se spune ! Sîntem pe punctul de a realiza un film care s-o lanseze pe această starletă italiană, după care și-a pierdut capul.

Ridicîndu-se, secretara îi anunță că se duce să vadă ce s-a întîmplat cu Murphy.

În acest moment, *Regina Cristina*, despicînd valurile golfului, se îndrepta spre debarcader.

Hubert achită nota și se ridică, punîndu-și mănușile.

Se pregătea să iasă, cînd blonda coborî val-vîrtej pe scară, cu fața descompusă, strigînd că lui Dan i s-a făcut rău. Imediat, cei doi pletoși săriră de la locul lor.

— Un doctor, repede! strigă cu glas pițigăiat tînăra femeie. Și-a pierdut cunoștința!

Hubert traversă șoseaua, cu mersul său de felină, sub lumina palidă a soarelui. Ceva nu era în regulă, dar ce? Memoria îi juca feste. Oare ce spusese Sandra la cocteiul din ajun? Acum nu avea timp să se gîndească la asta, dar își propuse s-o întrebe îndată ce-o va revedea.

* * *

Hubert constată cu surprindere că Elaine Hunter nu se află printre cei treizeci de pasageri care debarcaseră la Sundsvall.

Privi încă o dată pasarela pustie.

Poate că frumoasa roșcată preferase să se trezească mai tîrziu decît să-i urmeze pe ceilalți călători.

H.B.B. inspiră adînc aerul sărat, apoi urcă pe vapor. Un ofițer îl întîmpină surîzînd.

— Bun venit la bord, domnule. Vă pot ajuta cu ceva?

— Sînt un prieten al domnișoarei Hunter, rosti Hubert foarte degajat. Cum n-am văzut-o printre cei sosiți, mi-am permis să urc s-o caut.

Surîsul interlocutorului său dispăru, făcînd loc unei expresii contrariate.

— Vă rog să mă urmați, spuse el.

Un minut mai tîrziu, pătrundeau într-un salon lambrisat în acaju, în mijlocul căruia un bărbat tînăr, cu privirea rătăcită, își făcea reproșuri că nu știuse să păstreze unica iubire din viața lui. Această scenă neobișnuită se petrecea sub privirile impasibile a doi marinari musculoși.

— Karl Roslin, spuse ofițerul cu glas scăzut. A însoțit-o pe domnișoara Hunter în această croazieră.

— Și ce s-a întîmplat?

— Probabil s-au certat, fiindcă el s-a trezit deodată singur. Domnișoara Hunter a părăsit nava.

— În mijlocul mării?!

Ofițerul își drese glasul, cu un aer încurcat.

— Chiar acum, căpitanul s-a dus să anunțe poliția, murmură el. S-ar putea ca acest tînăr să fie de fapt autorul unei crime... Cel puțin asta este părerea detectivului de serviciu.

— Adică a ucis-o pe domnișoara Hunter în timpul unei discuții și i-a aruncat corpul în mare?

Celălalt ridică din sprîncene.

— Aveți o altă ipoteză?

Hubert își duse mîna la frunte, cuprins dintr-o dată de oboseală.

— Nu, într-adevăr, admise aproape fără voia lui.

— Mă duc să-l caut pe căpitan.

Ofițerul părăsi salonul, lăsîndu-l pe prezumtivul asasin în compania marinarilor. Tînărul își îndreptă privirea pierdută spre noul venit.

— N-am făcut-o eu! strigă el. Este adevărat că m-am certat cu Elaine. Eram foarte enervat, probabil am și amenințat-o... Dar după aceea m-am

dus la bar să beau ceva, și cînd am revenit în cabină nu mai era acolo!

— După părerea dumitale, ce crezi că s-a întîmplat?

Karl Roslin își luă capul în mîini.

— Nu știu nimic. Am scotocit nava peste tot... Nu mai era! (Avea un aer halucinat.) A dispărut. Dar jur că n-am ucis-o!

Hubert îl privi cu compasiune.

— Va trebui s-o dovedești. De cînd o cunoșteai pe Elaine?

Karl își șterse ochii.

— De două zile, explică, cu voce tremurătoare. Știu că e puțin, dar poți iubi pe cineva cu pasiune chiar din primele momente...

— Desigur, rosti Hubert, admirînd această superbă naivitate. În fond, dumneata ai trăit doar în patruzeci și opt de ore o legătură care, de obicei, se consolidează în mulți ani...

— Da, chiar așa! aprobă Karl, izbucnind din nou în lacrimi. Cu Elaine am cunoscut totul. Dragostea, tandrețea, complicitatea, gelozia...

— Și mistificarea!

— Poftim? De ce... Hei, întoarceți-vă!

H.B.B. abia avu timp să-și pună ochelarii negri, înainte de a ieși din salon. Poliția nu întîrziase să apară. N-ar fi fost indicat să fie amestecat în această poveste urîtă.

Traversă puntea goală. Coborî pasarela și se îndepărtă cu pas liniștit. Nu i-ar fi plăcut să fie în pielea acelui nătărău.

* * *

Farsta (suburbie a Stockholmului), luni 7 septembrie. Ora 10 și 30 de minute.

Profesorul Cadéus turnă cafeaua în două cești. Îi întinse una Katiei.

După o noapte de somn bun, tînăra femeie își recăpătase oarecum tonusul. În timp ce dormea, Cadéus aranjase apartamentul. Doar plafoniera spartă mai amintea de evenimentele neobișnuite din ajun.

Katia mușcă fără poftă dintr-un sandviș cu unt, apoi bău o înghițitură din cafeaua aromată.

— Îți mulțumesc că ai venit, murmură ea.

Un surîs larg lumină obrazul negru al lui Cadéus.

— N-ai de ce. Te-aș putea ajuta și mai mult dacă mi-ai povesti, cu calm, cum a început totul.

— Oh, Luther, mi-e atît de frică...

— Iată o intrare bună în subiect. De cine ți-e frică, cine te-a speriat în halul ăsta, Katia?

Ea își roti privirea prin cameră. Ai fi zis că așteaptă să vadă ivindu-se, în orice clipă, pe cineva sau ceva terifiant. Cadéus o încurajă din ochi să vorbească. Nimeni n-ar fi putut să-i asculte confidențele, era sigur de asta. În timp ce făcea ordine, descoperise un microfon ascuns într-un vas de plastic, pe care îl distrusese imediat.

— Am senzația că mă lupt cu o armată de fantome, gemu ea. De altfel, Robert împărtășea părerea mea...

— La ce te gîndești exact?

Ea își frămîntă mîinile, ezitînd.

— Robert este mort, izbucni dintr-o dată, pe un ton sumbru.

— Vrei să spui poate că n-ai veşti de la el de joia trecută, o corectă el.

Ea scutură din cap.

— Nu. Este mort, l-am văzut!

— Cînd? Şi unde?

— Mi-a spus să-l aştept într-o cafenea, lîngă Federaţie. Trebuia să urce în camera obscură, să ia nişte documente. Asta putea să-i ia cel mult trei sferturi de oră... L-am aşteptat mult timp, apoi m-am dus după el să văd de ce întîrzie. Uşa laboratorului era deschisă, şi el era acolo, cu capul însîngerat, pe jumătate căzut în cuva cu substanţa fixatoare...

— N-ai anunţat poliţia?

— Am vrut s-o fac. Am alergat după cei doi gardieni, la sala de control. Probabil ne-am încrucişat, fiindcă nu i-am găsit... Cînd m-am întors, în laborator nu mai era nimeni, trupul lui Robert dispăruse...

Urmă un moment de tăcere. Cadéus profită, încercînd să-şi adune gîndurile.

— Luther, nu-i aşa că tu crezi în telekinezie? reluă Katia brusc.

— Cred, într-adevăr, că un obiect poate fi deplasat sau o linguriţă poate fi răsucită prin simpla voinţă a celui care o practică. Trebuie să ai însă o mare putere de concetrare şi un dar înnăscut. Dar de ce mă întrebi?

— De-asta... şopti ea, cuprinzînd într-un gest întreaga încăpere. Lucrurile zburau în toate părţile... Unele păreau chiar că mă urmăresc...

Cadéus ridică mîna.

— Dă-mi voie să te întrerup, micuța mea. Nimeni nu poate face așa ceva. Asta nu mai este telekinezie, este o farsă. Cineva încearcă să te scoată nebună, asta-i sigur.

— Dar de ce?

— Fără îndoială, spre a te împiedica să relatezi poliției ce-ai văzut în camera obscură.

Katia rămase cîteva clipe pe gînduri.

— Da, cred că ai dreptate, rosti ea.

— N-are a face. Poliția va trebui să cerceteze ce se ascunde în spatele acestei crime. Poate că prietenul tău descoperise un secret important, cine știe? Katia, este de datoria ta...

— Nu! Nu vreau! Refuz să fiu amestecată în această poveste murdară. Oricum, nimeni și nimic nu-l mai poate învia pe Robert. Ceea ce doresc este să mă întorc în Statele Unite. Doar acolo mă voi simți în siguranță.

— Cînd vrei să pleci?

— Cît mai repede posibil. Nimic nu mă mai reține aici.

— Dar munca ta...

— Am trimis deja scrisoarea cu demisia mea. Te implor, Luther, du-mă înapoi în țară...

Începu să plîngă din nou, gemînd ușor. Cadéus își frecă bărbia.

Onestitatea lui înnăscută îi dicta o cu totul altă atitudine. Totuși dacă reușea s-o liniștească, era posibil ca ea să consimtă să depună mărturie.

— De acord, hotărî el, voi rezerva două locuri la zborul următor pentru New York. Dar promite-mi

că vei așterne pe hîrtie faptele ale căror martoră ai fost.

Katia nu mai apucă să răspundă. Se auzi un zgomot surd, un soi de zbîrnîit care, încet, încet, se amplifică.

Cu un urlet de spaimă, ea se aruncă, literalmente, în brațele profesorului. Înspăimîntat, acesta simți încăperea vibrînd, ca sub efectul unui cutremur de pămînt.

Un tablou se desprinse de perete. Ușa congelatorului se deschise cu brutalitate și tot conținutul se vărsă pe jos. Masa se răsturnă, apoi, ca un formidabil vîrtej, traversă încăperea devastînd totul în cale.

Cadéus se trase înapoi, fără să-i dea drumul Katiei, care tremura toată. Se sprijini ușor de dulap Dintr-o dată, ușa se deschise, ca și cum o mînă nevăzută ar fi tras de mîner. Profesorul nu mai avu timp să se ferească : ușa îl izbi în față, împodobindu-i obrazul cu o tăietură care începu să sîngereze.

Fenomenul încetă tot atît de brusc cum începuse. Cadéus o așeză pe Katia pe canapeaua aflată acum în mijlocul camerei. Își apăsă batista pe rană și se repezi spre telefon. Nu avea ton, ceea ce nu-l mira peste măsură.

— Vino, îi spuse tinerei femei, ajutînd-o să îmbrace un mantou peste capot. Trebuie să plecăm repede de aici.

O văzură pe Ursula în pragul ușii, cu micuțul caniș în brațe.

— Telefonul meu s-a stricat, spuse ea. Aș putea da un telefon de la tine, Katia?

— Mi-e teamă că nu, aruncă peste umăr Cadéus, grăbindu-se spre scară.

— Nu luați ascensorul? întrebă vecina, intrigată.

— Puțină mișcare n-o să ne strice, răspunse negrul.

N-apucară să coboare decît un etaj, și lumina de pe scară se stinse brusc. Cadéus aprinse bricheta.

— Curaj, draga mea. Nimic nu ți se poate întîmpla cît timp sînt aici.

— Știu, rosti ea precipitat.

* * *

Stockholm, luni 7 septembrie.
Ora 11 și 30 de minute.

Luis Mémo îi privi cu răceală pe cei doi inspectori de la poliția judiciară suedeză: Sten Angström și Julie Engelbrekt.

Acceptase să-i primească, dar, în mod vădit, vizita lor îl iritase.

— Ei bine, oftă el exasperat, ce așteptați de la mine? Nu știu nimic despre viața particulară a funcționarilor mei.

Julie, o blondă cu linii sculpturale, își încrucișă picioarele lungi, a căror suplețe era subliniată de ciorapii negri de mătase.

— Nu știu dacă faceți bine, domnule președinte, zise ea pe un ton politicos. După informațiile noastre, erați foarte apropiat de domnișoara Hunter.

Mémo luă un aer mîhnit.

— De tatăl ei, rectifică el. Senatorul îmi este efectiv prieten. Cît despre această dramă oribilă, am aflat abia acum o oră, de la televizor.

— Acuzatul neagă c-ar fi comis vreo crimă, interveni Sten, un viking uriaș, zîmbind amabil.

— Nu-l cunosc pe acest tînăr. Nici măcar n-am știut că Elaine... domnișoara Hunter a plecat într-o croazieră.

— Domnule Mémo, reluă Julie Engelbrekt după o pauză intenționată, se pare că un blestem s-a abătut asupra subordonaților dumneavoastră, nu găsiți?

Interlocutorul ei îi aruncă o privire mînioasă.

— Nu înțeleg despre ce vorbiți!

— Robert Sully, Harald Henderson și soția lui, Elaine Hunter, poate Katia Canas... Lucrau toți la Federație, nu-i așa?

— Și ce-i cu asta? Robert Sully a plecat fără să lase vreo adresă, dar nimic nu dovedește că i s-a întîmplat o nenorocire. Domnișoara Canas și-a înaintat demisia superiorului ei, domul Charles Korty. Familia Henderson a avut un accident în condiții încă neelucidate. Cît despre Elaine Hunter cred că a fost victima propriei frumuseți. Nu există nici o legătură între aceste, să le spunem, „incidente". Că unii au fost nenorocoși, sînt de acord...

Se ridică brusc, obligîndu-și musafirii să-l imite.

— Sînt dezolat că nu v-am putut fi de folos. Secretara mea vă stă oricînd la dispoziție.

Apăsă butonul interfonului. O clipă mai tîrziu, în încăpere intră o fată foarte frumoasă, cu ochii verzi și părul scurt, platinat.

— Bernice, te rog să-i conduci. La revedere, doamnă, domnule...

Julie îi zîmbi tinerei funcționare.

— Înainte de a pleca, am vrea să aruncăm o privire prin birourile acestor domni Henderson și Sully, o informă cu un glas suav.

* * *

În picioare, în fața ferestrei de la biroul său, Charles Korty, contempla cu un aer sumbru podul *Klara Strand.*

După un timp se întoarse spre Guy Forsyth, nepotul și asistentul său. Acesta, instalat confortabil într-un fotoliu din piele neagră, fuma o țigară mentolată.

— Îi vreau pielea! rosti Korty. Am jurat asta cînd eram de vîrsta ta, și o voi avea.

Guy ridică din umeri.

— Aceeași veche poveste! Mama are dreptate, unchiule. Ești încăpățînat ca o cămilă.

— Sora mea era prea tînără pe-atunci, n-are cum să-și amintească. Tatăl nostru a fost una dintre victimele maccarthismului. Dar eu, eu știu foarte bine cine este autorul denunțului.

— Probabil ai dreptate, admise Guy, dar la ce-ți servește să răscolești trecutul? În 1950, Luis Mémo trebuie să fi avut în jur de 18 ani. S-ar fi putut lăsa antrenat, fără voia lui...

— Nu știi ce vorbești!

— Mai degrabă, cred că îi porți pică fiindcă a susținut candidatura lui Hunter în Senat, pe vremea cînd era guvernatorul Louisianei.

— Nimic mai fals. Acest individ este răspunzător pentru toate eșecurile mele ! Ai uitat că propria mea soție...

Se întrerupse, prea tulburat pentru a mai continua.

Guy Forsyth își stinse țigara într-o scrumieră de argint. După ce unchiul său suferise acel *fiasco* politic, îl părăsise și nevasta. Desigur, Charles, umilit, considerase plecarea soției sale încă un motiv de a-l urî pe Mémo. Mai tîrziu, ura lui atinsese apogeul cînd postul de președinte al F.H.R.-ului fusese ocupat de dușmanul său. Și, dacă se mulțumise cu vicepreședința, o făcuse cu speranța că într-o bună zi îi va plăti cu aceeași monedă. Această zi nu era prea departe, o știa.

Își privi nepotul, surîzînd.

— Fă în așa fel ca polițiștii să se intereseze de viața particulară a acestui escroc. Sînt convins că vor găsi ceva de care să se agațe.

— Unchiule Charles, poate că Mémo are un caracter urît, dar este un om respectat în Suedia, ca de altfel peste tot.

Privirea lui Korty se înăspri.

— Fă ce-ți spun, imbecilule !

Îl urmări cu privirea pe Guy, cu maxilarul contractat, pînă ce acesta ieși. Apoi, furios, apăsă butonul interfonului. Auzind vocea secretarei sale particulare, o întrebă :

— I-au fost trimiși trandafirii domnișoarei Rossi ?

* * *

Hubert Bonisseur de la Bath introduse cheia în broasca ușii de la camera 205. Aceasta cedă aproape imediat. Percepu totuși o foarte ușoară diferență în modul în care cheia jucă în broască, altfel decît de obicei. Ar fi putut jura că în timpul absenței sale camera îi fusese *vizitată*. Cu toate acestea, intră în hol ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

La prima vedere nimic nu fusese mișcat din loc. Din obișnuință, deșurubă receptorul telefonului în căutarea vreunui „spion" electronic. Zîmbi, descoperind minuscula „pastilă" pe care cineva o pusese acolo. Așadar, un misterios „ascultător" îi supraveghea telefonul! Asta începînd de azi, pentru că în ajun investigațiile sale nu-i dezvăluiseră nimic suspect... Avea deci de-a face cu adversari în carne și oase care, cu siguranță, nu vor întîrzia să apară. Cu atît mai bine: dispariția în dimineața asta a Elainei Hunter îi întreținea dezagreabila senzație că a devenit un *don Quijote* al timpurilor moderne, care se luptă cu morile de vînt.

Walther-ul era la locul său, pe fundul dublu al valizei. Era totuși greu de crezut că „musafirii" nu dăduseră de el...

Sub pat, descoperi un fir de oțel foarte subțire, care mergea de-a lungul plintei, pierzîndu-se într-o fisură din parchetul de stejar.

După ce-l examină, îl puse din nou în ascunzătoarea lui, continuînd să scotocească metodic. Camera era împănată de senzori miniaturizați, nu mai mari decît un ac, constituind un dispozitiv de detec-

ție ultrasofisticat. O rețea din cele pe care șefii cei mari de la C.I.A. le considerau drept „arme inteligente". Cine se ascundea oare în spatele acestor lucruri?

Soneria stridentă a telefonului îl trezi din reflecțiile sale.

Ridică fără nici o ezitare. Dacă la celălalt capăt al firului se aflau Tchekov sau Mill nu era deloc greu să-i facă să înțeleagă că erau supravegheați.

— Domnul Lindon?

Era funcționara de la recepție.

— Chiar el.

— Sînteți așteptat pe terasă, masa numărul 8.

Hubert mulțumi și închise.

Îmbrăcă repede un constum lejer, de zi. Neașteptatul vizitator nu putea fi decît un inspector de la poliția judiciară suedeză.

Nu se înșelase.

* * *

Julie Engelbrekt sorbi cu voluptate, prin pai, din cocteilul de lapte cu aromă de fragi. Părul minunat, auriu, îl purta strîns într-un coc pe ceafă. Rochia neagră, din lînă, îi punea în valoare liniile corpului. O pereche de ochelari fumurii îi ascundea ochii, adăugînd un *ce* misterios, plin de farmec, obrazului frumos, cu pometi proeminenți.

Zărindu-l pe Hubert îndreptîndu-se spre ea, își încrucișă picioarele lungi, suple, gest mașinal pe care-l făcea de fiecare dată cînd voia să dea gata un bărbat.

— Bună ziua, domnule Lindon. Inspector Engelbrekt.

Surîse irezistibil, învăluindu-l cu privirea.

— Încîntat, inspectore.

Hubert îi făcu semn chelneriței.

— Un *bourbon on the rocks*, te rog.

Așteptară să-i fie adusă băutura.

Julie inspiră adînc înainte de a începe:

— Domnule Lindon, îmi cer scuze că v-am deranjat, dar...

— Femeile frumoase nu mă deranjează niciodată, inspectore.

— ...Vă rog să considerați prezența mea aici o simplă problemă de rutină. Probabil sînteți la curent cu tragicul accident al familiei Henderson...

Hubert făcu pe miratul.

— Dumnezeule, exclamă el. Sînt răniți?... Morți?

Interlocutoarea sa înclină ușor din cap.

— Da, domnule, din nenorocire.

— Un accident rutier?

— Așa ceva... Îi cunoșteați bine, domnule Lindon?

Hubert bău din *bourbon*, înainte de a răspunde. Decise să joace pe cartea sincerității. În mod sigur micuța Irina Krop le vorbise despre el, iar numele lui figura în agenda lui Harald Henderson. În afară de asta, blonda apetisantă din fața lui, care-și degusta băutura untoasă, trandafirie, n-avea de loc aerul unei idioate.

— Nu, am vorbit doar la telefon. Trebuia să ne întîlnim duminica trecută la el acasă, să punem la punct amănuntele unei donații pentru Etiopia...

Îi spuse toată istoria, avînd grijă să corespundă cu mărturia micuței Krop.

Tînăra femeie îl ascultă, nemișcată.

Îi relată apoi despre recepția de la F.H.R. și convorbirea telefonică întreruptă, avînd impresia că nu-i spune nimic nou interlocutoarei sale.

Aceasta își termină, liniștită, *milk-shake*-ul de fragi.

— Unde ați fost în dimineața asta, foarte devreme, domnule Lindon?

Hubert se întristă.

— La Sundsvall, răspunse cu absolută sinceritate. Am plecat s-o caut pe domnișoara Elaine Hunter, o prietenă, și am nimerit în plină dramă... Aveți noutăți?

Ea îi ignoră întrebarea.

— De ce ați plecat înainte de sosirea polițiștilor?

— Pe legea mea, nu prea știu... Am venit aici pentru afaceri. Aveam o întîlnire urgentă la Stockholm și nu voiam să lipsesc. Pe de altă parte, vă mărturisesc, n-am nici un chef ca numele meu să fie amestecat în genul ăsta de incidente...

Suedeza zîmbi.

— Întîlnirea dumneavoastră urgentă trebuia să aibă loc în această sală?

El se întoarse spre masa vecină, pe care blonda i-o arătă din ochi. Sandra, în compania secretarei de platou, îl săgetă cu o privire ucigătoare.

— Aveți un fler extraordinar, inspectore.

Interlocutoarea lui se ridică și își puse mantoul.

— Vă mulțumesc, domnule Lindon. Rămîneți mult timp la Stockholm?

— Pînă voi afla cine-l înlocuiește pe nefericitul Henderson.

O conduse galant spre ieșire, urmăriți de ochii italiencei, care continuau să arunce fulgere.

— Și domnișoara Canas? Îl întrebă pe neașteptate Julie, pe un ton neutru.

— Cine e? !...

— Ați fost aseară la ea. Locuiește la Farsta.

— A, vă referiți la Katia? Este prietena unui amic, profesorul Cadéus. Într-adevăr, i-am făcut o vizită... Inspectore, care este prenumele dumneavoastră?

— Julie.

— Foarte frumos, se extazie el. Ați accepta să luați masa cu mine? Nu sînt decît un sărman om de afaceri american care se simte foarte singur...

— Niciodată n-aș face-o în timpul serviciului, răspunse ea cu simpatie. Și, oricum, cred c-ar fi bine să vă întoarceți la întîlnirea dumneavoastră, dacă țineți la viață...

Întorcîndu-se pe călcîie, se îndepărtă cu pași mici, dar hotărîți.

Sten o aștepta la locul convenit, în mașină.

— Cum a fost? o întrebă el.

Julie își scoase ochelarii negri, visătoare.

— Frumos bărbat, spuse ea cu naivitate.

VI

Senatorul Fitzerald Hunter întruchipa perfect omul politic din Lumea Nouă.

Sub cincizeci de ani, de o eleganță discretă, surîs atrăgător, ochi cenușii, de o duritate extraordinară, suplu și musculos, ducea o existență de soț devotat și tată exemplar. Dacă fiul său Scott părea a-i fi un demn urmaș — studii la Harvard, căsătorit cu o persoană fermecătoare, tatăl unui băiețel și al unei fetițe, adorabili — mezina, Elaine, îl decepționase din mai multe motive. De-o frumusețe fără cusur, ea fusese mai întîi top-model, apoi, în urma unei decepții sentimentale, se lăsase la voia întîmplării, de-o manieră inadmisibilă pentru fiica unui om energic ca el. Într-adevăr, Hunter considera că o singură categorie de ființe umane merită să trăiască sub soare : muncitorii.

Restul, artiști sau pseudoartiști, creatori decadenți, dezabuzați, și alte deșeuri ale unei societăți prea îngăduitoare meritau doar un cuptor într-un

crematoriu oarecare, și nimic altceva. Neșansa făcuse ca Elaine, propria lui fiică, să facă parte din această categorie jalnică.

După o cură de dezintoxicare, această tînără „imbecilă" intrase într-o sectă, fiind amestecată apoi într-o afacere murdară despre care, din păcate, se vorbise în mass-media.

Senatorul nu i-o iertase niciodată. În urma acestui scandal, din cauza ei, pierduse puncte în toate sondajele, în avantajul adversarului său democrat. Din fericire, reușise pînă la urmă să îndrepte lucrurile. Mai tîrziu, Elaine dăduse semne că regretă sincer și o expediase la Stockholm, unde prietenul său Luis Mémo o angajase ca documentaristă în instituția pe care o conducea. Familia Hunter respirase ușurată timp de un an.

Fitzerald și soția sa, Laetiția, își petreceau vacanța în sudul Franței cînd presa locală anunțase drama petrecută la bordul navei *Regina Cristina*.

În timp ce Laetiția, în lacrimi, lua drumul Statelor Unite, soțul său, furios, se urcă în primul avion spre Stockholm, sperînd ca această nouă „tîmpenie" să-i fi venit definitiv de hac fiicei sale. În sufletul său nu avea nici o îndoială : mica pacoste, cedînd temperamentului său impulsiv, comisese încă una din acele nerozii care aduceau prejudicii numelui și reputației familiei sale.

Atotputernicul senator de Louisiana avea suficiente relații pentru a obține o întîlnire cu asasinul prezumtiv. Așa că acesta fu adus de la închisoare, unde aștepta să fie judecat, la ambasada Statelor Unite.

* * *

Stockholm, marți 8 septembrie.
Ora 13.

Postat în fața nefericitului aflat în stare de arest preventiv, Hunter îl fixă cu o privire glacială.

— Te ascult !

Karl Roslin dădu drumul unei tirade destinată a ilustra amorul său pentru Elaine, dar bărbatul irascibil din fața lui îl întrerupse aproape imediat.

— Fapte, tinere ! Stările dumitale de spirit nu interesează pe nimeni. Trebuie să fie cineva prost, să-și piardă capul după o persoană atît de capricioasă ca fiica mea...

— Este cea mai adorabilă dintre ființe ! se încăpățînă Roslin.

— Deși te-a abandonat, replică politicianul.

Senatorul ascultă apoi relatarea interlocutorului său despre evenimentele care precedaseră ciudata dispariție a Elainei, fără să-l întrerupă. La sfîrșitul convorbirii, Fitzerald avea o idee exactă despre ceea ce se întîmplase.

După ce îl încredință pe arestat polițiștilor, se îndreptă într-o mașină a ambasadei spre Federația Internațională pentru Drepturile Omului. Ceru tinerei și frumoasei secretare să-l anunțe imediat la Luis Mémo.

Acesta discuta cu un membru al Fundației Nobel despre posibilitatea atribuirii premiului pentru literatură lui Youri Ivanoff. Președintele F.H.R. îi susținea cu fervoare candidatura. Dacă, o dată cu me-

dalia Federației, rusul primea și premiul, aceasta ar fi trecut în cercurile înalte drept o victorie personală a lui Mémo.

De aceea îl concedie oarecum agasat pe eminentul său vizitator, pentru a-l primi pe cel care, în tinerețea lui, îl poreclise „Buldozerul".

Fitzerald Hunter irumpse în încăperea somptuoasă, împodobită cu un bronz de Maillol și cu o colecție de tablouri din noua pictură germană. Aplecîndu-se peste biroul plin cu desene al prietenului său, intră direct în subiect, fără nici o introducere:

— Ascultă-mă bine, Mémo, Ți-am încredințat-o pe fiică-mea, deci te consider responsabil de pozna ei.

— Dar Fitzy, nu știam...

— Nu este problema mea! Refuz să-mi văd din nou numele apărînd în presa de senzație.

— O astfel de tragedie...

— Ajunge! urlă senatorul nebun de furie, lovind cu pumnul în lemnul prețios. L-am văzut pe acel idiot, care, în treacăt fie zis, pretinde că e nevinovat...

— Va primi pedeapsa pe care o merită, conform legilor acestei țări. Voi veghea personal...

— Îți bați joc de mine? îl opri Hunter, furibund. Nu știu dacă Roslin a ucis pe cineva sau este victima unei mistificări și, de altfel, puțin îmi pasă. Dar dispăruta nu este fiică-mea!

Tenul mat al lui Mémo se înverzi.

— Nu este posibil.

— Este sigur! Roslin mi-a descris o tînără ca și el, cam neroadă, care nu semăna deloc cu Elaine.

Descurcă-te și găsește-o, Luis ! Și fă-o repede, dacă ții la funcția ta de președinte. E limpede ?

Mémo se ridică încet. Părea stupefiat.

— Fitzy, mă încolțești, chiar dacă...

— Cred că Elaine a vrut să facă unul din bancurile ei stupide, schimbîndu-și identitatea cu o prietenă. Posibil să fie vorba de una din funcționarele tale. Dă-ți măsura, Luis ! Dacă nu, îți jur pe capul soției mele, scandalul nu te va ocoli. Locuiesc la hotel *Diplomat*, în cazul în care ai să-mi spui ceva. Și ține bine minte, n-am intenția să lîncezesc în acest oraș !

Acestea fiind zise, Fitzerald Hunter făcu stînga-împrejur și, călcînd apăsat pe covorul moale de *Buhara*, ieși trîntind ușa.

Mémo rămase un moment nemișcat, cu ochii fixați pe ușa închisă. Prietenii săi cu greu ar fi putut recunoaște, în acest om prăbușit, pe aristocratul arogant care-și rezolva afacerile cu atîta rapiditate. Apăsă butonul interfonului.

— Bernice ? Trimite-mi-l repede pe Guezzo, șopti el.

* * *

Stockholm, marți 8 septembrie.
Ora 20.

Cînd îl văzu pe Hubert intrînd la *French Dining Room*, Sandra Rossi întoarse ostentativ capul. După ce-l zărise în compania acelei blonde vulgare,

frumoasa italiancă jurase să nu-i mai vorbească niciodată. Din fericire, filmarea amînată din cauza „accidentului" suferit de Daniel la Sundsvall, avea să înceapă, în sfîrșit, mîine. Echipa urma să plece la Gotland, iar ea, Sandra, avea să și-l scoată din cap pe acest josnic individ.

Acesta era însoțit de un tip înalt, genul prețios, cu părul ondulat, îmbrăcat cu o eleganță ostentativă. Pe inelar purta un diamant scînteietor. În mod sigur făcea parte din elita Stockholmului, fiindcă îndatoritorul *maître d'hotel* îl salută cu deferență.

— Dragă domnule Mill, cărui fapt datorăm onoarea de-a ne vizita?

— Ei bine, Gustave, domnul Lindon, unul dintre cei mai buni clienți ai mei, a avut amabilitatea să mă invite. Și, cum păstrez o amintire de neșters șefului tău francez...

Funcționarul avu un mic surîs de complezență. Îi conduse pe noii sosiți la o masă situată în celălalt capăt al sălii.

Sandra își termină cafeaua. Se grăbea să plece. Văzîndu-l pe Hubert ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre ea, rămase împietrită. El se așeză în fața ei și, luîndu-i mîna, pe care zadarnic încercă să și-o retragă, îi spuse:

— Scumpo, ești nedreaptă cu mine... Sper că în curînd voi avea ocazia să-ți explic. Dar fii înțelegătoare, draga mea. Aș vrea să-ți cer un serviciu...

Ea rămase tăcută, continuînd să fixeze cu obstinație un punct îndepărtat, undeva în spatele lui.

— Îți amintești de cocteilul de la Federație?

— Desigur! se decise ea. Președintele mi-a făcut o curte insistentă, iar vicepreședintele îmi trimite de atunci în fiecare zi trandafiri.

— Ce poate fi mai normal? Tu ești o adevărată zeiță. Mulți bărbați își pot pierde mințile văzîndu-te...

— Nu chiar toți.

— Ba da, comoara mea. Te aștept mîine seară la mine, să bem un pahar. Dacă vrei să-mi faci onoarea de a accepta...

— Nu pot. Sînt invitată la televiziune.

— Atunci pe mîine...

— Ce voiai să-mi ceri? i-o reteză ea.

— Voiam de fapt să-ți pun o simplă întrebare. La recepție ți-am spus că trebuie să caut pe cineva și că nu-l văd printre invitați. Îți amintești?

— Poate.

— Mi-ai răspuns: „Și tu?" Am tras concluzia că altcineva dintre admiratorii tăi făcuse aceeași remarcă înaintea mea.

Sandra aprobă din priviri. Ochii uimitor de strălucitori ai lui Hubert o fixară scormonitori.

— Cum se numea cel cu care trebuia să te întîlnești?

— Harald Henderson, șeful Departamentului pentru ajutorarea lumii a treia... Fii liniștit, ești singurul care m-a întrebat despre acest domn în seara aceea.

— Dar cineva trebuia să întîlnească o terță persoană, nu-i așa? Acest drăguț, simpatic Dany, de exemplu...

— Da, parc-am înțeles că își căuta o prietenă. I-am uitat numele...

— Elaine Hunter?

Actrița făcu o strîmbătură.

— *Ma*, e posibil. Îmi amintesc că Daniel a spus că e foarte frumoasă. Aproape tot atît ca și mine.

Hubert zîmbi, ducîndu-i palma micuță, fină, la buze.

— Atunci pe mîine seară, scumpo.

— Nu știu...

— Te voi aștepta oricît..., îi spuse el, ridicîndu-se. și îndreptîndu-se spre prietenul său.

— Așadar? îl întrebă Mill, cu nasul în listă.

— Încearcă să-l contactezi pe simpaticul Mike Sarkis... Am nevoie de fișa lui Daniel Murphy, actorul.

— Puiul de potîrniche devine vînător! exclamă Ray Mill, fidel rolului său de anticar efeminat. Te voi sfătui cu promptitudine, prietene! Apoi, cu glas scăzut: Îți voi comunica informațiile care te interesează cît mai repede posibil. Ai rezolvat problema dispozitivului instalat în camera ta?

— M-am gîndit să debranșez cîteva fire. Cred că amicii noștri nu vor întîrzia să trimită un reparator cînd își vor da seama că *gadget*-ul nu mai funcționează.

— Într-adevăr.

— În schimb, am lăsat intact microfonul ascuns în telefon.

— Mă întreb la ce servește acest cîmp de mine miniaturizate. Este nemaipomenit.

— Am o idee în privința asta. Dar nu sînt încă foarte sigur...

Hubert consultă lista. Îndatoritorul *maître d'hotel* le luă comanda. Apoi, o chelneriță dichisită le aduse aperitivele.

— Apropo, reluă Mill, senatorul Hunter se află aici. După întîlnirea noastră, și-a făcut un debut remarcabil la Federație. N-aș fi vrut să fiu în pielea lui Mémo.

Rezumă rapid întrevederea Hunter-Mémo. Hubert ascultă cu interes.

— Aranjează cumva să-l întîlnesc.

— Mîine ia prînzul cu Korty și cu nepotul acestuia la *Pogode*, unul dintre cele mai celebre restaurante din Stockholm.

— Mill, crezi că am putea avea încredere în Hunter?

Falsul anticar îl privi fix pe însoțitorul său, păstrîndu-și surîsul monden.

— Da! Fitzy este un reacționar ordinar, face caz de muncă, familie, patrie, dar este un monument de virtute.

— Domnul Lindon? La telefon.

Hubert împinse scaunul și se ridică.

Ceru scuze invitatului său și o urmă pe funcționara de la recepție.

— Vreți să vă dau legătura în camera dumneavoastră?

— Nu, vorbesc de aici.

Duse receptorul la ureche.

— Domnul Lindon? șopti o voce feminină la celălalt capăt al firului. Trebuie să veniți!

— În regulă, domnișoară, dar cine sînteți? Și de unde sunați?

— Sînt Katia, gemu vocea după un moment de tăcere. Mă aflu în casa mea de la țară, la Eskilstuna...

Hubert memoră adresa pe care fata i-o dictă.

— Ce face profesorul Cadéus? se interesă el.

— Bine. Stă tot timpul cu mine.

— Aș putea să-i spun două cuvinte?

— A rămas acasă. Sun de la poștă. Veniți repede, vă implor.

Hubert puse telefonul în furcă.

— Vești bune? îl întrebă ironic Mill cînd reveni la masă.

— Doar o invitație extrem de insistentă. Se pare că unul din prietenii mei este în dificultate.

* * *

Papa Guezzo se așeză în fotoliul cu *design* modern, în fața lui Luis Mémo.

— Nu pot face ce-mi ceri Luis, rosti el liniștit.

Președintele F.H.R.-ului se îngălbeni.

— Guezzo, puțină bunăvoință, îl rugă el. Tu ești atotputernic, o știu. Eu cred în darurile tale. Trebuie ca această istorie să se termine cît mai repede.

— Dacă am înțeles bine, vrei ca senatorul să-și găsească fiica.

— Exact. Fitzy are o mulțime de relații care mi-ar putea fi de folos, Guezzo. Și tu știi bine că fără mine...

Un fulger trecu prin pupilele galbene ale haitianului.

— Mai degrabă invers, Luis. Tu ai fi distrus fără mine. Nu uita că eu sînt cel care trage sforile.

Mémo își mușcă buza.

— N-am vrut să te ofensez. Dar te rog să reflectezi la rugămintea mea.

— Ar putea avea necazuri prietenul tău senatorul dacă va continua să ne inoportuneze.

— În nici un caz! Imediat ar fi deschisă o anchetă. Fitzerald este foarte bun prieten cu Secretarul de Stat și... Nu, Guezzo. Ar fi o greșeală de neiertat. Te-am prevenit totuși în privința Elainei!

— Tu m-ai însărcinat să-l împiedic pe Charlea Korty să afle de mașinațiile acelui Sully. Am făcut tot ce-am putut. Numai că Sully nu lucra singur, așa că a trebuit să-i elimin pe cei cîțiva martori. Henderson, de exemplu.

— Da, dar domnișoara Hunter...

— Nu te neliniști pentru ea, știu unde se află. Eu acționez numai în interesul tău, Luis. Dacă filmul ăsta blestemat ajunge în mîinile dușmanilor tăi, nu dau prea mult pe pielea ta... Trebuie să-l găsesc înaintea celorlalți. Luis, nu înțelegi cît de important e?

Mémo lăsă capul pe spate închizînd o clipă ochii. Cum putuse fi atît de naiv să păstreze acte extrem de compromițătoare în casa de bani? Numai afacerea cu ostaticii americani în Liban, unde intervenise personal și care-i adusese sume astronomice, ar fi fost de-ajuns să-l expedieze la închisoare pentru tot restul vieții. Fără a mai vorbi de adopțiile de copii

români, o veritabilă piață neagră pe care o pusese pe picioare grație unor complicități în sînul noului guvern.

„Comisioane", deturnări de fonduri, corupție, toate constituiau lungul cortegiu al delictelor sale.

— Îmi dau perfect seama de importanța acestui dosar, Guezzo, îl asigură el grav. Dar senatorul Hunter ar putea, fără voia lui, să ne bage în încurcătură pînă la gît. Redă-i fiica ! După ce va pleca, vom continua să căutăm filmul. Și cu cît mai repede cu atît mai bine.

Papa Guezzo își mușcă de cîteva ori buzele, semn că se gîndea la ceva.

— Nu-mi place deloc americanul, acest Hubert Lindon, mormăi el. Deși pare un cetățean onest, aș putea băga mîna în foc că este agent secret, ca și Sully. Și apoi mai sînt micuța Canas, fostul ei profesor și eventual Guy Forsyth, care m-a văzut odată în compania Elainei... Doar dacă nu-și mai amintește !

— Și Roslin ?

— El ? Nu știe nimic, este convins c-a fost amantul ei.

Luis îl privi pe *bôko*.

— Ei bine, ce te împiedică să-i dai satisfacție senatorului ?

— Intuiția. Cu toate astea, poate că ai dreptate. Să facem deci în așa fel, să apară scumpa dispărută. Cine știe, asta ne-ar putea fi de folos mai tîrziu.

Se ridică încet și se îndreptă spre ieșire. Președintele Federației Internaționale pentru Drepturile

Omului îl privi admirativ și cu oarecare teamă. De cînd îl cunoscuse pe *bôko*, cu mulți ani în urmă, Mémo urcase cu fiecare zi treptele reușitei.

Își propuse să mărească suma pe care o vărsa lunar în contul haitianului, la o bancă din Elveția.

* * *

Eskilstunat, marți 8 septembrie.
Ora 20 și 30 de minute.

B.M.W-ul gri metalizat trecu prin fața bisericii de secol XII din Eskilstunat, apoi o luă de-a lungul malului înverzit al lacului Malar.

După ce ieși din oraș, Hubert descoperi foarte repede casa de vacanță a Katiei Canas, un *chalet* din cărămidă și lemn, cu acoperiș țuguiat. Coborî din mașină și porni printre copaci.

O liniște ciudată învăluia clădirea. Noul sosit urcă treptele peronului. Observînd ușa întredeschisă, strigă :

— Cadéus ? Ești aici ?

Nici un răspuns. Hubert împinse ușa din lemn masiv, care se deschise scîrțiind.

În șemineu, un buștean era pe terminate. Pe masă, resturile de mîncare și sticla de vin începută dovedeau prezența cu puțin timp înainte a două persoane și plecarea lor precipitată.

Hubert aruncă o privire rapidă în bucătărie. Goală. Un tur la primul etaj îl convinse că într-adevăr profesorul și protejata sa nu se aflau aici.

Afară, deslușì urmele lăsate de pneurile *Thanderbird*-ului în pămîntul moale. Încruntat, cercetă fațada casei. Care să fi fost scopul telefonului? De ce fusese chemat, de vreme ce nu-l așteptaseră? Deodată, se plesni peste frunte, frapat de evidență.

— Dumnezeule !

Se precipită spre *BMW* și urcîndu-se în el, demară imediat cu toată viteza. Pe malul estic al lacului se zăreau clădirile Stockholm-ului.

* * *

Stockholm, marți 8 septembrie.
Ora 22.

Băiatul de etaj opri cărucul cu rufărie în fața camerei 205. Aruncă o privire rapidă peste umăr, apoi trase o sîrmă din buzunar și o introduse în broască. Răsuci mînerul aurit. Se auzi un declic, și ușa masivă ceda, fără zgomot.

Tînărul pătrunse în antreu. Era foarte cald. Înainte de a ieși, clientul închisese fereastra, trăgînd perdelele duble, din saten.

Intrusul se opri o clipă în pragul dormitorului, cu inima bătînd. Întîrziase. Pierduse timp căutînd rochia unei englezoaice, pe care o dăduse la călcat. Din fericire, mai avea timp. Înainte de a urca la etajul doi, verificase la recepție : cheia de la 205 se afla acolo, semn că ocupantul camerei își petrecea seara în oraș.

Un zîmbet de satisfacție lumină fața cu trăsături fine a tînărului. De cînd fusese contactat de această misterioasă organizație, reușise să cîștige mai mult de cinci mii de coroane, iar de data asta, „omul" lui îi promisese două mii, pentru o treabă care era o nimica toată...

Tînărul scoase din buzunar o cutie metalică. Extrase din ea cîteva minuscule *pile* pe care le fixă, într-o clipă, între canelurile laterale ale impozantului dulap *Boulle*, cu incrustații de baga și sidef. Din aceeași cutie scoase un „senzor", așa îl numise „omul" lui, pe care îl ascunse în colțul opus al camerei, sub clapa de bronz aurit care masca gaura broaștei de la ușa băii.

Cu dosul palmei își șterse fruntea asudată. Apoi se lăsă în patru labe. Cu degetele sale agile căută de-a lungul plintei, sub pat, firul subțire de oțel pe care trebuia să-l tragă ușor din locașul lui. Era partea cea mai delicată a operației. Plimbă încet mîna peste placa îngustă de parchet, între plintă și covor, cînd, deodată, un pumn de fier se abătu peste umerii lui. Paralizat, se lăsă ridicat în aer, fără măcar să-i treacă prin cap să se apere.

— Nu te mișca ! mîrîi Hubert.

Își apucă adversarul de încheietura mîinii și, răsucindu-i cu brutalitate brațul la spate, îl lovi peste mărul lui Adam cu dosul mîinii. Apoi îl aruncă, pe jumătate leșinat, într-un fotoliu.

— Acum să stăm puțin de vorbă !

Băiatul îl privi pe noul sosit de parcă în fața lui s-ar fi aflat un extraterestru.

— Ce vreți de la mine ?

— Nu te întreb ce căutai în camera mea, știu. În schimb, vreau să-mi spui numele șefului tău.

— Nu știu despre ce vorbiți...

— Atunci, voi chema poliția.

— Domnule, vă rog, nu! Pur și simplu cineva mi-a cerut să plasez un dispozitiv electronic în camera dumneavoastră.

— Cine?

— Nu l-am văzut niciodată, vă jur. Îmi cere uneori mici servicii pentru care sînt plătit foarte bine...

— Și cum procedați?

— Convenim asupra unui loc... Cineva îmi lasă acolo instrucțiunile și celelalte... Cu banii, la fel.

Hubert își măsură interlocutorul, scrutător.

— Ce vîrstă ai? Și cum te cheamă?

— Arnold, domnule. Am șaptesprezce ani.

Avea un aer sincer. În ochii lui căprui închis se citea teroarea. Hubert își frecă bărbia, gînditor.

— Poți să pleci.

Adolescentul holbă ochii.

— Adevărat, domnule?

— Absolut. Presupun că vei fi contactat curînd pentru a fi întrebat dacă operațiunea a decurs normal. Spune că totul a fost în regulă. Și ține-mă la curent.

— Vreți să...

Hubert zîmbi.

— Sînt destui agenți dubli pe lumea asta. Și, bineînțeles, sînt plătiți dublu.

Arnold părăsi încăperea, cu un aer îngrijorat.

* * *

Inspectorul Sten Angström întinse pachetul de țigări colegei sale. Blonda extrase una, așezînd-o între buze.

Îi dădu o pagină dactilografiată, pe care ea o citi rapid, apoi o recuperă și o arse la flacăra brichetei sale!

— Ce adunătură de crabi, oftă Julie.

Uriașul Sten ridică din umeri:

— Din păcate n-avem dreptul să ne băgăm nasul în afacerile Federației. Se pare totuși că această serie de dispariții este strîns legată de acest respectabil organism.

Julie trase din țigară. Țuguind buzele, elimină fumul într-un rotocol perfect.

— S-a dat de urma Katiei Canas?

— S-a refugiat în locuința de la țară, în compania protectorului ei. În treacăt fie zis, Luther Cadéus l-a cunoscut pe Charles Korty pe vremea cînd era profesor la Princeton.

— Și Luis Mémo pare să fi fost foarte apropiat de senatorul Hunter.

— Oricum, văzîndu-i pe colegii noștri de la poliția judiciară, domnișoara Canas și profesorul au fugit ca din pușcă.

— Se simt deci amenințați...

— Probabil. La ce te gîndești?

— Afacerea asta ne va fi curînd luată, Sten. Este clar că privește Serviciile Secrete.

— Poate, aprobă el, dar un asasinat rămîne un asasinat. Și dispariția Elainei Hunter privește poliția.

VII

Stockholm, miercuri 9 septembrie.
Ora 9.

Daniel Murphy se aplecă spre buzele cărnoase ale Sandrei. Undeva, în depărtare, se declanșă o sonerie. Actorul se răsuci în pat, cu un mormăit, făcînd eforturi disperate să-și continue visul, dar zgomotul strident persista, agasant.

În sfîrșit, deschise un ochi. După emisiunea televizată, la care participase împreună cu Thomas, exagerase puțin cu *aquavit*-ul. O migrenă persistentă îi sfredelea tîmplele, iar minusculul fir de lumină, care pătrundea printre cele două draperii duble, avu asupra lui efectul unei raze laser.

Telefonul continua să sune. Actorul pipăi pe noptieră, căutîndu-și ochelarii. În sfîrșit îi găsi. Ridică receptorul ducîndu-l încet la ureche.

— Dan? Tu ești, Dan?

Sări din pat, cu mîinile crispate pe receptor:

— Cine e?

— Nu mă recunoști, Dan?

— Dumnezeule, Elaine? Ce se întîmplă? Vreau să zic: de unde mă suni?

Un rîs cristalin îi răspunse la celălalt capăt al firului.

— Calmează-te, dragule. Pur și simplu, voiam să-ți spun să nu-ți faci griji. Totul merge bine, Dan, O.K.?

— Dar Elaine, ce înseamnă comedia asta? Mai întîi mesajul tău disperat, la New York...

— Adevărat, eram cam demoralizată. Voiam să vorbesc puțin cu tine, să aud vocea unui prieten... Tu ești singurul meu prieten, Dan. Din păcate, nu erai acolo. Așa că am încercat să ies singură din starea mea proastă.

— Eram în vacanță, în Hawaii. Cînd m-am întors și robotul mi-a transmis mesajul tău, am luat primul avion spre Stockholm. Ajuns aici, am încercat să-ți dau de urmă, dar n-am reușit...

Din nou rîsul cristalin.

— Mincinosule! Ai venit să faci un film cu acea frumoasă italiancă a cărui imagine o întîlnești în toate vitrinele. Mă bucur pentru tine, Dan. *Bye!*

— Elaine, nu închide! Am fost și la Sundsvall. Cineva m-a atacat în cabina telefonică. Voiam să-l sun pe Scott.

— Fratele meu? *Seigneur*, ai păstrat contactul cu fricoșii ăștia? Acești burghezi rigizi mi-au stricat viața, știi prea bine. Fără ei aș fi fost... Chiar așa!

Aș fi fost poate în locul dulcineei tale, umplînd ecranele. Ah, îi detest!

— Și tu le-ai făcut porcării. Ce s-a petrecut pe navă? Vei lăsa să se creadă că acel nevinovat te-a asasinat?

— Chiar a asasinat pe cineva... Însoțea o prietenă, care călătorea sub numele meu.

Daniel își apăsă mîna pe fruntea dureroasă.

— Dar de ce ai făcut asta?

— Așa. Am vrut să mă izolez, să nu știe nimeni unde sînt. Înțelegi, Dan?

— Cinstit, nu. Dar presupun că ți-e egal. Elaine, trebuie să te văd.

— Te voi căuta din nou.

— Tatăl tău este la Stockholm, știai?

— Barbă!

— Este în stare să mute munții din loc, să te găsească. L-a amenințat pe Luis Mémo că, dacă nu apari în douăzeci și patru de ore, va face să fie concediat.

— Puțin îmi pasă ce are de gînd să facă taicămeu. Mai întîi mi-a distrus cariera, apoi a încercat să scape de mine, dîndu-mi un post oarecare într-o instituție respectabilă. Ei bine nu, după cum vezi. Alungă naturalul, va reveni în galop!

— Dar unde ești? Cum poți fi găsită?

Urmă un moment de tăcere. Tînăra fată părea că reflectează.

— Nu-ți pot spune nimic, rosti ea, în cele din urmă.

— Mersi pentru încredere! Aș putea cel puțin să știu cine te-a înlocuit în timpul călătoriei?

— Asta nu te privește.

— Dumnezeule, Elaine, te-ai țicnit de tot? Tatăl tău este disperat, trebuie să-l liniștești.

— Ei bine, liniștește-l tu. Acest bigot demodat nu mă interesează. În ce te privește, decît să-mi faci morală, mai bine ai avea mai multă grijă de logodnica ta. Umblă zvonul că-și petrece nopțile în brațele vînjoase ale unui oarecare Hubert Lindon. *Bye*, Dan!

— Dar este fals, pentru numele lui Dumnezeu! Mai întîi, Sandra nu este logodnica mea. Apoi, acest faimos Lindon nu este decît un fanfaron, de vreme ce n-a fost încă în stare să...

Își dădu seama că vorbește singur. Trezit de-a binelea, Daniel Murphy sună *service room*-ul și comandă micul dejun. Apoi făcu un duș și înghiți două aspirine cu un pahar cu apă.

Douăzeci de minute mai tîrziu, în halat de casă, în fața unui platou bine garnisit, încerca să înțeleagă ceva din această încurcătură.

O cunoscuse pe Elaine Hunter într-o noapte, cînd bătea străzile New-York-ului, fără nici o țintă. Impresionat de frumusețea ei fragilă, o lansase în domeniul publicității. Din păcate, deși extrem de fotogenică, n-avea nici un pic de talent actoricesc. Firește, el fusese fascinat de tînăra femeie, ca toți cei care roiau în jurul ei. Prietenii lor comuni îi porecliseră *gemenii*, fiindcă amîndoi aveau părul roșu. Dar asemănarea lor se oprea aici: Elaine era la fel de frumoasă, pe cît era Daniel de urît.

Actorul savura cafeaua fierbinte. Imediat simți că începe să-și recapete voiciunea. Cu siguranță,

Elaine ar fi reușit ca top-model, dacă un soi de agresivitate naturală n-ar fi împins-o spre autodistrugere, dar și spre distrugerea celor care încercau s-o ajute.

Își petrece nopțile în brațele vînjoase ale unui oarecare Hubert Lindon... Dan tresări. Sandra îi apărea ca un copil neajutorat, atras de un detestabil don Juan de duzină. Introduse cornul în ceașcă, închizînd ochii pe jumătate. Da, poate că Sandra se comporta ca o puștoaică răsfățată, dar n-avea rea-voință ca Elaine.

Mușcă din prăjitură, reflectînd: oare n-ar face mai bine să-l elimine o dată pentru totdeauna pe frumosul Lindon din calea lui? În ceea ce-o privea pe Elaine, era de datoria lui să anunțe familiei Hunter că fiica lor i-a dat un semn de viață.

Își termină micul dejun, la fel de gînditor. Își aminti sloganul învățat cînd avea doar șase ani, și colegii de clasă își băteau joc de pistruii lui, de urechile clăpăuge și de ochelarii cu lentile groase, de miop: „Eu, Dan Murphy, voi deveni într-o zi cineva, și toate ziarele vor vorbi despre mine!" Urcase cu greu, e adevărat, treptele succesului, dar îi lăsase departe, în urma lui, pe acei mici și obscuri turbulenți.

Cu un gest hotărît ridică receptorul și formă numărul hotelului *Diplomat*.

— Dați-mi-l, vă rog, pe domnul Fitzerald Hunter... Este ceva personal! rosti el pe un ton ferm. Alo, domnul Hunter? Aici e Dan... Dan Murphy.

Conversația dură exact două minute. Imediat după ce închise, o sună pe Sandra.

— Pasărea mea celestă, te invit să dejunăm în cel mai mare restaurant din Stockholm. Bineînțeles, știu cît este ceasul. Viitorul este al celor care se scoală devreme !

* * *

Granada neagră, oprită în spatele *Grand-Hôtel*-ului, pe aleea de deasupra lagunei, demară cu brutalitate. Ocoli prin Stadsgarden, și se pierdu în mulțimea mașinilor.

Așezat pe bancheta din spate, pasagerul apăsă butonul „stop", oprind banda magnetică. Apoi închise cu un aer satisfăcut compartimentul care conținea un mic aparat de înregistrare.

— Merge, rosti el. Roșcovanul a reacționat exact cum am prevăzut. Guezzo avea dreptate. Este un geniu tipul ăsta.

— Cînd vom pune în funcțiune „sistemul" de la 205 ?

— Nu știu încă nimic. Guezzo va decide. Acum trebuie să-i găsim pe Katia Canas și pe profesor.

Granada depăși o furgonetă galbenă a Serviciului de telecomunicații, care vră după colțul străzii.

— Hai ! Mai repede, bodogăni pasagerul.

La volanul camionetei galbene, Sten Angström claxonă ușor. Erau zile cînd regreta că nu face parte din poliția de circulație. Stăpînindu-și o înjurătură, se întoarse întrebînd :

— E-n regulă ?

Interiorul vehiculului, plin cu aparatură de înregistrare, era luminat de un tub cu neon. Julie se

afla acolo împreună cu Jack Baner, un coleg de-al lor. Acesta din urmă, așezat în fața unui magnetofon, cu căștile la urechi, părea absorbit de ceea ce auzea.

— E pasionant, îl ironiză Julie.

Ascultară începutul unei conversații telefonice între Murphy și Thomas, pe care o găsiră neinteresantă.

— Treci pe camera 205...

Baner se execută. Vocea caldă a lui Hubert Lindon umplu camioneta:

— ...vei aștepta la bar. Mergem să dejunăm la *Pagod*, îl știi?

— N-am fost, dar cine n-a auzit vorbindu-se de el?

— Atunci, peste o oră, dragă Vlad.

Urmă un declic. Baner își scoase căștile și opri aparatul.

— Ce facem acum?

Julie îl privi surîzînd.

— Ne întoarcem *acasă*. Ei bine, copii, se pare că toată lumea bună și-a dat astăzi întîlnire la *Pagod*. Ar fi bine să dăm și noi o raită. Ce crezi, Sten?

— Ai dreptate. Ar fi păcat să nu profităm de nota de cheltuieli, inspector Engelbrekt, surîse „șoferul".

— De acord, fără să pierdem însă din vedere ancheta, dragul meu inspector Angström.

— Numai în legătură cu asasinul prezumtiv al domnișoarei Hunter, Julie, nu uita asta.

— Și cînd te gîndești că tocmai i-a telefonat lui Daniel Murphy! Cine ar fi crezut că se cunosc?

Un timp domni liniștea, întreruptă de ștergătoarele de parbriz, care măturau ritmic picăturile unei ploi ușoare de septembrie.

— În orice caz, vom verifica de unde a sunat, interveni Baner.

Sten izbucni într-un rîs juvenil.

— Dintr-o cabină publică. Cine pune pariu cu mine?

— Mă abțin! răspunseră în cor Julie și Baner.

* * *

Stockholm, miercuri 9 septembrie.
După-amiază.

Situat în vîrful turnului *Södra Kungstormet*, restaurantul *Pagod* oferea clientelei nu numai un bogat evantai de meniuri specifice bucătăriei suedeze, dar și o priveliște magnifică asupra orașului, cu canalele sale.

Fitzerald Hunter ocupa o masă chiar lîngă peretele de sticlă, putînd admira nestingherit panorama. Pentru Charles Korty, invitatul său de onoare, alesese un meniu rafinat, compus din diferite varietăți de pește din Marea Baltică. Totul stropit cu un vin frapat. Deși nu obișnuia să bea la prînz, Fitzerald își îngăduise de data asta două pahare.

Ascultînd sfatul unchiului său, Guy Forsyth se lansase într-o lungă tiradă despre diversele activități ale Federației. Și, pentru a-i da o mînă de aju-

tor lui Korty, insistă mai ales pe incapacitatea lui Luis Mémo de a conduce un astfel de organism.

Senatorul ciuguli tot timpul din farfurie, ascultînd doar cu o ureche cuvintele interlocutorului său. Era preocupat de discuția avută cu Daniel Murphy.

Cînd sunase telefonul, Fitzerald tocmai primise vizita unui oarecare domn Mill. Acesta se prezentase drept anticar și îl pusese la curent cu o serie de incidente care, susținea el, aveau legătură cu dispariția fiicei sale. Senatorul înțelesese rapid interesul pe care Serviciile Secrete din țara sa îl acoradu acestei afaceri. În consecință, acceptase să coopereze. Acum se întreba dacă nu comisese o greșeală invitîndu-l pe Murphy la *Pagoda*, abătîndu-se de la deviza sa : „Să-ți dai un timp de gîndire înainte de a lua o decizie, oricare ar fi ea".

Atunci îl zări pe actor. Era însoțit de un soi de starletă — genul pe care el îl disprețuia. Se scuză în fața invitaților săi.

— Am zărit pe unul din prietenii mei. Permiteți-mi să-l salut, lipsesc doar un minut.

Guy îl urmări cu privirea pe politician, apoi se întoarse spre Korty.

— Unchiule Charles, crezi că e momentul să-l plictisești pe senator cu vechile tale povești? Trebuie să fie teribil de neliniștit din cauza fiicei sale.

* * *

Sandra se plictisea de moarte, în ciuda decorului agreabil, de un lux discret, care, de obicei, îi plăcea. Nimeni nu se ocupa de ea, nici măcar acel domn

Curtis sau Kortes, nu mai știa, care îi trimitea buchete de trandafiri în fiecare zi. Culmea ghinionului, la o masă din capătul salonului o zărise pe frumoasa blondă întîlnită deunăzi în compania lui Hubert. De data asta, rivala ei era însoțită de un veritabil atlet. În plus, în această seară, ea, Sandra, era aceea pe care Hubert o aștepta la el. Suedeza nu putea fi ceva serios...

În acel moment, îl auzi pe Fitzerald Hunter întrebîndu-l pe Dan despre un telefon cu care ea n-avea nici în clin, nici în mînecă. Deodată, miji ochii. Hubert era acolo, în celălalt capăt al salonului, întreținîndu-se cu un bărbat tînăr, într-un costum de *tweed*, trei piese, pe care, era sigură, îl văzuse la faimosul cocteil de la Federație.

* * *

— Frumos loc, remarcă Hubert, aruncînd o privire circulară. Chiar și poliția suedeză petrece...

— Normal, surîse Tchekov. Ar trebui să ciulești urechea, să vezi ce spun...

— Mă întreb dacă sînt într-adevăr pe urmele mele... Cred că și acest drăguț Dany ar trebui urmărit. Ai primit informațiile de la Mill?

— Murphy a cunoscut-o într-adevăr pe Elaine Hunter, cu cîțiva ani în urmă. La puțin timp după aceea, tînăra femeie a fost amestecată într-un scandal cu o sectă de adoratori ai lui *Baron-Samedi*.

— Nu era vorba cumva de o zeitate din panteonul *vaudou*?

— Ba da.

— Așa e! murmură Hubert. Articolul din *Herald American*, acum îmi amintesc...

— Poftim?

H.B.B. se revăzu în biroul lui Stanford, cînd Mike Sarkis îi arătase fotografia Elainei Hunter.

— Fiica senatorului a plătit oalele sparte în presă, reluă el. Numele șefului acelei secte a fost trecut sub tăcere. Se pare că avea sprijinitori puternici.

— Într-adevăr, aprobă Tchekov. Știi cine erau?

— Poate guvernatorul de atunci al Louisianei? Voi avea confirmarea imediat.

— Hubert, rosti Tchekov după o clipă de tăcere, crezi că vei putea recupera filmul lui Sully?

— Sper. Te interesează?

Vladimir avu un surîs fals, timid.

— Cîteva documente menționează, fără îndoială, numele unor funcționari sovietici. Dacă s-ar afla, asta ar dăuna mișcării de eliberare inițiată de Gorbaciov. Corupția există în toate regimurile...

— Mie îmi spui, bătrîne! Poți conta pe mine.

— Mersi, Hubert. Senatorul s-a întors la masa lui. E rîndul tău.

H.B.B. se ridică și se îndreptă spre toaletă.

* * *

De-abia revenit lîngă invitatul său, Hunter se scuză încă o dată:

— Trebuie să dau un telefon urgent... Am uitat complet. După aceea sînt al dumneavoastră, promit...

Se îndreptă cu pași siguri spre un salon particular, tapisat în culori închise, aflat lîngă sala principală. În afară de un cuplu de germani care studia o hartă rutieră, nu mai era nimeni.

Fitzy se așeză, foarte calm, într-un fotoliu, aproape de un telefon. În acel moment Hubert traversă salonul și, fără să-l privească pe politician, dispăru într-o mică lojă, lăsînd să cadă după el perdeaua stacojie de velur.

O clipă mai tîrziu, aparatul așezat pe masă, alături de senator, începu să sune. Hunter ridică imediat receptorul.

— Fitzerald Hunter, spuse el cu glas scăzut.

— Domnule senator, vă mulțumim că v-ați arătat atît de cooperant.

— Este firesc, domnule. Ce vreți să știți?

Hubert nu avea de pus decît două întrebări. Două întrebări simple la care Fitzy răspunse fără ezitare.

* * *

Ascensorul capitonat urca. Singurul său ocupant îl blocă între penultimul și ultimul etaj. Își trase rapid o cagulă din lînă neagră. Doar ochii îi rămaseră vizibili, întunecați, inexpresivi. Apoi, cu mîna înmănușată, scoase dintr-o servietă un pistol, *Smith & Wesson* calibrul 357, căruia îi montă o surdină. Știa că *Granada* neagră, oprită jos, nu va aștepta mai mult de cinci minute. Trebuia să se descurce în acest timp.

* * *

Charles Korty îl fulgeră cu privirea pe nepotul său.

— *Trebuie* să-i spui, Guy. De cîteva ori ai surprins-o pe domnișoara Hunter în compania acestui josnic individ de care Mémo nu se mai poate lipsi.

— Îi voi spune, unchiule Charles. Cînd va sosi momentul.

— Îți dau un minut, nici o secundă mai mult. Descurcă-te, pentru Dumnezeu!

Fitzerald Hunter ieșise din salon și venea spre ei. Charles Korty își compuse un surîs binevoitor.

* * *

— Daniel, mă plictisesc, suspină Sandra. De ce nu mergem în zona veche a orașului? Este magnifică, și cu ocazia asta aș putea cumpăra cîteva suveniruri.

— Cum vrei tu, porumbița mea.

Murphy făcu un semn discret chelnerului.

* * *

— Nu-l mai văd pe domnul Lindon, Sten.

Inspectorul Angström ridică din sprîncene.

— Se pare că-i porți un interes neobișnuit acestui domn, draga mea. Mă îndoiesc că este vorba de unul pur profesional.

— Ai ghicit! surîse Julie.

* * *

Senatorul Hunter ajunse la doi pași de masa unde îl așteptau musafirii săi. După cele aflate, se gîndea

că Charles Korty, în ciuda gafelor sale, s-ar putea dovedi util.

Făcu încă un pas cînd, deodată, un ciudat bîzîit sfîșie aerul. O doamnă scoase un strigăt. Fitzy căscă ochii: tînărul Guy Forsyth căzuse într-o poziție nedemnă de educația sa, cu o pată mare, roșie, pe cămașa albă.

Urmă un al doilea zgomot. Fitzerald văzu un uriaș cu maxilarul pătrat, în picioare, lîngă o blondă sculpturală, ținînd între mîini un *Colt* fumegînd. De data asta se auziră mai multe strigăte. Toate privirile se întoarseră în direcția de unde pornise primul glonț. Acolo, în pragul sălii, un bărbat purtînd o cagulă de culoare neagră, încerca să se retragă agitînd un pistol de calibru mare.

Cîțiva clienți se ridicară înspăimîntați, în timp ce alții se ascunseră pe sub mese.

— Nimeni nu mișcă! urlă Sten. Poliția!

Trase din nou. Impactul glonțului îl făcu pe ucigaș să tresară... Se întinse cît era de lung pe covorul moale...

Hubert ieși din salon. După cum convenise cu Mill, îi dăduse senatorului timp să se întoarcă la locul său. Schimbă o privire cu Tchekov, care nu se clintise.

Inspectorul Angström se apropie de omul căzut, urmat de colega lui. Se aplecară deasupra corpului. Totul arăta că tipul nu mai avea nici o legătură cu această lume rea. Polițistul îi trase cagula, contemplînd o clipă fața încremenită.

— Bine, cheamă o mașină! Să fie luat și să se verifice la fișier. M-aș mira totuși să aibă cazier la vîrsta lui.

Hubert întoarse privirea, strîngîndu-și pumnii cu o furie reținută:

— Sărman imbecil! murmură el.

Arnold, băiatul de etaj, îl trădase, și asta nu-i purtase noroc. Venise să îndeplinească ultimul „serviciu" pretins de invizibilul său patron.

* * *

— Ai aflat ceva interesant? întrebă Tchekov în timp ce mergea alături de Hubert, în *parking*-ul subteran.

La fel ca majoritatea clienților părăsiseră restaurantul aproape imediat după consumarea dramei.

— Da, mi s-a confirmat ceea ce presupuneam. Vlad, n-avem nici un minut de pierdut dacă vrem să recuperăm afurisitul ăla de film.

Rusul încuviință din cap. Pe neașteptate, se aruncă asupra însoțitorului său. Amîndoi se rostogoliră pe jos.

— Dumnezeule! exclamă Hubert.

Un bloc de beton, desprins din plafon, se prăbuși chiar pe locul unde se aflase cu o secundă mai înainte.

VIII

Stockholm, marți 9 septembrie.
După-amiază.

În apartamentul său, situat deasupra Humlegardenului, Ray Mill, în spatele biroului sculptat, descifra mesajul codificat trimis de Hubert. În clar, acesta relata istoria orgiilor acelei secte *vaudou*, care ținuse pagina întîi a ziarelor în urmă cu cîțiva ani. Elaine Hunter fusese și ea amestecată, dar presa nu reușise să afle numele respectivului *guru*. Era vorba despre un haitian numit Papa Guezzo, explica el pe care, guvernatorul de atunci al Louisianei îl luase sub aripa lui protectoare. Or, acest guvernator, Luis Mémo, astăzi președintele F.H.R., rămăsese tot timpul în contact cu faimosul Guezzo. Prieten personal al lui Fitzerald Hunter (îi susținuse candidatura pentru senat împotriva lui Korty), Mémo o angajase pe Elaine cînd tatăl ei, dorind s-o scoată din mediul decadent pe care-l frecventa, o

expediase la Stockholm. În felul acesta, tînăra femeie îl regăsise pe *bôko* și căzuse din nou sub influența lui.

Cum prezisese Mill, politicianul nu ezitase nici un moment să se situeze decis de partea justiției, chiar dacă acest lucru putea fi în detrimentul reputației familiei sale.

Mill își netezi o sprînceană cu unghia manichiurată, scoțînd un fluierat.

— Din moment ce marele *boss* ne autorizează să trecem la atac într-o țară neutră ca Suedia, înseamnă că puișorii sînt periculoși!

Cu un oftat, arse hîrtia într-o scrumieră de argint. Apoi cuplă linia telefonică secretă care-l lega direct cu biroul generalului Stanford, la Casa Albă.

— Gustave Adolphe pentru Franklin, din partea lui Zorro, spuse el în receptor.

La Washington era 10 dimineața.

* * *

Becul electric de lîngă el se sparse cu un zgomot sec, ca de fiecare dată cînd *bôko* se înfuria.

— Sînteți într-adevăr niște nulități! strigă el.

În fața lui, șoferul *Granadei* negre și complicele său încercau să se justifice. Primul, Machado, un sicilian care pretindea c-ar fi ucis pentru Mafia, fusese angajat de Guezzo la ieșirea din închisoare. Al doilea, Jack, un german care se dădea drept anarhist, căzuse sub influența vrăjitorului cu un an în urmă.

— Guy Forsyth a fost totuși eliminat, maestre, remarcă unul. Nu mai poate să vă facă greutăți.

— Poate, dar l-am pierdut pe Arnold. Cine va declanșa „sistemul" de la camera 205, la *Grand Hôtel*?

— O putem face noi, din mașină.

— Nu! Nu trebuie văzută prea des această *Granada*... Cum se face că imbecilul ăsta a tras în mijlocul mulțimii? Doar i-am spus să-l atragă pe Forsyth deoparte.

— L-am căutat la telefon, după ce am obținut planul *Pagodei*, dar era prea tîrziu, explică Jack. Probabil și-a pierdut sîngele rece și n-a mai așteptat momentul convenit...

Papa Guezzo se întoarse spre tînăra oarbă, aflată lîngă el.

— Tu ce spui, Sharon?

Fața delicată a oarbei rămase impasibilă.

— Nu mai rămîne decît un singur martor de eliminat, rosti tînăra femeie, cu voce liniștită. Tu ești un dumnezeu coborît pe pămînt, maestre. Poți distruge această plosniță fără să miști un deget.

Haitianul se întoarse spre gorilele sale.

— Unde se află Katia Canas? Să nu-mi spuneți că i-ați pierdut urma.

— Știm unde este, maestre. Din păcate, în momentul în care acest Hubert se îndrepta spre locuința ei de la țară, o mașină a poliției și-a făcut apariția. Fata și profesorul au fugit ca niște iepuri. Se sperie din nimic, vorbi Machado.

— Bun, și unde sînt acum?

Sharon interveni.

— Doar ești în măsură să știi, maestre. Tu ești capabil să vezi totul în tine. Prezentul, ca și viitorul.

— Ai dreptate, Sharon. Dar acum lasă-ne.

Tînăra femeie își luă bastonul alb.

— Da, maestre.

Se îndepărtă, docilă. Papa Guezzo își privi insistent gorilele.

— Mémo nu va întîrzia să apară pentru a-mi cere socoteală, reluă el. Va fi furios, și pe drept cuvînt : ați făcut o porcărie. Să încercăm să salvăm ce se mai poate. Mă îndoiesc că micuța Canas are ceea ce vrem noi, dar îl pot face cu ușurință pe Mémo să creadă asta. Atenție, nu trebuie să vă scape, și negrul de asemenea. Aveți timp să-i „aranjați" mașina ?

— S-a și făcut, îl asigură Jack. Nu mai trebuie decît să așteptăm s-o ia. Acum, ei se află într-o casă, aproape de Södertälje. Este proprietatea unei surori a Ursulei, vecina Katiei.

— Dacă nu s-au îndepărtat prea mult de Stockholm, probabil se gîndesc să revină curînd, reflectă Guezzo. Cu siguranță, vor încerca să se întoarcă în Statele Unite.

Apăsă butonul interfonului.

— Bernice, am nevoie de lista pasagerilor pentru toate zborurile spre Washington, New York și Boston, în următoarele patru zile. Întreabă calculatorul central... (Se întoarse spre gorilele sale, surîzînd). Este mai puțin obositor decît *clarviziunea*. Acum plecați.

Rămas singur, Papa Guezzo fixă cu privirea un glob de cristal, transparent, așezat pe un mic trepied din aur, în mijlocul mesei. Se gîndi la bunicul său, care îi lăsase moștenire acest obiect magic.

Bunicul reușea să vadă imagini, la fel de clar ca într-o oglindă. Guezzo nu reușea decît să ajungă la nivelul unor impresii.

Pentru a nu știu cîta oară, se întrebă unde dracu era ascuns filmul developat de Robert Sully în seara morții sale. Doar dacă acest glob ar binevoi să-i arate o figură, sau un loc...

La un moment dat, suprafața clară începu să se tulbure ca și cum ar fi fost acoperită de un nor. Haitianul începu să tremure. Dar, norul se risipi curînd, și cristalul redeveni transparent.

* * *

În interiorul casetei din lemn de culoare închisă cu numărul 205, se aflau două plicuri. Funcționara de la recepție i le înmînă o dată cu cheia.

Imediat ce ajunse în cameră, H.B.B. le desfăcu.

Primul, sosit prin poștă, conținea o hîrtie cu antetul Federației, care îl informa că un oarecare domn Frieberg îl înlocuise pe Henderson și își va începe activitatea de lunea viitoare. Domnul Frieberg era la dispoziția domnului Lindon, pentru o luare de contact, în ziua în care îi convenea cel mai bine acestuia. Hubert surîse. El spera să se afle în apartamentul său din New York, vopsit tot în alb, cu uși mari, din sticlă, cînd domnul Frieberg se va instala în biroul lui Henderson.

Al doilea bilet, o coală albă, pliată în patru, conținea cîteva cuvinte : *„E-n regulă. Mă aflu printre prieteni."*

Semnătura, *Elaine*, îl făcu să ridice o sprînceană. De ce se credea obligată această domnișoară să liniștească un individ pe care nu-l cunoștea?

Făcu repede un duș, își schimbă costumul sobru cu o ținută mai lejeră, apoi coborî din nou în hol.

— Scuzați-mă, cine v-a adus asta? întrebă el, arătîndu-i mesajul Elainei Hunter.

Recepționerul aruncă o privire perplexă plicului.

— Am intrat de serviciu la ora 15, domnule. S-ar putea să fi sosit în timpul prînzului. E ceva important?

— Foarte.

Îndatoritor, tînărul recepționer formă un număr de telefon.

— Îmi sun colegul, preciză el.

Urmă un scurt dialog în suedeză, după care funcționarul îl privi pe Hubert zîmbind complice.

— O tînără femeie, domnule. Foarte frumoasă, cu părul lung, roșu și ochi verzi.

— Mulțumesc.

Se îndepărtă cîțiva pași, gînditor. Dacă cineva voia să-i dea de furcă, chiar reușise. Examină din nou plicul cu numărul camerei sale, apoi îl strecură în buzunar.

Daniel Murphy apăru dintr-unul din sclipitoarele boutique-uri, cu un pachet sub braț. Zărindu-l pe Hubert, își înălță umerii, în speranța de a mai cîștiga cîțiva centimetri.

— N-ai plecat încă, Lindon? îl persiflă el. Îți place atît de mult la Stockholm?

— Înțeleg că nu-ți face plăcere să mă întîlnești, Dany, dar ce să-i faci, asta-i viața. Odată întorși în Statele Unite, e posibil să treacă mulți ani fără să ne mai întîlnim.

— Nici chiar atît, Hube!

— Spune-mi, Dany, ce număr are camera ta?

— 502, de ce?

— Totul se explică. Cineva a confundat...

Hubert se îndepărtă.

Dan își urmări rivalul cu privirea. *Ea își petrece nopțile în brațele vînjoase ale unui oarecare Hubert Lindon.* Cuvintele Elainei continuau să-i picure otravă în sînge. Dacă se va ivi ocazia, îi va da o lecție acestui Casanova, decise el.

* * *

Așezat la biroul său, Luis Mémo aruncă o privire nemulțumită celui din fața lui. O ploaie deasă bătea în geamuri. În încăpere era aproape întuneric, dar președintele nici nu se gîndea să aprindă lampa. Toți funcționarii plecaseră. El rămăsese pentru a avea o explicație deschisă cu protejatul său înainte de a pleca.

— Cine te-a autorizat să-l lichidezi pe Guy Forsyth? explodă el. Și acum, ce-mi tot îndrugi verzi și uscate?

— Am acționat pentru binele tău, Luis, replică haitianul.

Mémo întoarse capul, evitînd privirea hipnotizatoare a lui Papa Guezzo.

— Oprește acest masacru! urlă el. Nici nu poate fi vorba să-l ucizi! Ai înnebunit, sau ce? Îi iei pe polițiști drept niște imbecili? Vrei să-ți dovedești superioritatea zdrobitoare asupra lor? Te înșeli, bătrîne. Ei au fost aici și m-au întrebat despre așazisa asasinare a Elainei Hunter... Nu s-au sfiit deloc să menționeze numele lui Sully, Henderson și al celorlalți...

— Korty te detestă.

— Și eu la fel, dar îți spun: *nu*! Ar trebui să-ți bagi în cap, o dată pentru totdeauna, că eu sînt cel care comandă, Guezzo. Mulțumește-te să găsești filmul.

— Este în sacoșa micuței Canas.

— Atenție, Guezzo! Și polițiștii se interesează de ea!

— Atunci nu mai am nimic de spus. Să fie lăsată să plece cu filmul. Acestea fiind zise, te salut!

— O clipă!

Mémo își duse degetele la tîmple, gest obișnuit atunci cînd începea să cedeze.

— Ai putut s-o localizezi? întrebă în cele din urmă.

Un zîmbet arogant lumină fața ca o lamă de cuțit a lui Papa Guezzo.

— Fireşte! Am văzut-o în globul meu de cristal, tot atît de clar cum te văd pe tine. Și bobii au confirmat. Își face valizele, va pleca la New York în două zile. Va merge apoi la New Haven, la profesorul Cadéus, care e prieten cu Korty... Vezi, nimic nu-i scapă lui *bôko*.

— Korty îl cunoaște deci pe Cadéus?

— Au fost împreună la Princeton. Dar negrul este acum la Yale; predă lecții despre fenomenele paranormale. Începi să înțelegi?

— Doar nu vrei să spui că l-a chemat Korty...

— Mie puțin îmi pasă. Am spus doar așa, să știi.

O nouă tăcere. Mémo își masă, din nou, tîmplele dureroase.

— Bun. Ce intenționezi să faci? îl întrebă pe haitian.

— Să mă concentrez. Vor avea un accident de mașină, este scris.

— Fără gloanțe, ai înțeles?

În pupilele haitianului apăru o lucire de răutate:

— Dacă nu mai crezi în puterea mea, Luis, dacă mă renegi, trebuie să mi-o spui.

Mémo avu o senzație neplăcută. Un zgomot surd, înfundat, făcu să vibreze fotoliul în care stătea. Bronzul de Maillol se clătină pe soclul lui. Președintele Federației își șterse fruntea.

— Oprește-te! Bineînțeles că am încredere în tine.

Din fiecare înfruntare cu complicele său, ieșea învins. Zgomotul încetă, statuia își regăsi echilibrul. Papa Guezzo își privi cu asprime protectorul.

— Credința reușește să miște și munții din loc, rosti el. Sînt în serviciul tău. Te-am trădat eu vreodată?

— Nu, niciodată. Dar acest atac cu arme de la *Pagoda*, în miezul zilei, va pune poliția pe urmele noastre. Este o gravă greșeală strategică și...

— De acord, de acord, admise Guezzo, conciliant. M-am simțit puțin obosit, am crezut că fac bine.

Cîndva, ziceai: „Nu contează metoda, ci rezultatul." De altfel, nu-ți fie teamă, nu se va mai întîmpla.

— Să sperăm. Dacă nu, voi fi obligat să mă despart de tine... În definitiv, ți-am mărit cîștigul.

— Mulțumesc, fiule. Du-te liniștit, Papa Guezzo veghează asupra intereselor sale. Nimic nu te poate atinge. Am „citit" încă o dată în dimineața asta în bobii mei.

Vrăjitorul se ridică și ieși fără zgomot. Mémo își duse mîna obosită la frunte. Maniera în care haitianul se impunea începea să-l neliniștească tot mai mult: puterile lui extraordinare îl făceau arogant. Dar Papa Guezzo era invincibil, în privința asta era sigur. Niciodată nu-i ceruse ceva, fără ca dorința să nu-i fie satisfăcută. Desigur, asta îl costa o mică avere. Dar nimic nu se obține pe gratis. În ziua în care îl suspectase pe Robert Sully că dirijează o acțiune dubioasă în spatele său, nu ezitase să-i încredințeze afacerea lui Guezzo. Acesta, după ce intrase în tranșă, îl înștiințase că asupra lui planau amenințări serioase, și că Sully acționează pentru distrugerea sa.

Grație darului său în ale telekineziei, Papa Guezzo îl făcuse să dispară pe acest inoportun, doar concentrîndu-se asupra globului său de cristal. După aceea, dușmanii lui începuseră să se înmulțească. Nu, nu se putea lipsi de serviciile haitianului. Acum, mai puțin ca oricînd.

Președintele se ridică. Ploaia curgea șiroaie pe geamuri. Se întunecase. Bubuitul unui tunet în depărtare îl făcu să se înfioare. Cum putuse să se îndoiască măcar o clipă de Papa Guezzo?

Avea un sentiment îngrozitor de culpabilitate.
— Filmul, murmură el. Cu sau fără *Baron-Samedi*, dar găsește-mi filmul.

* * *

Södertälje, miercuri 9 septembrie.
Ora 21.

Așezată pe marginea patului, Katia Canas se gîndea la iubirea ei pierdută. Ultima oară cînd îl văzuse, Robert avea un aer mai îngrijorat ca de obicei. De cîteva ori avusese impresia c-ar vrea să-i încredințeze un secret, dar el tăcuse.

De la moartea amantului său, Katia nu cunoscuse nici o clipă de răgaz. Pînă-n momentul în care, împreună cu profesorul Cadéus se refugiase la Södertälje, la sora Ursulei. Atunci, puterile malefice care o chinuiseră atît încetaseră să se manifeste. La început această acalmie i se păruse suspectă. Apoi începuse să-și recapete încrederea.

Cadéus îi recomandase să nu iasă deloc pînă la plecarea spre aeroportul Arlanda, de unde urmau să ia avionul spre New York. El se întorsese la Farsta, să ia pașaportul și cîteva obiecte personale din apartamentul tinerei femei.

Acum, casa imensă și goală era întunecată. Așteptînd întoarcerea lui Cadéus, Katia se încuiase în camera sa. Doar Ursula știa unde se găsește. Proprietara casei, sora ei, era în voiaj. Katia avea încredere absolută în vecina sa de palier.

Se întinse, încercînd să se relaxeze. Închise ochii, dar îi redeschise imediat. Imaginea, întotdeauna aceeași, teribil de reală și obsedantă : culoarul, becul verde scînteietor, ușa blindată întredeschisă, sasul, a doua ușă, dinspre camera obscură, și ea întredeschisă ; apoi reaprinderea luminii, oribila imagine : Robert, în genunchi, cu craniul zdrobit, cu fața în cuvă. Un amănunt curios, camera de luat vederi, smulsă din plafonul de polistiren și încă... acolo...

Toate se opreau mereu în același punct. Katia știa că mai văzuse ceva, dar ce ? Nu reușea să descrie acel lucru. Discutase îndelung cu Cadéus, care îi explicase procesul de refulare : se uită ceea ce este penibil.

Își luă fața în mîini. De data aceasta, secvența se terminase puțin mai departe. Da, de data aceasta zărise bobina pe suprafața netedă, acel mic obiect lucitor, pe care, îl apucase mașinal...

Tînăra femeie se ridică, cu ochii larg deschiși. Acum înțelegea cauza chinurilor sale.

IX

Stockholm, miercuri 9 septembrie.
Ora 21 și 30 de minute.

Vladimir Tchekov așteptase cu răbdare ca funcționarii să părăsească clădirea F.H.R-ului. Pe la mijlocul după amiezii se instalase în biblioteca imensă, cu ferestre boltite, cu un teanc de lucrări semnate Youri Ivanoff în față. Puțin după aceea păruse în întregime absorbit de munca sa, adnotînd pagini, subliniind pasaje, consultînd dicționare, Cînd, aproape de ora 18, bibliotecara îl anunțase că trebuie să închidă, Vladimir se arătase disperat că nu va reuși să termine lucrarea pînă a doua zi la prînz, cînd șeful său trebuia să țină o conferință de presă la universitatea Carolina Rediviva.

Impresionată de privirea lui nevinovată, adolescentină, funcționara îi permisese să întîrzie, urcînd ea însăși să-i prevină pe gardienii din sala de control.

Vladimir rămăsese aplecat deasupra hîrtiilor pînă la ora 21 și 30 de minute, chiar în fața camerei de luat vederi.

Odată sosită ora fatidică, rusul părăsi biblioteca. Luă unul dintre ascensoare și apăsă hotărît butonul pentru etajul șapte.

Ajuns în coridorul mochetat în bej, se îndreptă spre sala de control și bătu la ușă. Unul dintre gardieni veni să-i deschidă, în timp ce colegul său continua să observe ecranele ce transmiteau imagini din birourile goale.

— Bună seara, începu Vladimir.

— Ceva nu e în regulă, domnule? V-am văzut urcînd.

— Am auzit un zgomot ciudat în bibliotecă. Mi-am permis să urc să vă atenționez.

Bărbatul se întoarse spre colegul său:

— Gustave, du-te să arunci o privire în bibliotecă, îi spuse el, întorcîndu-se din nou spre ecrane.

Tchekov scoase din buzunar o fiolă. O sparse la un capăt. O aruncă în mijlocul camerei, închise ușa și așteptă cinci minute, cu ceasul în mînă. Apoi își puse o mască și pătrunse în sala de control. Gazul incolor și inodor era foarte eficace: prăvăliți pe scaunele lor, gardienii dormeau cu pumnii strînși.

Intrusul se îndreptă spre calculatorul care ocupa peretele central. Tastă un cod, atinse ușor clapa pentru validare, apoi bătu 3/9. *Mașina îl ruga să aibă răbdare.* Pe ecranul albastru apăru semnul minus. Un minut mai tîrziu, un document de mărimea unei jumătăți de pagină alunecă din imprimantă. Pen-

dula de perete arăta exact 21 și 35. În zece minute, efectele gazului soporific încetau. Tchekov ieși în pas alergător, scoțîndu-și masca.

* * *

Rusul întredeschise ușa de serviciu și fluieră primele note din *Dunărea Albastră*. Hubert se desprinse din umbra unei streașini, traversînd repede curtea prin ploaie.

— Ai avut probleme? i se adresă Tchekov.

— Nici una. Dar tu?

— *Niet*! Să ne grăbim.

Ascensorul îi transportă la etajul patru. Vladimir pătrunse în coridorul lung, la capătul căruia un bec galben imprăștia o lumină bolnavă.

— Iată camera obscură! Aici a fost văzut amicul tău ultima oară.

Pianotă claviatura fixată în perete; ușa metalică se deschise. Cei doi bărbați pășiră în sas, în timp ce becul deveni verde. Tchekov descuie cu o cheie a doua ușă și o deschise.

— Felicitări, zise Hubert cu glas scăzut. Frumos lucrat!

— Niciodată oamenii nu sînt destul de suspicioși, răspunse cu modestie însoțitorul lui. Privește! Camera de luat vederi a fost înlocuită.

Inspectară totul, în lumina roșie. Hubert descoperi o gură de aerisire, închisă cu un grilaj fin, apoi ciocăni în peretele despărțitor.

— Gol, constată el. Este vorba despre un zid dublu.

— Exact. În spate se află un culoar îngust. Știi cumva unde duce?

— Din întîmplare... în biroul haitianului?

— Exact.

— Cît de plăcut este să lucreze omul cu tine, dragă Vlad! Se simte pus în valoare. Mă gîndesc c-ar fi imprudent să ne aventurăm în biroul magicianului.

— Într-adevăr. Pentru moment, e mai bine să plecăm. În mai puțin de patru minute gardienii se vor trezi.

— Întrebîndu-se ce-au pățit?

— Proaspeți ca niște copii, fără să păstreze nici o amintire despre trecerea mea. Cu atît mai mult cu cît am avut grijă să iau capsula în care a fost gazul.

— Ei bine, Vlad, mă înclin. Dar îmi închipui că ai altceva să-mi spui.

— Atunci să concluzionăm într-un bar liniștit. Te invit.

— Evident, din moment ce rubla este în creștere...

* * *

„Orașul dintre două poduri" părea un decor medieval. Ploaia și fulgerele îi dădeau un aer oarecum lugubru. Tchekov își parcă *Buick*-ul închiriat pe o străduță întunecoasă. Doar cîteva firme luminoase se desenau pe zidurile de piatră. Cei doi bărbați străbătură șoseaua strălucitoare de ploaie și dispărură în interiorul lui *Excalibur*. Își croiră cu dificultate drum printre clienții bine dispuși și reușiră să găsească o masă liberă. Hubert se trînti pe scaunul din piele neagră și își întinse picioarele lungi.

— Ideea ta despre liniște este foarte relativă, îl ironiză el.

— Înainte de ultima mea trecere prin Stockholm, acum cîțiva ani, în acest bistrou se auzea musca.

— S-ar părea că ulterior lucrurile au evoluat.

Dădură comanda unei fete suple, într-o fustă de piele argintată și un corsaj mulat. De comun acord, așteptară în tăcere să fie serviți.

— Ai observat ceva în timp ce mă așteptai, Hubert?

— Partea din spate a imobilului este în renovare. Schelele ajung chiar sub ferestrele onorabilului domn Guezzo. Există, de asemenea, o schelă metalică pe care ar putea fi coborît un cadavru, ca un simplu sac cu gunoi... Rămîne de știut cînd au început aceste lucrări.

— Schelele erau montate joi, 3 septembrie, afirmă Vladimir. Și iată proba.

Puse pe masă hîrtia scoasă de la calculator.

— Calculatorul introduce în memoria sa, din sfert în sfert de oră, imaginea celor două intrări.

Hubert examină documentul. Scheletul metalic și platformele. Data și ora erau indicate într-un colț.

— Am încercat să găsesc clișeul luat după momentul presupus al crimei, dar ora nu este sigură. În plus, probabil că asasinii au profitat de intervalul în care calculatorul nu înregistrează.

Încruntîndu-se, Hubert agită cuburile de gheață din paharul său.

— Cum ai s-o poți dovedi?

— Înhățîndu-l pe haitian din propriul lui bîrlog, rosti Vlad.

— Timpul presează. Le-am cerut superiorilor mei permisiunea de a trece la acțiune. Guezzo și cel care se ascunde în spatele lui vor încerca în mod sigur să elimine și ultimii martori. Cadéus, Katia Canas, poate chiar Elaine Hunter. Trebuie să-i găsim pe toți, ca și blestematul acela de dosar „Z" care s-a volatilizat o dată cu Sully.

Tchekov își goli paharul.

— Trebuie să-l însoțesc pe Ivanoff pentru o serie de conferințe pe tema „Persecuția politică și literatura". Dar voi păstra legătura cu tine...

— Atunci, pe curînd, Vlad.

* * *

Stockholm, miercuri 19 septembrie.
Ora 23.

Îmbrăcat, întins în patul confortabil, Hubert reflecta cu mîinile sub ceafă, cu ochii fixați în tavan. Ar fi dat oricît să știe unde se aflau Cadéus și protejata lui. Deodată tresări. Ursula! În mod sigur vecina Katiei știa ceva.

Ridică receptorul, dar, amintindu-și de microfoane, hotărî s-o sune pe tînăra femeie din salon. Se ridică dintr-un salt și își îmbrăcă vesta. Se pregătea să iasă, cînd cineva bătu în ușă. Își dădu seama că uitase de întîlnirea cu Sandra! Deschise ușa masivă: în pragul ei se afla o blondă sculpturală.

— Julie... Inspector Engelbrekt...

Se dădu într-o parte, făcîndu-i loc să intre. Nouvenita își scoase impermeabilul ud și se așeză pe canapeaua din colțul salonului.

— Îmi cer scuze pentru ora tîrzie. Afacerea Hunter tocmai ne-a fost retrasă, lui Sten și mie. Dar asta nu ne-a surprins deloc, dacă vrei să știi...

— Vă înțeleg decepția. Dar nu văd ce...

— Haide, Lindon, nu mai face pe inocentul. Te afli întotdeauna acolo unde nu trebuie. Cînd tu te duci să-l vizitezi, Henderson nu mai revine din *week-end*. Îl însoțești pe profesorul Cadéus la domnișoara Canas, în ziua în care ea încearcă să se arunce de la etajul patru, apoi nu se mai știe nimic despre ei. Te duci la Sundsvall, în dimineața dispariției Elainei Hunter. În sfîrșit, cînd iei masa la *Pagoda*, tînărul Forsyth este doborît de un necunoscut. Și un imbecil ar sfîrși prin a face legătura...

— De acord. Cu toate astea vi s-a retras ancheta...

— Prea ușor!

— Cu siguranță sînt în joc interese care vă depășesc. Care ne depășesc pe noi toți.

— Oh, pe tine nu, sînt sigură. De asta mă și aflu aici. Sten nu este la curent cu vizita mea, ar fi căutat să-mi schimbe hotărîrea.

— Pe bună dreptate. Nu știu nimic, inspectore. Cu siguranță, cunoști mai mult decît mine.

Ea rîse fals. Își încrucișă picioarele lungi, permițîndu-i lui Hubert să le admire perfecțiunea.

— Îți bați joc de mine? Nu știu ce mă oprește să te duc la poliție pentru un interogatoriu.

— Bunul simț, desigur.

Julie se ridică, aruncîndu-și geanta pe umăr.

— Am înțeles că ai venit la Stockholm pentru afaceri. Ce fel?

— Mi se pare că ți-am mai spus.

— Donația pentru Etiopia... Ții cu tot dinadinsul să mă faci să înghit asta?

— Julie, sînt un industriaș din Pittsburg, trebuie să mă crezi. Aparențele poate sînt împotriva mea, dar te asigur că te înșeli.

Se apropie de el, închizîndu-și pe jumătate ochii de culoarea levănțicăi.

— Nu te cred, îi spuse ea.

— N-are importanță. Va trebui să pleci: oricum nu ajungi nicăieri.

Îl măsură din cap pînă în picioare, provocatoare.

— Într-adevăr?

Hubert îi luă mîna, sărutîndu-i-o ușor deasupra încheieturii.

În pragul ușii, împietrită, Sandra contempla scena cea mai de necrezut pe care o văzuse în viața ei. Încă o dată, bărbatul care îi dăduse întîlnire o înșela în mod josnic. În momentul cînd venea în camera lui în rochia ei cea mai decoltată, îl găsea în *tête-á-tête* cu această detestabilă suedeză, într-o atitudine care nu lăsa nici o umbră de îndoială asupra relației lor.

— *Porca miseria*! strigă ea scoasă din fire. Ce-ai găsit la spălăcita asta?

Și înaintă, cu ochii în flăcări, spre rivala ei.

— Ce cauți aici la ora asta? Urmăriți oamenii pînă și în camerele lor?

Julie surîse.

— Dar dumneata?

— Asta nu te privește. Îl cunosc pe domnul Lindon din... din Hawaii. În seara asta sînt invitata lui.

Hubert socoti că e momentul să intervină:

— Sandra, draga mea...

— Tu să taci! Nu vreau să te mai văd! Niciodată, ai înțeles?

Apucă o scrumieră, aruncînd-o cu toată forța în dulapul *Boulle*. Se auzi un zgomot ciudat, și cele două aplice de pe perete se stinseră cu un pocnet sec.

— Am plecat, îl anunță Julie, luîndu-și impermeabilul. Încă o dată scuzele mele, domnule Lindon, că m-am amestecat în viața dumitale personală.

Se feri în ultima clipă. Vaza aruncată de italiancă se lovi de o comodă, spărgîndu-se. Scăpîndu-i rivala, Sandra, nebună de furie, îl pălmui violent pe Hubert.

— Nimeni n-a îndrăznit vreodată să mă umilească în halul ăsta! Mă voi răzbuna!

— Sandra, așteaptă...

Pocnetul violent al ușii însoți ieșirea actriței. De data aceasta se sparseră becurile celor două lampadare.

— Téléchinezie, s-ar zice, murmură Hubert. Mă cam îndoiesc c-ar fi suficientă să producă vibrații. Și atît de puternice...

Trebuia cu orice preț să-l avertizeze pe profesorul Cadéus că demonii care o chinuiau pe Katia aveau mai degrabă o origine rațională. Renunță s-o mai sune pe Ursula: fără îndoială va refuza să-i dea informații la telefon.

* * *

Farsta, miercuri 9 septembrie.
Ora 23 și 40 de minute.

Ursula îl privi prin vizor.

Bărbatul repetă :

— Hubert Lindon, prietenul profesorului Cadéus. Mi-ai promis o invitație la ceai, amintește-ți !

Canișul începu să mîrîie.

— Treci altă dată, decise Ursula. E cam tîrziu, și mîine mă scol devreme.

— Ursula, te rog . Este în joc viața Katiei !

Blonda luă cîinele în brațe și deschise în sfîrșit ușa. Interlocutorul ei intră. Pare într-adevăr neliniștit, își spuse fata.

— Trebuie neapărat să iau legătura cu Katia și cu profesorul. Unde se află? Știi cumva?

Îl cîntări, cu ochii pe jumătate închiși. „Nimănui", îi spusese Cadéus înainte de a pleca. *Nimănui*...

— Nu am nici un fel de noutăți de la ei, rosti ea, prudentă. Cred că au plecat într-o excursie...

Hubert își dădu seama că minte.

— Ascultă, Ursula, este vorba de viața lor !

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Foarte bine. Eu ies, tu îi suni, și dacă refuză să vorbească cu mine, îți promit că plec.

O simți ezitînd.

— Nu știu unde au plecat, se încăpățînă ea.

— Fă un efort...

Părăsi micul apartament. Fără voia ei, Ursula se apropie de telefon.

Cînd tînăra femeie apăru, Hubert, pe culoar, făcea al o sutălea pas.

— Nu răspunde, rosti ea, îngrijorată.

— L-ai lăsat să sune suficient?

— Telefonul se află în camera profesorului. Am convenit asupra unui cod. Îl las să sune de două ori, apoi închid și formez din nou. Înseamnă că s-a întîmplat ceva... Dumnezeule, mi-e frică.

— Unde sînt?

— La sora mea, la Södertälje. Astăzi domnul Cadéus a venit să caute pașaportul Katiei. Părea mulțumit. Toate acele fenomene... știți care, nu s-au mai repetat de cînd au părăsit locuința de la țară a Katiei. Credeți că toate astea au reînceput?

— Probabil. Știți unde s-ar mai fi putut ascunde? Katia n-are prieteni în zonă?

Ursula clătină din cap. De data aceasta privirea ei exprima sinceritate.

Hubert îi scrise în grabă numărul său de telefon pe o foaie de blocnotes.

— Mă poți suna la orice oră, dar să te recomanzi doar cu numele mic. Apoi, te voi suna eu, *okay*?

— Dacă ții neapărat. Parc-am fi într-un roman de spionaj...

O bătu ușor peste obraz.

— Ai prea multă imaginație, micuțo.

— Știu, mi s-a mai spus.

X

Stockholm, joi 10 septembrie.
Ora 10 și 30 de minute.

Un zgomot foarte slab îl trezi pe Hubert. Lumina firavă ce pătrundea prin interstițiile perdelelor duble arăta că este încă devreme.

Sări din pat, suplu ca un tigru. Traversă camera, la pîndă, călcînd ușor pe covorul gros. Sunetul venea de la intrare. Întredeschise ușa camerei și aruncă o privire spre ușa masivă a apartamentului. După toate aparențele, cineva încerca să intre.

Se lipi de perete. Zgomotul se repetă, imperceptibil. Întinzînd mîna, Hubert întoarse ușor cheia în broască, trăgînd zăvorul yalei. Apoi deschise cu brutalitate.

Intrusul năvăli o dată cu ușa. Se întinse pe parchet, cu cele patru membre în aer, cu o expresie de surpriză totală.

În picioare, dominînd prin statura sa înaltă, ocupantul apartamentului părea că stăpînește perfect situația. Coborîndu-și brațul cu care intenționase să-și lovească adversarul, îl întrebă glacial:

— Se poate ști ce te aduce?

Apoi îl luă ca pe un colet și îl transportă în salon, aruncîndu-l într-un fotoliu.

— Te ascult, Murphy!

Dan își înghiți saliva.

— M-am săturat! gemu el, pe un ton plîngăreț. Te învîrtești tot timpul în jurul Sandrei! Dacă nu cumva lucrurile stau exact invers...

— Rolul lui Othello nu te prinde deloc, dragul meu.

— Oh, știu. Toate acestea capătă o alură de comedie.

— Dar nu explică de ce ai încercat să-mi forțezi ușa.

Actorul se ridică cu dificultate. Își trecu mîinile durdulii peste fața bucălată, ciupită de vărsat.

— Voiam doar să te intimidez. Puțin înainte, ți-am scris un bilet anonim în care te sfătuiam să pleci dacă ții la pielea ta...

— Aha, deci tu erai...

— Îți prezint scuzele mele, deși o fac fără entuziasm. Mă simt ridicol...

Murphy părea foarte dezgustat, dar asta împrumuta trăsăturilor sale o anumită noblețe. Pentru prima oară în viața lui, el renunța să se mai disimuleze în spatele grimaselor și a cuvintelor de spirit. Avea aerul unui om copleșit.

—c. 297

— Nu poți să te faci iubit cu sila, indiferent de prețul plătit, concluzionă el cu amărăciune, îndreptîndu-se spre ieșire.

— Un moment !

Actorul se întoarse spre el :

— Scutește-mă de sarcasme. Nici Othello, nici Romeo, știu. Este a ta, Lindon. Ar trebui să fii surd și orb să nu observi că este îndrăgostită de tine.

Hubert își luă vesta de pe un fotoliu. Scoase din buzunarul interior mesajul Elainei Hunter.

— Cred că îți era destinat. Dar numerele camerelor noastre au fost confundate și plicul a ajuns în cutia mea.

Murphy parcurse textul biletului.

— Dumnezeule ! suspină el. Nu știu ce porcărie ne-a pregătit, dar după cîte o cunosc va fi una lată.

— Ce vrei să spui cu asta ? De fapt, la ce te gîndești ?

Actorul își privi fix interlocutorul, cu ochii micșorați în spatele ochelarilor cu lentile rotunde.

— Erai la Sundsvall, murmură el.

— Da. Ascultă, Murphy, din motive care mi-ar lua un timp prea lung să ți le expun, a trebuit s-o contactez pe Elaine Hunter. Știu că o lungă prietenie te leagă de ea. Poate chiar mai mult decît o simplă prietenie...

Actorul se reașeză.

— Am fost foarte îndrăgostit de Elaine, admise el. Numai că ea m-a părăsit pentru un chitarist care se droga. El a atras-o într-una dintre acele secte care te scoate complet din circulație, prin spălarea creie-

rului. Este povestea vieții mele, Lindon. Femeile mă părăsesc întotdeauna pentru niște...

Era pe punctul de a spune „căzături", dar se întrerupse la timp.

— ...niște efebi.

Hubert surîse.

— Încetează să te mai lamentezi și nu te mai crede buricul pămîntului. Sînt sigur că ai un succes nebun... Dar n-ai destulă încredere în tine însuți.

— Ciudat, dar psihiatrul meu îmi repetă aceeași chestie.

— Ei bine, asta te va face să economisești cîteva ședințe pe canapeaua lui... Știi unde este ea?

— Cu Thomas. Astăzi vor filma două, trei scene de exterior.

— Murphy, vorbesc despre Elaine, fii atent!

Actorul reflectă intens.

— Nu văd decît un singur loc: o comunitate a foș-tilor membri ai sectei, la Uppsala... Ei, ce faci?

— Îmi dezbrac pijamaua. Așteaptă-mă, fac un luș, mă îmbrac și plecăm la Uppsala.

— *Plecăm*?

— Te rog să-mi faci acest serviciu. Dacă vom fi împreună, Elaine nu va fi neîncrezătoare față de mine.

Actorul ridică din umeri.

— Visezi! Nu este omul care negociază. Mai ales acă îl reprezintă pe tatăl ei. Elaine îl detestă, ca i pe ceilalți din familie. Aș spune chiar că a avut un ingur scop în viață: să le facă pagube părinților săi.

— Anumite persoane rău intenționate ar putea să profite.

— Este exact și părerea mea. În caz contrar, n-aș fi acceptat niciodată să joc în filmul lui Thomas. Am un rol dramatic, iar publicului nu-i prea plac asemenea rocade. Dar cum o știam pe Elaine în primejdie...

El relată istoria S.O.S-ului fetei de la New York.

— Din nefericire, n-am putut s-o văd. Îi cam place să se joace de-a șoarecele și pisica. A doua zi după sosirea mea, neputînd s-o contactez, m-am dus la o anume domnișoară Canas, pe care ea o frecventa din cînd în cînd.

Hubert îl privi, stupefiat.

— Omul cu pardesiu kaki și pălărie erai tu?

— Da... mi se pare că purtam o pălărie în acea zi...

— Elaine și Katia Canas se cunoșteau bine?

— N-am habar. Elaine mi-a pomenit de ea o dată sau de două ori, în cele cîteva scrisori pe care mi le-a trimis.

— N-a vorbit de nimeni altcineva?

— Nu... Ba da... Așteaptă... Se pare că simpatizează pe o oarecare Bernice. În scrisori îi spunea „particulara" lui *big chief*.

— Foarte bine, zîmbi Hubert. Dany, fii bun, comandă-mi un *breakfast* în timp ce eu fac duș!

Actorul îi întoarse zîmbetul.

— Două, vrei să spui. N-am avut timp să mănînc.

* * *

Charles Korty era întins pe pat, în camera întunecată. Se trezise la ora șapte pentru a-și scrie demi-

sia, adresată președintelui Federației. Cîteva copii ale acesteia le trimisese unora dintre relațiile sale de la O.N.U. După ce dăduse plicurile unui comisionar, se culcase la loc.

Se simțea bătrîn, inutil, distrus. Se simțea responsabil de moartea nedreaptă a nepotului său, fără să știe exact de ce. Incidentul sîngeros de la *Pagoda* stîrnise presa suedeză. Majoritatea reporterilor atribuiau absurdul atac unui grup necunoscut de anarhiști. Alții optau pentru varianta unui act aberant săvîrșit de un tînăr detracat. Redactorul-șef de la *Expressen* lansa ipoteza unui atentat împotriva senatorului american Hunter...

Oricum ar fi fost, Korty n-avea nici un rol în această agitație. Pe el îl aștepta sarcina dură de a le comunica părinților lui Guy catastrofa. Corpul acestuia urma să fie transportat, în patrie, zilele următoare. Acum unchiul nefericitului simțea că nu prea mai are ce aștepta de la viață.

Vechile sale visuri de a-l răsturna pe Luis Mémo, de pe piedestalul său, îi păreau derizorii și mai irealizabile decît oricînd. Își plătea prea scump ambițiile, pentru a accepta să continue.

Se auzi sunetul îndepărtat al unei sonerii. Charles Korty nu-i acordă nici o atenție. Se ridică și înaintă prin semiobscuritate către comoda sa „Louis XVI". Deschise un sertar. Bătrînul său revolver era acolo, gata să-l servească. Introduse un cartuș pe țeavă.

Soneria de la intrare se auzi din nou. Astrid, bătrîna guvernantă a lui Korty, se duse să deschidă

fără prea mare convingere. Stăpînul său îi spusese foarte clar că nu dorește să primească pe nimeni. Și mai cu seamă jurnaliști.

În fața ușii, guvernanta descoperi o tînără femeie brună, cu ochii de un gri luminos, îmbrăcată în ginși și *trench-coat*. Astrid observă în spatele ei, parcată lîngă trotuar, o strălucitoare *Thunderbird*.

— Sînt Katia Canas, începu necunoscuta. Trebuie să-l văd neapărat pe domnul Korty.

— Domnul se odihnește și nu dorește să fie deranjat.

— Spuneți-i numele meu, cel puțin. Pînă acum cîteva zile am fost funcționară la F.H.R. Am o informație importantă pentru el.

— Regret, domnișoară, dar nu vrea să vadă pe nimeni. A fost foarte afectat de moartea nepotului său.

— Vă rog, imploră vizitatoarea. Nu-l voi deranja mult...

Impresionată, bătrîna Astrid încuviință din priviri.

— Bine, mă duc să văd.

Închise ușa. În timp ce se îndrepta spre scară, se auzi o explozie asurzitoare.

— Dumnezeule ! Domnule ! răcni ea.

Înspăimîntată, Katia se întoarse și alergă spre *Thunderbird*.

— Dă-i drumul ! Nu mai avem ce face aici.

Cadéus se execută.

— Dacă mi-ai spune ce ai pe inimă...

— Poate. Mai tîrziu.

Astrid năvăli în camera stăpînului său. Acesta, așezat pe jos, privea cu un aer de idiot țeava fumegîndă a unui revolver. Guvernanta se repezi la el.

— Isuse! Ce s-a întîmplat?

Korty își ridică privirea către gaura neagră ce apăruse în peretele de culoarea cojii de ou.

— Mi-a tremurat mîna, murmură el. Sînt într-adevăr o nulitate ambulantă. Am ratat totul. Viața, cariera, căsătoria și chiar sinuciderea.

O lăsă să-i ia arma, fără să protesteze. Se simțea atît de slab, atît de bătrîn!

* * *

Uppsala, joi 10 septembrie.
Ora 12.

BMW-ul gri metalizat al lui Hubert rula în direcția centrului. O veche biserică gotică apăru în mijlocul unei piețe, sub razele palide ale soarelui ce reușise să străpungă norii.

— La stînga, indică Dan. Comunitatea se află după campus... Să admitem că Elaine ar fi aici. Ce ai de gînd să faci?

— O să-i pun cîteva întrebări.

— În legătură cu ce?

— Nu fi indiscret, bătrîne! Dacă ar fi după mine, aș lua-o și i-aș duce-o fuga-fuguța lui papa Hunter. Prietena ta este însă sub o puternică influență. Dar, la urma urmelor, toate astea nu mă privesc. Acum

spune-mi unde să opresc și nu te mai culpabiliza. Totul o să meargă foarte bine.

Fosta sectă își alesese drept domiciliu un castel ruinat, în apropiere de Uppsala. Cei doi văzură o duzină de fete și băieți, îmbrăcați în zdrențe pestrițe, umblînd cu un aer buimăcit.

Hubert și Murphy traversară un fel de grădină, unde două tinere femei scheletice stropeau vegetația.

— Frumoasă plantație de marijuana, spuse Hubert cu voce scăzută. Spre ghinionul lor nu au destul soare. Producția este, cred, mai degrabă slabă.

— Văzîndu-le fețele, n-aș spune una ca asta, replică Dan, nu fără umor.

Un *punk*, într-un costum de piele, cu o impresionantă coafură în formă de palmier, le ieși în întîmpinare. Purta ochelari negri. Partea de jos a feței îi era agitată de un tic.

— Extaz? *Angel dust*? oferi el.

— Mai tîrziu, refuză Hubert. Sîntem prietenii Elainei Hunter.

— Da?

— Da.

Insul îi privi neîncrezător.

— Așa înțoliți cum sînteți?

— Sîntem obligați, i-o tăie Murphy. Altfel cum rezi c-am putea submina Federația, tipule?

Celălalt căzu într-o profundă meditație, ajutat, ccu siguranță, și de drogurile ingurgitate.

— Un pic de acid? se ilumină el subit.

Actorul făcu mutra unuia care reflectează.

— Nu ăsta este trucul nostru, răspunse el în sfîrșit. Noi băgăm în carburator *coco*. Foarte albă și pură. Nu amestecată. Nu-i așa, Hube?

— Mie îmi spui? Amestecată cu talc? Mulțumesc, nu.

— Aha, bine. Ben nu este aici, spuse insul, cu voce umilă.

— Asta nu e grav, tipule. Cheam-o pe Elaine, ea va aranja totul, îl asigură actorul.

Între timp, cîțiva membri ai comunității se apropiaseră.

— O caută pe Elaine, explică insul în haine de piele.

Una dintre fete își scutură claia de păr.

— Nu mai este în castel, spuse ea. A plecat în dimineața asta.

— S-a întors la Stockholm? se interesă Hubert.

— Probabil. Știi, ei nu i se cere nimic. Vine cînd vrea, pleacă atunci cînd are chef. E liberă. Cum știe că tatăl ei este în oraș, probabil s-a dus să-l vadă.

Murphy interveni:

— Asta nu. Sînt supărați, o știi foarte bine. Elai...

Se întrerupse cu un suspin. Hubert îi urmări privirile. La vreo douăzeci de metri de ei, o tînără femeie întindea rufe pe o frînghie prinsă de două coloane în ruină. Era înaltă, suplă. Părul ei lung era roșu ca flacăra.

Cei doi bărbați traversară în grabă plantația de marijuana, în timp ce femeia se îndepărta cu coșul gol.

— Elaine! Elaine!

Mai rapid, Hubert își depăși însoțitorul. Cînd fata era pe punctul de a dispărea în interiorul castelului, o ajunse și o apucă de braț. Ea se întoarse, cu un aer uluit. O pereche de ochi negri se fixară asupra lui, și posesoarea lor îi adresă un zîmbet cam nătîng.

— Te rog să mă scuzi, spuse el. Te-am confundat.

— L-am auzit pe prietenul tău strigîndu-mă Elaine. Ea a plecat azi-dimineață, nu v-au spus?

Și intră în clădire rîzînd. Murphy, cu răsuflarea tăiată, se oprise la cîțiva pași.

— Te-am prevenit: șoarecele și pisica.

— Da... Dar de data asta șoarecele o face pe pisică să fugă. Actorul clătină din cap.

— Vai, vai! Ce-ți place s-o faci pe masculul feroce!

* * *

Stockholm, joi 10 septembrie.
Ora 13.

Hubert îl lăsă pe Murphy lîngă Muzeul Național din Stockholm. Voia să dea o raită prin Humlegarden.

În timp ce-i arăta o bogată colecție de argintărie din secolul al XVIII-lea, Ray Mill îl informă că Stanford a dat semnalul verde.

— În caz de necesitate absolută și cu *blîndețe*, preciză el, De altfel, dacă dai greș...

— *N-a auzit niciodată vorbindu-se de mine*, cunosc cîntecul.

Hubert urcă în *BMW* și se îndreptă spre *Grand-Hotel*. Ceața matinală se risipise, se anunța o zi fără nori. O mulțime pestriță mișuna pe străzi și pe podurile ce traversau canalele.

H.B.B. n-avea nici un chef de plimbare. Simțea anxietatea unui general aflat în așteptarea bătăliei decisive.

La recepție îl aștepta un pachet. Era un roman de Ivanoff pe care nu-l citise. Pe pagina de gardă, Vladimir Tchekov notase, cu scrisul lui mărunt: „Iluzii și influențe. O frumoasă alegorie, ca întotdeauna".

XI

Stockholm, joi 10 septembrie.
Ora 19 și 30 de minute.

Luis Mémo îi aruncă haitianului o privire nemulțumită.

— Nu sînteți decît o bandă de derbedei, bombăni el. Incapabili să faceți cu mai multă promptitudine, ceea ce vi se cere. Au trecut opt zile și ce ai reușit, Guezzo? O îngrămădire de cadavre. Nu asta am convenit...

Haitianul își ridică brațele, apoi le lăsă să cadă.

— Sharon poate să depună mărturie în legătură cu eforturile mele. În fiecare zi am lucrat pînă noaptea tîrziu. Vrei s-o chem?

— Vreau rezultate! Unde sînt profesorul și eleva lui?

— Ți-am spus că poți să-i incluzi printre morți.

— Nu contează că sînt încă vii? L-ai făcut să moară pe sărmanul Forsyth, care nici nu conta cine știe ce, dar ei ți-au scăpat. Ai, într-adevăr, darurile pe care susții că le ai, sau nu?

Nimic nu-l agasa mai mult pe vrăjitor decît să treacă drept un incapabil în ochii fidelilor săi. Iată de ce reproșurile lui Luis îl rănirâ de moarte pe haitian. În plus, ideea că acoliții lui bîntuiau pe străzi fără să descopere *Thunderbird*-ul îl făcea să scrîșnească din dinți.

Le recomandase să nu se arate deloc cît timp Katia și negrul vor sta ascunși în casa de la Södertälje. Le ceruse doar să-i urmărească discret, să supravegheze drumul spre Arlanda și să pună în mișcare „sistemul" în momentul cînd mașina va lua curba cea mai periculoasă. Era atît de simplu ! Dar cretinii comiseseră o greșeală, și Cadéus, vulpe bătrînă, își dăduse seama de prezența lor și dispăruse împreună cu protejata sa.

Papa Guezzo îl privi pe Luis Mémo cu un aer îndurerat.

— Din moment ce nu mai crezi în mine...

— Destul ! mîrîi președintele, tăindu-i vorba haitianului prima oară de cînd îl cunoștea. Cred ce văd. Și pentru moment n-am văzut mare lucru. Ți-ai întins filajele contra bunului simț. S-a sfîrșit, Guezzo. Nu te mai vreau aici !

— Cum ? Mă concediezi ?

De această dată, expresia de durere a haitianului nu mai era simulată. Complicele său clătină din cap.

— Crezi că voi continua să-mi dau banii unui incapabil ?

Tremurînd de furie, Papa Guezzo se ridică. Lampa de birou se stinse cu un pocnet. Bronzul lui Maillol vibră pe soclul său. Mémo rămase impasibil.

— Degeaba îți etalezi trucurile tale de bîlci, mîrîi el.

În picioare, cu pumnii strînși, haitianul spuse, cu o grimasă de ciudă :

— Foarte bine. Voi intra în transă. Dacă pînă diseară cei doi nu vor fi morți, voi pleca pentru totdeauna, scrîșni el.

Interlocutorul său nu se mișcă.

— Vom vedea, conchise el cu răceală.

Vrăjitorul ieși din biroul prezidențial cu moartea în suflet. Dacă Luis nu-l mai voia, avea să fie abandonat de întreaga sa clientelă. Desigur, strînsese destui bani pentru a trăi bine pînă la sfîrșitul vieții, dar mai mult decît bunăstarea îl interesa puterea pe care o exercita asupra anturajului său.

Intră în biroul său, o cameră tapetată în culori închise, unde foarte puțini oameni aveau acces. Sharon îl aștepta, așezată pe un taburet. Papa Guezzo o privi cu simpatie. Doar ea îl mai credea capabil de a săvîrși miracole.

— Fii gata, îi ordonă, mă voi concentra. Îmi voi vida spiritul. Voi proiecta imaginea lui Cadéus și pe cea a elevei lui uciși într-un accident de mașină.

— Sînt gata, maestre.

Bôkc se așează pe un mic covor, cu picioarele încrucișate și mîinile pe genunchi.

— Vreau boabele și globul meu de cristal.

Sharon aduse fără cea mai mică ezitare cutia cu boabe și globul. Le puse în fața haitianului. În timp ce acesta, cu ochii întredeschiși, fixa suprafața netedă a cristalului, tînăra femeie începu să se balanseze pe taburetul său, psalmodiind o incantație.

Ca o picătură de lapte într-un pahar cu ceai, un mic nor tulbură transparența globului. Guezzo continuă să-l scruteze, legănat de murmurul asistentei sale.

* * *

În împrejurimile Stockholmului joi 10 septembrie. Ora 20.

— Ia te uită ! exclamă Machado. Ei sînt !

Granada rula pe șoseaua națională, între Bromma și Stockholm, cînd zăriseră *Thunderbird*-ul venind din sens opus.

— Da, comentă Jack. Încerc să fac cale-ntoarsă.

În timp ce sicilianul manevra, germanul, pe bancheta din spate, deschise o mică valiză. Și-o puse pe genunchi și trecu în revistă clapele numerotate, prinse cu nenumărate fire.

— Merge, declară el.

Granada schimbase direcția, rulînd acum în urma automobilului lui Cadéus.

— Atenție, spuse Jack. Cînd o să-și dea seama că este urmărit, va accelera. Nu trebuie să-i ratăm. Trebuie să-i prindem la strîmtoare, pe un drum pustiu.

— Știu unul, după pod. Exact ce ne trebuie murmură Machado, cu ochii fixați pe asfaltul luminat de farurile mașinii sale.

Era aproape noapte. Secera subțire a lunii apăruse pe cerul degajat de nori. Ieșind din starea de somnolență, Katia întrebă :

— Pînă cînd o să ne tot învîrtim?

— Am putea probabil să oprim undeva, sugeră Cadéus. N-or să îndrăznească să ne atace într-un loc public.

— Crezi asta? Nimic nu-i oprește. Dacă l-ai fi văzut pe acel sărman Forsyth...

— Nimic nu dovedește că...

— Sînt sigură!

— Bine, admise Cadéus, conciliant. Oricum trebuie s-o avertizăm pe Ursula. Sărmana fată, probabil își face mult sînge rău. Vreau să opresc la prima cabină telefonică. De acord? Apoi vom stabili planul pentru această seară.

— Atenție, încetinesc, spuse Jack.

Machado micșoră viteza, fără să piardă din vedere *Thunderbird*-ul. Cei doi bandiți văzură o cabină telefonică luminată la marginea șoselei.

— Pun pariu că vor să dea un telefon?

— Este dreptul lor, replică Jack, imperturbabil, Mai mult ca sigur, vor să liniștească pe cineva. Rămîi la distanță, nu este momentul să ne vadă.

Machado se execută. *Granada* neagră, cu toate luminile stinse, opri în umbra deasă a stejarilor ce mărgineau șoseaua. Un camion trecu în viteză pe lîngă ei.

Cadéus frînă în fața cabinei telefonice și coborî din mașină, trîntind portiera. În sfîrșit, această noapte era ultima pe care o petrecea în Suedia. Cu puțin noroc, vor ajunge mîine dimineață în Arlanda. Acolo, Katia și el nu se vor mișca pînă la plecare... Deodată avu o idee: de ce n-ar pleca acolo imediat?

Era mai bine să petreacă un număr de ore într-o sală de așteptare, decît să tot rătăcească în căutarea unui refugiu. Aeroportul mișunînd de pasageri nu era oare cea mai bună ascunzătoare posibilă?

Introduse o monedă în aparat, formă numărul Ursulei și lăsă un mesaj robotului telefonic.

Apoi urcă în *Thunderbird*, după ce mai întîi făcu niște mișcări de gimnastică.

— Plecăm la Arlanda imediat, o anunță pe însoțitoarea sa.

Aceasta reflectă cîteva secunde.

— Este o idee bună, se arătă ea de acord.

Părea că și-a recăpătat brusc curajul.

— Care este drumul cel mai scurt? întrebă Cadéus, întorcînd cheia în contact.

— La un kilometru de aici, imediat la dreapta, pe sub pod.

Automobilul porni.

Granada părăsi imediat refugiul și se amestecă în circulație. Nici unul dintre ocupanții ei nu mai vorbea. Știau că acum jucau ultima lor carte.

* * *

Stockholm, joi 10 septembrie.
Ora 20 și 10 minute.

Apelul telefonului îl întrerupse din lectură. Hubert nu se îndoise nici un moment că Tchekov îi trimisese romanul cu un scop instructiv. Și, într-adevăr, pe măsură ce citea, își făcea o idee tot mai exactă asupra situației și a curselor pe care trebuia să le evite.

Cartea, intitulată *Geniul în sticlă*, relata ascensiunea unui om politic inspirat de un sfătuitor rău.

H.B.B. ridică receptorul.

— Ursula, auzi el.

Respectînd consemnul, vecina Katiei închise imediat. Americanul se duse în salon să telefoneze.

— Profesorul mi-a lăsat un mesaj pe robot, îi explică Ursula. Acum se află pe șosea, între Bromma și Stockholm. S-a decis să plece spre Arlanda. Vrea să-și petreacă noaptea la aeroport, împreună cu Katia. Vor zbura cu T.W.A, mîine la 14 și 15

— Altceva n-a spus?

— Că totul merge bine. De altfel, avea o voce foarte calmă.

— Ursula, cum să-ți mulțumesc?

— Trecînd într-o zi să mă vezi.

El surîse.

— Pentru un ultim pahar, da?

Ea gînguri.

— *Bourbon on the rocks*. N-am uitat.

Hubert închise. N-avea nici un minut de pierdut.

* * *

În împrejurimile Stockholmului, joi 10 septembrie. Ora 20 și 15.

— O iau pe sub pod, se înveseli Machado. Asta înseamnă într-adevăr noroc.

— Urmărește-i, dar nu te apropia prea mult, îl sfătui Jack. O să le facem bucuria.

— OK, *boy*! Guezzo și *Baron-Samedi* sînt cu noi!

Thunderbird-ul se îndepărta pe sub arborii falnici. Cadéus conducea cu prudență.

— Katia, oftă el, cînd o să-mi spui de ce l-ai căutat pe Charles Korty?

— Cînd o să fim în siguranță, Luther.

— Voiai să-i propui ceva, nu?

— Da. Mi-am amintit deodată un amănunt ce valorează aur. Faimoasa seară cînd...

Tăcu brusc. O ciudată vibrație mișca solul.

— Dumnezeule! strigă ea. *El* ne-a găsit.

Fulgere brăzdară cerul aproape lipsit de nori. Cadéus văzu apropiindu-se o curbă. Motorul mașinii era ambalat ca un cal sălbatic. Profesorul încercă să frîneze, fără rezultat. Frîna de motor nu mai funcționa. Și nici cea de mînă. Katia începu să țipe. Umbrele tremurătoare ale arborilor defilau în lungul mașinii înnebunite, care țîșnise cu toată viteza înainte. Pămîntul se zguduia ca și cum ar fi fost cutremur.

Thunderbird-ul intră în curbă cu 190 la oră. Mînat de forța centrifugă, automobilul părăsi șoseaua și căzu în rîpă, sărind din stîncă în stîncă. Sfîrși prin a se izbi de un trunchi culcat, cu un zgomot atroce de metal îndoit, în timp ce din motor izbucni o flacără.

Granada neagră oprise în susul pantei, nu departe de acolo. Jack apăsă clapele din interiorul valizei, și pămîntul încetă să vibreze.

— Crezi că sînt morți? întrebă Machado.

— Sînt șanse. Oricum, să mergem să aruncăm o privire.

Cei doi bandiți coborîră cu precauție, apropiindu-se de vehiculul accidentat.

* * *

Hubert Bonisseur de la Bath înjură cu voce scăzută, văzînd cele două puncte roșii în razele farurilor sale : stopurile din spate ale *Granadei*. Frînă imediat, stinse luminile și se strecură afară din *BMW*, cu *Waltherul* în mînă.

Ajuns aproape de mașina goală, auzi voci venind de jos. Aprinse brusc lanterna puternică, dirijînd-o spre pantă. Prins în cercul luminos, Jack duse mîna spre armă. Adversarul lui nu-i lăsă timp s-o scoată și trase. Îl nimeri chiar în mijlocul frunții. Machado, care se aruncase pe burtă, în noroi, reuși să-și scoată pistolul automat. Deschise focul în direcția de unde venea lumina orbitoare. Hubert îl ochi cu sînge rece. O expresie de uimire invadă trăsăturile sicilianului cînd glonțul îl lovi. Într-un ultim efort, se ridică într-un cot, încercînd să-și oprească inamicul, dar un văl negru îi acoperi ochii. După o clipă, își pierdu definitiv interesul pentru această lume.

Hubert coborî spre *Thunderbird*.

Profesorul Cadéus părea că privește stelele. Capul lăsat pe spate, peste spătarul scaunului, forma un unghi bizar cu gîtul. Impresionat, H.B.B. îi adresă un ultim adio.

— Nimeni nu ți-a prezis asta, murmură el.

Apoi înconjură rapid mașina. Katia zăcea alături de vechiul său prieten. Dar artera ce pulsa la gîtul ei arăta că se află încă în viață.

Hubert deschise portiera, decuplă centura de siguranță și o luă în brațe pe tînăra femeie.

XII

Stockholm, vineri 11 septembrie.
Ora 13.

— Destul! strigă Norman, excedat.

Filmau pentru a treisprezecea oară scena, din cauza capriciilor Sandrei Rossi. Starleta ceruse ca replicile sale să fie schimbate, pretextînd că nu poate interpreta convenabil un text de o asemenea banalitate. Și acum intervenise un apel urgent pentru Daniel Murphy...

Actorul părăsi platoul.

Reveni după vreo două minute.

— Sînt dezolat, se scuză el, dar trebuie să plec. Cine poate să-mi împrumute o mașină?

Secretara de platou îi aruncă cheile sale. Fără alte explicații, el o luă la goană, cu machiajul încă pe față.

Dan se strecură în *Mazda* roșie, culoarea cireșei, încărcată cu dosare și aparate de fotografiat. Regreta că nu reușise să-l prevină pe Hubert, dar Elaine părea disperată la telefon cînd îi ceruse ajutorul:

— Sînt într-o cabină telefonică, în fața numărului 25, pe strada Fleming-Gatan. Vino imediat, te implor !

* * *

Apelul telefonului întrerupse reflecțiile lui Hubert. Era așezat lîngă patul de spital al Katiei Canas și o aștepta pe Ursula, să-l schimbe. Trebuia s-o prevină pe tînăra femeie să nu se îndepărteze de prietena ei sub nici un pretext. Accidentata respira cu greutate, grație plămînului artificial la care era cuplată printr-un furtun de cauciuc. Diagnosticul medicilor era *stare de comă datorată unui traumatism cranian.*

Hubert avertizase Ambasada Statelor Unite, pentru ca serviciul respectiv să se ocupe de repatrierea corpului lui Cadéus. Apoi îl contactase pe Mill, rugîndu-l să-l pună pe Tchekov la curent.

Telefonul continua să sune, agresîndu-i timpanele. Ridică receptorul.

— Domnul Lindon? Aici este Elaine Hunter.

Vocea femeii era angoasată.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnișoară Hunter? Cum de m-ați găsit aici?

— N-am timp să vă explic. Sînt în primejdie, domnule Lindon. Și am obiectul care vă interesează.

— Unde sînteți?

— În fața numărului 25, Strada Fleming-Gatan, într-o cabină telefonică.

— Nu vă mișcați. Vin imediat.

Depuse receptorul, zîmbind satisfăcut. În acel moment ușa se deschise și în cadrul ei apăru Ursula.

La vederea sărmanului chip acoperit de bandaje și a tubului de cauciuc ce pătrundea în nara prietenei sale, își acoperi fața cu mîinile.

— Dumnezeule ! gemu ea.

— Ursula du-te repede la cofetărie și așteaptă-mă !

Fata ieși imediat, fără explicații, înțelegînd că e important să facă ceea ce-i cerea, cît mai repede.

Hubert așteptă o clipă, apoi se repezi afară, alergînd spre ascensor. Într-un coridor lateral, două surori de caritate și un infirmier împingeau încet un fotoliu rulant. Îl priviră stupefiați.

Ieșit din raza lor vizuală, Hubert se ascunse repede într-un dulap pentru mături, lăsînd ușa metalică întredeschisă. Prin deschizătura îngustă avea o excelentă perspectivă asupra culoarului, asupra ușii de la camera Katiei și a ascensoarelor.

Mai multe minute se scurseră cu o încetineală exasperantă. Picături fine de sudoare îi apărură pe frunte.

Unul dintre ascensoare se opri în sfîrșit. Un domn în vîrstă, cu un buchet de flori, îi făcu loc tinerei oarbe, cu fața acoperită aproape în întregime de ochelarii negri.

Era persoana așteptată de H.B.B.

* * *

Mazda roșie vină spre Fleming-Gatan, o stradă foarte lungă. Trecu prin fața numărului 231 și acceleră, fără să respecte stopul, spre marea indignare a unor pietoni.

Departe, la o intersecție, zări în sfîrșit cabina. În interiorul ei se afla o roșcovană înaltă și subțire.

Deodată, un *Jaguar* antracit apăru dintr-o stradă perpendiculară și frînă brusc în fața cabinei, într-un scrîșnet de pneuri. Doi tipi țîșniră din ea, apoi totul se derulă foarte repede. Femeia încearcă să iasă din adăpostul de sticlă, dar fu numaidecît luată pe sus și aruncată în *Jaguarul* ce demară imediat.

Fără a sta pe gînduri, Dan se lansă în urmărirea mașinii. Avusese ocazia să joace în scene asemănătoare. Din nefericire, de data asta, era sigur, n-avea să se termine cu un gag.

Precaut, actorul lăsă două vehicule între mașina lui și cea a răpitorilor. Geamurile mate ale *Jaguarului* îl împiedicau să vadă ce se petrece înăuntru, dar și-o putea imagina pe Elaine flancată de cele două gorile.

* * *

Sharon intră în camera Katiei Canas, fără grabă. Își agăță bastonul alb de spătarul scaunului metalic, apoi își scoase ochelarii negri. Luă din sacoșă o cutie lungă, o deschise repede și, cu gesturi precise, extrase o seringă dintr-un etui de plastic. Apucă cu delicatețe un mic tub de sticlă, după ce îi înlătură dopul, aspiră conținutul în seringă. Se apropie, liniștită, de pat și se aplecă deasupra siluetei inerte.

— Mîinile sus, domnișoară Hunter!

Sharon se întoarse încet, cu o expresie de imensă uimire în ochii verzi, mari.

— Vino spre mine, ordonă Hubert, amenințător. Pune seringa pe noptieră. Așa. Acum așază-te.

Tînăra femeie se execută, cu ochii la *Waltherul* îndreptat amenințător spre ea.

— Digitală? se interesă nou-venitul.

Ea încuviință din cap.

— N-ar fi simțit nimic. Un stop cardiac nu este deloc dureros.

Hubert surîse.

— Fără îndoială, dar este interzis prin lege.

— Cum ai ghicit? îl întrebă ea cu un suspin.

— Prin deducție. Sharon sosește în momentul cînd Elaine pleacă în vacanță. De altfel, dublura ta n-a fost foarte convingătoare în timpul croazierei.

— Adevărat? exclamă Elaine, cu o lucire de răutate în ochi. Ce-ai fi vrut să mai facă?

— Cînd vei fi la închisoare, vei avea timp să te gîndești la asta. În plus, îți recomand un excelent roman de Youri Ivanoff, *Geniul în sticlă*. Este vorba despre „influență" și „obsesie". Două lucruri care te-au pierdut. Influența lui *bôko* și obsesia de a face rău propriei tale familii.

Tînăra femeie își trecu degetele prin părul vopsit. La rădăcină se vedea roșul ei natural.

— Astea-s prostii! Scumpul meu papa nu mă va lăsa niciodată să ajung în închisoare.

— Pe legea mea, mă voi strădui să-l conving. Justiția trebuie să-și urmeze cursul. Din moment ce asupra ta planează acuzații grave: complicitate la crimă, tentativă de crimă, deținere ilegală a unor documente secrete...

— Vom vedea, Sherlock. Și acum ce mai așteptăm? Pe Moș Crăciun?

— Nu, doi inspectori ai poliției suedeze. I-am prevenit că am primit telefon de la falsa Elaine. N-or să întîrzie.

Elaine Hunter se încordă în scaun.

— Nu voi vorbi decît în prezența avocatului meu, declară ea.

* * *

Jaguarul frînă în fața unui imobil arătos. Cele două gorile coborîră rapid împreună cu victima lor și intrară în clădire. Mașina demară imediat.

Dan ezită, întrebîndu-se dacă este cazul să-și asume riscul de-a urmări trioul în interiorul clădirii. Nu se vedea nici o cafenea de unde ar fi putut să telefoneze.

Un bărbat coborî dintr-un *Citroen* și se îndreptă cu pași mari spre mașina lui. Dan era sigur că-l mai văzuse undeva. Dar, unde? Insul se apropie de portiera mașinii și se aplecă spre el.

— Vladimir Tchekov, se prezentă acesta. Întoarceți-vă acasă, este o cursă.

— Dar Elaine...

— Elaine Hunter nu este acolo, îl întrerupse celălalt. Sînteți actor. N-ați fost niciodată dublat într-un film?

— Dumnezeule..., gemu Dan. Unde este Elaine?

— Acolo unde trebuie să fie. În mîinile poliției.

— Dar cine i-a luat locul?

— Bernice, secretara lui Mémo. Au amîndouă aceeași talie, ochi verzi. În rest, o perucă este suficientă.

— Înțeleg, murmură Dan.
Se simțea în pragul unei crize de nervi.

* * *

Stockholm, vineri 11 septembrie.
Ora 20 și 30 de minute.

Se înnopta, dar Papa Guezzo continua să stea nemișcat pe covorul lui, fixînd globul de cristal fără să clipească. Nu mai înțelegea nimic : nici unul dintre complicii săi nu apăruse. Nici Machado cu Jack, nici Bernice și cei doi așa-ziși răpitori, nici chiar Sharon, sau mai bine zis Elaine, singura în care avea încredere absolută.

I se păru că aude pași pe culoar. Apoi nimic. Ușa se deschise brusc și doi bărbați înarmați năvăliră în biroul său.

— Nu mișca, Guezzo ! Te-ai ars.

Era americanul, acel Hubert de care se temuse de la început. Cum de zurbagiul ăsta se găsea acolo, viu și nevătămat, în loc să fie în camera sa de hotel, strivit de dulapul *Boulle*. Ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile, celălalt îl lămuri :

— O prietenă mi-a făcut o scenă, deunăzi. Cum are un temperament tumultuos, a spart cîteva bibelouri. Vibrațiile au deconectat micul tău cîmp magnetic.

— Acum te sfătuiesc să te predai, adăugă al doilea intrus, ai cărui ochi turcoaz sclipeau în spatele ochelarilor ce-i dădeau un aer de student.

Buzele lui Papa Guezzo dezveliră niște dinți lungi și galbeni.

— Nimeni nu l-a putut învinge vreodată pe *bôkc*, mîrîi el.

Atinse cu degetul o mică placă înșurubată în parchet, lîngă covor. Imediat un bîzîit inundă încăperea. Suprasarcina electrică produse explozia simultană a tuturor becurilor. Se făcu întuneric. Globul de cristal se ridică spre plafon. Pendulă ușor, părînd că ezită înainte de a-și alege o țintă.

— *Baron-Samedi* și *loas* * vă vor dobori! urlă Guezzo.

Sfera descrise un arc de cerc, dar nici unul dintre cei doi bărbați nu părea să se teamă. Ochelaristul se aruncă într-o parte, evitînd în ultima clipă proiectilul de cristal. Deschise larg ușa, pentru a profita de lumina culoarului.

Haitianul rămase așezat în dreptunghiul alb ce se desena pe parchet. Pupilele îi luceau diabolic. Întinse mîna spre a doua placă de metal, cea care declanșa „taifunul", dar americanul îl lovi violent cu piciorul. Durerea îi smulse un geamăt.

Americanul strivi sub călcîi prima placă. Zumzăitul încetă. Apoi îl luă pe Papa Guezzo ca pe un colet și îl ridică. *Bôko* începu să geamă:

— N-a fost vina mea. Luis a vrut-o.

Vladimir și Hubert se priviră.

— Curajos, dar nu și temerar, remarcă al doilea.

---

* Spirite din panteonul *vaudou*.

* * *

Stockholm, vineri 11 septembrie.
Ora 21.

Sandra traversă holul *Grand-Hôtel*-ului, alergînd, și se aruncă în brațele lui Murphy.

— Dumnezeule, Dan, mi-a fost atît de teamă, suspină ea.

Actorul o lipi de el, sărutînd-o pe tîmplă.

— Nu trebuia, scumpa mea.

— Oh, Dan, au vorbit de tine la TV. Ești un erou, *amore mio* !

Un sărut pasionat le uni buzele.

În fața recepției, Hubert Bonisseur de la Bath își întoarse privirea de la cuplul înlănțuit.

EPILOG

Arlanda (aeroportul din Stockholm). Sîmbătă 13 septembrie. Ora 11.

Aeroportul gemea de călători. O voce suavă îi invită pe pasagerii zborului *Pan American* la poarta de îmbarcare numărul 22.

— Mulțumesc pentru tot, spuse Hubert.

— A fost realmente o plăcere, îl asigură Vlad. Cînd crezi că vei putea să-mi trimiți o copie a filmului?

— De îndată ce îl vom recupera.

— Cinstit vorbind, îl credeam pierdut.

— La fel și eu. Dar, odată ieșită din comă, Katia Canas i-a explicat vecinei sale unde l-a pus... Curios, dar asta mi-a frînt inima...

— Te înțeleg. Profesorul Cadéus era un om deosebit...

Hubert dădu din cap.

Amintindu-și brusc de filmul amantului său, pe care-l luase din camera obscură, Katia Canas îl as-

cunsese în pardesiul bătrînului său prieten. Desfăcuse puțin căptușeala, apoi o cususe la loc. Iată de ce voise să-l vadă pe Charles Korty : dorea să-i vorbească despre filme. Nereușind, tînăra femeie luase decizia de a recupera bobina în Statele Unite, pentru a le-o înmîna superiorilor lui Sully. După multă vreme, ea înțelesese natura activităților acestuia.

Bravul profesor purta faimosul pardesiu în ziua morții sale...

— Luis Mémo a demisionat astăzi, spuse Vladimir. Va trebui să dea socoteală în fața autorităților din țara lui, cînd filmul va fi developat. Charles Korty, care îl va înlocui la președinție, nu pare prea fericit... Își plătește prea scump victoria...

— Ah, așa este, oftă Hubert. În ce-l privește pe Fitzerald Hunter, de data aceasta nici nu vrea s-audă s-o scoată pe fiică-sa din încurcătura în care s-a băgat. Probabil ea nu-l va ierta niciodată pentru asta, observă rusul.

— Așa este. Spune-mi, ai de gînd să rămîi mai multă vreme la Stockholm?

— Cîteva zile. Pînă sosește adevăratul secretar al lui Ivanoff. Apoi mă reîntorc la Moscova.

Vocea suavă îi convocă încă o dată pe pasagerii de la *Pan Am* la poarta de îmbarcare.

— La revedere, Hubert, spuse Tchekov.

— La revedere, Vlad.

Cei doi agenți secreți își strînseră îndelung mîinile.

SFÎRȘIT

Redactor: ALEXANDRU MARCU
Tehnoredactor: EUGEN POPESCU

Bun de tipar 1 V 1992
Coli tipo 11.

S.C. UNIVERSUL S.A. — c. 297

Editura DANUBIUS oferă cititorilor săi incitanta serie polițistă *Noile aventuri Bruce OSS 117*, care își continuă apariția, de cîțiva ani, cu un imens succes, la celebra casă editorială pariziană Presses de la Cité.

Acțiunea romanului FILIERA SUEDEZĂ se petrece la StocKholm. Rind pe rind funcționari ai Federației Internaționale pentru Drepturile Omului dispar in imprejurări ciudate: imense lustre se zdrobesc, pereți se prăbușesc, planșee se clatină... și numărul victimelor crește. Pe culoarele onorabilei Federații se șoptește că președintele acesteia s-ar afla sub influența unui „guru" haitian. Aflat in vacanță, renumitul agent HBB este nevoit să părăsească in grabă insorita plajă din Haway și pe fascinanta blondă intilnită acolo, pentru a se indrepta spre ceturile scandinave. Opri-va el hecatomba?

LEI 139

ISBN 973-9067-07-7

DANUBIUS